ALICIA THOMPSON

Râul speranţei

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIAIONESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Căldura matinală anunţa o zi toridă când Valecia Jordan pătrunse în sufrageria hotelului. Atmosfera era înăbuşitoare; umiditatea înconjurătoare se îmbina cu aroma copleşitoare şi persistentă a florilor tropicale; doar un ventilator fixat în tavan dădea o oarecare răcoare. Valecia se îndreptă repede spre o masă situată în apropierea ferestrelor mari. De-abia se aşezase şi un chelner cu tenul mat îi aşeză în faţă un mic dejun pe cât de copios, pe atât de apetisant. Tânăra fată oftă mulţumită. De când Peter Lansing rupsese brutal logodna, nu avusese nici o singură clipă de destindere.

Primul contact cu Brazilia îi părea ireal. Câteva zile mai înainte, în California, îl ajuta încă pe profesorul său, doctorul Paul Green – eminent geolog – să pregătească o expediţie în Amazonia. Celebrul explorator Dirk Chandler trebuia să participe la ea. În ultimul minut, doctorul Green îi propusese

Valeciei să-l înlocuiască. Să facă echipă cu Dirk

Chandler! Tânăra fată nu îndrăznea să creadă. Bărbatul al cărui nume era asociat cu al celor mai bogate şi mai frumoase femei, din Statele Unite; cel care, după fiecare din expediţiile sale triumfătoare, ţinuse „prima pagină” a revistelor americane! La ideea de a-i fi aproape, Valecia era înmărmurită. Totuşi, foarte repede, entuziasmul şi tinereţea sa învinseseră; acceptă contractul.

O săptămână mai târziu, instalată confortabil în faţa unei ceşti cu cafea fierbinte, era punctuală la întâlnirea stabilită de explorator. Pradă unei uşoare îngrijorări, se simţea nervoasă şi se temea de această primă întâlnire. Totuşi era mai seducătoare ca niciodată; o urmă de rimel pe genele lungi de culoare deschisă îi accentua profunzimea privirii şi părul de un blond-veneţian încadra o faţă cu trăsături delicate. Un sort şi o bluză de culoare kaki îi puneau în valoare silueta suplă şi armonioasă.

După un timp, uşa restaurantului se deschise, lăsând să treacă un bărbat înalt şi subţire. Hainele de un alb imaculat îi subliniau tenul bronzat. Se opri, strălucind în lumina soarelui. Toate privirile se întoarseră spre el. Însăşi Valecia se simţi ca magnetizată de acel trup vibrând de o puternică energie. Bărbatul îşi scoase casca în stil colonial, eliberând o masă de păr negru ca smoala. Dirk Chandler!

Tânăra fată îl examină cu un aer perplex; părea mai tânăr decât în fotografii, diferit, poate mai energic… Ochii

de un albastru-intens, contrastau ciudat cu faţa sa cu trăsături colţuroase, tăbăcită de soare.

Dirk Chandler înainta spre ea.

— V.E. Jordan? întrebă, suspicios.

— Da, Valecia Ellen. Încântată să vă cunosc, domnule Chandler, spuse ea zâmbind.

Nemişcat, exploratorul ignoră deliberat mâna întinsă spre el. Atitudinea sa severă reflecta o enervare de-abia stăpânită. Totuşi, după câteva clipee începu să se destindă; agresivitatea i se transformă treptat într-un interes aproape senzual pentru tânăra persoană pe care o avea în faţă.

Valecia îşi lăsă braţul să cadă încet. Era hipnotizată; ţintuită locului de aroganţa lui Dirk Chandler. Dar foarte repede, simţi că se înfurie şi decise să reacţioneze.

— Întotdeauna vă întâmpinaţi colegii în acest mod? îl întrebă tăios.

— Green nu mi-a spus că acel „coleg” care trebuia să-l înlocuiască este femeie… spuse el încet… şi pe deasupra, tânără şi frumoasă… Dacă nu eraţi atât de şireată, v-aş fi putut lua drept o studentă din primul an…

— Şireată? Ce vreţi să spuneţi?

— Green este ambiţios; mă întrebam de ce renunţase la această expediţie în folosul unui confrate. Acum, ştiu…

— Nu înţeleg! se miră Valecia, dezorientată.

— Nu faceţi pe naiva! o întrerupse dur exploratorul. Unei persoane atât de frumoase ca dumneavoastră, nu-i lipsesc mijloacele de a influenţa un bărbat bătrân.

Valecia nu-şi credea urechilor.

— Aşadar, după dumneavoastră, l-aş fi sedus pe doctorul Green cu singurul scop de a explora valea Curcubeului! exclamă tânăra fată, cu vocea vibrând de indignare.

— S-a mai văzut deja…

Valecia era stacojie. Oare cum putea fi atât de nedrept? Nimeni n-o tratase astfel vreodată!

— Ţin să vă precizez, domnule Chandler, declară ea, că-mi pregătesc un doctorat în geologie. Doctorul Green este profesorul meu şi nimic mai mult. Pe de altă parte, am toate diplomele cerute pentru a participa la lucrările dumneavoastră.

— Oh, nu mă îndoiesc de asta, domnişoara Jordan, sau poate doamnă Jordan? adăugă Dirk pe un ton domolit.

— Domnişoara Jordan!

Dirk izbucni în râs şi brusc, Valecia simţi o emoţie ciudată. Oare cum acest bărbat, care acum cinci minute, acţionase faţă de ea cu un dispreţ total, i se putea părea acum atât de seducător?

Vocea lui Dirk o scoase din gânduri.

— Vă rog, domnişoara Jordan, luaţi loc, îi propuse

politicos. Ne vom simţi mai comod, pentru a discuta.

La un semn al tânărului bărbat, chelnerul aduse două ceşti cu cafea fierbinte.

— Trebuie să vă mărturisesc un lucru, reluă el în cele din urmă: demersul dumneavoastră mă miră! V-am consultat dosarul: aveţi douăzeci şi cinci de ani şi un număr impresionant de certificate. Oare de ce o fată tânără, de vârsta dumneavoastră, ar merge să se îngroape în pădurea virgină? Până acum n-am cunoscut decât una care a fost la înălţime… Green nu se opreşte din elogii în legătură cu dumneavoastră, dar raportul său este incomplet. Ori, eu nu plec niciodată fără să cunosc toţi membrii echipei; vorbiţi-mi despre dumneavoastră, domnişoară Jordan.

Valecia se înfioră. Dirk uza de farmecul său; oare îi va putea rezista? Profund tulburată, trebui să facă un efort supraomenesc pentru a-şi reveni.

— Ei bine, începu cu o voce nesigură, mama este braziliancă şi părinţii mei s-au întâlnit la Rio. Ca întotdeauna, tata era în căutare de pietre. Le colecţionează. S-au căsătorit, apoi s-au întors să trăiască în California, la ferma noastră. Acolo am crescut eu. Mama îmi vorbea despre copilăria sa în Brazilia; tata mă ducea să străbat cu el Munţii Stâncoşi, pentru a găsi minerale preţioase. I-am împărtăşit foarte repede pasiunea. La

universitate m-am orientat în mod firesc spre geologie. Astfel l-am întâlnit pe doctorul Green. Am participat la cea mai mare parte dintre lucrările sale.

— Mi-a spus asta. Dar ce ştiţi despre valea Curcubeului?

— Am studiat subiectul foarte mult timp; după o veche legendă, locul este plin de aur, diamante şi smaralde. Astăzi, anumite publicaţii confirmă existenţa acestei văi. Ar fi o descoperire extraordinară, un zăcământ unic în lume! exclamă Valecia, entuziasmată.

Dirk Chandler o observa cu atenţie.

— Nu pun la îndoială competenţa dumneavoastră profesională, domnişoară Jordan, declară el brusc. Dar ştiţi oare la ce vă expuneţi? Luni întregi de oboseală şi nelinişte prin regiuni neexplorate; asta necesită o rezistenţă fizică excepţională. Să nu contaţi pe un regim de favoare!

— Oh, mă voi descurca foarte bine, exclamă Valecia, plină de speranţă.

Faţa exploratorului se întunecă; trăsăturile i se crispară.

— Vă acord încredere, replică el dur. Sunteţi superbă! Desigur veţi avea ocazia să vă dovediţi meritele… Dar vă previn: doctorul Green era o pradă uşoară; cu mine va trebui să schimbaţi metoda!

— Oare ce insinuaţi? exclamă revoltată Valecia.

— Nu faceţi pe inocenta! Jungla trezeşte uneori instincte neştiute, dar nu voi ceda niciunei provocări.

— O brută, o fiinţă vulgară şi grosolană, iată ce sunteţi! izbucni tânăra fată, incapabilă să se mai controleze mult timp. Cine vă credeţi? Orice aţi crede, nu toate femeile sunt gata să vă cadă în braţe!

— Ce număr strălucit, domnişoară Jordan! Era gata să cred în sinceritatea dumneavoastră.

— Dacă asta poate să vă liniştească, să ştiţi că pretinsul dumneavoastră farmec mă lasă indiferentă.

Inima Valeciei bătea să-i spargă pieptul, dar ridică mândră capul şi susţinu privirea lui Dirk.

Acesta schimbă brusc subiectul.

— Ce crede logodnicul dumneavoastră despre această expediţie? o întrebă pe nepusă masă.

Valecia lăsă ochii în jos. Chipul lui Peter îi apăru în mod dureros. O imensă tristeţe i se zugrăvi pe faţă.

— Viaţa mea personală nu vă priveşte, afirmă cu hotărâre.

— Să nu credeţi asta, remarcă amabil exploratorul. Când şase persoane trăiesc împreună timp de aproape o lună, nu se pune problema ca cineva să ofteze după cel pe care-l iubeşte…

— Nu mai înţeleg! replică ironic tânăra fată. Doar acum o clipă mă acuzaţi că vreau să vă prind în plasă!

Valecia îşi aruncă părul pe spate. Doi ochi foarte albaştri, adânci şi de nepătruns, erau aţintiţi cu insolenţă asupra ei.

— Nu vă temeţi, domnule Chandler, n-am nicio legătură sentimentală. Mă interesează doar munca mea, adăugă Valecia.

Un fulger de triumf se aprinse în privirea lui Dirk.

— Oricum, sunteţi prea tânără. Nu vă pot asigura securitatea, spuse pe un ton autoritar.

— N-am nevoie de dumneavoastră ca gardă de corp, exclamă Valecia, exasperată de schimbările de tactică ale însoţitorului său. M-am aflat în situaţii mult mai periculoase! în plus, ştiu să mă folosesc de un cuţit pentru a mă apăra.

— Mă impresionaţi! o asigură Dirk, ironic. Dar prefer să lucrez cu bărbaţi.

Tânăra fată îl măsură cu un aer sfidător. Era gata să-i replice, dar tăcu. Se simţi brusc foarte obosită. La ce bun să se încăpăţâneze? Lupta era inegală. De ce să nu se întoarcă în California?... Era exact ce dorea el! Nu-i va face această plăcere! Pe de altă parte, doctorul Green îi acordase toată încrederea; trebuia să se arate demnă de ea. Gata să-şi joace ultima şansă, Valecia îl privi pe Dirk fără să clipească.

— Este regretabil, domnule Chandler, deoarece sunt

singura persoană în stare să-l înlocuiască pe profesorul meu. Aveţi nevoie de mine şi o ştiţi! Să facem un armistiţiu!

Oare care va fi reacţia lui Dirk Chandler? Se va supune acestui ultimatum? Valecia se îndoia. Părea nehotărât şi faţa lui reflecta

O ostilitate crescândă. Ochii îi străluceau de mânie; degetele băteau nervoase în masă. Totuşi, sub acest aer mânios, Valeciei

I se păru că ghiceşte o anumită senzualitate.

Dirk îşi reveni subit şi-şi trecu îndelung mâna prin păr.

— Bine, spuse el. Duceţi-vă şi pregătiţi-vă lucrurile. Vă voi vedea în camera dumneavoastră.

Valecia se pregătea să riposteze, când fulgerând-o cu privirea, Dirk o reduse la tăcere. Se ridicară, ieşiră din sufragerie şi aşteptară ascensorul. Valecia nu avea decât o grabă: să se afle singură. Cabina se opri la etajul al doilea. Nerăbdătoare, tânăra fată îşi scoase repede cheia şi se îndreptă cu pas hotărât spre uşa camerei sale. Se rezemă o clipă de ea, apoi întoarse încet capul. Dirk îi luă atunci cheia din mână. Îngrozită, Valecia îşi încrucişă imediat braţele la piept, într-un gest de apărare. Totuşi, intenţiile lui Dirk erau cu totul altele: se aplecă şi deschise uşa.

— Să fiţi jos într-o jumătate de oră, îi ordonă scurt.

Se întoarse şi se îndepărtă.

După un oftat de uşurare, tânăra fată îşi adună puterile şi pătrunse în cameră. Decorul prietenos şi intim invita la relaxare.

Câteva gravuri judicios alese, puneau în valoare culoarea deschisă a pereţilor şi lângă pat, pe o etajeră din lemn închis la culoare, înflorea un superb buchet de flori albe.

Valecia se întinse pe cuvertura delicat brodată şi închise ochii.

Cu ce drept se arată atât de arogant? îşi spuse într-o tresărire de revoltă. Ar trebui să ştie că nu va obţine nimic prin încercările de intimidare!

Când se simţi puţin mai relaxată, se ridică: timpul o presa. Îşi împături cu grijă hainele simple şi uşoare pe care le prevăzuse pentru călătorie, apoi îşi închise valizele.

Scăpată de această corvoadă, împinse uşa băii, aruncă o privire admirativă asupra amenajării moderne şi funcţionale a încăperii, apoi se aşeza în faţa măsuţei de toaletă, în faţa oglinzii.

Întrevederea cu Dirk o pusese la încercare şi pe trăsăturile ei se citea încă urma unei puternice tensiuni nervoase. Se hotărî să se machieze, dar puţin ruj pe buze fu suficient pentru a-i reda imediat toată strălucirea. Îşi privi nemişcata imaginea: faţa era roz de emoţie şi ochii

limpezi străluceau de o lumină ciudată. Valecia nu se putu amăgi mai mult timp, o forţă irezistibilă o atrăgea spre Dirk…

„Atenţie, îşi spuse, poate ai câştigat o bătălie, dar Dirk Chandler este cel care câştiga războaiele”.

Aşezată în hol, Valecia îl aştepta pe Dirk, când un bărbat se apropie de ea. Cu o înfăţişare încă tânără, avea totuşi faţa brăzdată de riduri.

— Domnişoara Jordan? o întrebă.

— Ea însăşi, răspunse Valecia.

— Încântat să vă cunosc. Sunt Talcan Wheeler, fotograful expediţiei

— Domnule Wheeler! Vă consider fotografiile minunate, sunt una dintre cele mai înflăcărate admiratoare ale dumneavoastră!

— În acest caz, vom deveni foarte repede prieteni buni. Spuneţi-mi Wheeler, vreţi?

Tânăra fată părea surprinsă.

— Cum m-ai recunoscut? se miră ea.

Wheeler luă loc alături.

— Înaltă şi zveltă, păr de aur şi o privire care face soarele să pălească! Iată portretul pe care valorosul nostru şef, Dirk Chandler vi l-a făcut, declară Wheeler, maliţios. L-am părăsit acum o clipă şi crede-mă, nu părea să fie într-o dispoziţie bună; se învârte ca un urs în cuşcă! Acceptă cu

greu că eşti atât de hotărâtă; nicio femeie nu i-a rezistat vreodată!

— Ce are atât de special? exclamă Valecia cu ingenuitate.

Wheeler ridică din umeri.

— Este foarte simplu. Reuşeşte acolo unde toţi ceilalţi dau greş. Este american, dar se deplasează în lumea întreagă. Îndată ce un guvern este confruntat cu o problemă spinoasă, face apel la Dirk. Totuşi, în junglă este cel mai în largul său. A fost mercenar şi cunoaşte bine terenul. L-am văzut la lucru: am muncit deseori împreună. Câteva articole din ziare şi povestea aventurilor sale l-au făcut celebru.

— Îi cunosc scrierile, dar ce fel de bărbat este?

— Am ajuns aici! spuse Wheeler, cu un zâmbet ironic în colţul gurii. Dirk Chandler seducătorul! Desigur, eşti la curent.

— Nu… deloc, obiectă Valecia. „Se spune”, nu mă interesează.

Privirea lui Wheeler deveni pătrunzătoare.

— Ei bine, indienii din Amazonia îl consideră un adevărat erou. Vrei să ştii de ce?

— Oh, povesteşte-mi! exclamă tânăra fată cu ochii măriţi de curiozitate.

— Indienii cred că jaguarul este reîncarnarea unei

femei frumoase şi independente. Pentru nimic în lume n-ar ucide una dintre aceste feline. Le este teamă să suprime un suflet. Doar câţiva bărbaţi aleşi de trib au acest privilegiu. Este vorba atunci de un ritual sacru, prin care vânătorul îşi însuşeşte forţa animalului. Cel care învinge jaguarul va deveni stăpânul femeii. Prietenul nostru Dirk s-a identificat cu această legendă… Fiecare cucerire îl face tot mai dispreţuitor faţă de sexul feminin. Să frângă inimi este divertismentul său favorit! Un sfat, nu te îndrăgosti de el!

— Nu pari să-l placi foarte mult, îndrăzni Valecia.

— Îi respect competenţa; dar să spunem… că preferăm să păstrăm distanţa.

Impresionată de povestirea fotografului, Valecia rămase gânditoare. Cum oare, în timpurile noastre, cineva putea trece drept semizeu? Desigur, avea farmec… Chiar ea era gata să cedeze. Dar ce se ascundea în spatele acestei măşti?

Aici ajunsese cu gândurile, când Dirk intră în hol, cu pas suplu şi hotărât. Toată atitudinea sa trăda o personalitate puternică şi energică.

— Aţi făcut cunoştinţă? murmură el.

— Da, răspunse Wheeler.

— Asta ne va face să câştigăm timp, spuse Dirk cu o voce ciudat de blândă, întorcându-se spre Valecia. Să ştiţi

că vă mai puteţi schimba părerea, domnişoară Jordan.

Tânăra fată respiră profund.

— Bunăvoinţa dumneavoastră mă emoţionează, domnule Chandler, dar sunt foarte hotărâtă să particip la această expediţie.

— Odată ajunşi în acele locuri, va fi prea târziu să renunţaţi. Jungla îi elimină pe cei slabi! Plecăm să muncim, amintiţi-vă de asta.

— Descrierea dumneavoastră este îngrozitoare, remarcă Valecia pe un ton ironic. Dar poate încercaţi să mă speriaţi?

— Ei bine, da! Bănuiţi măcar ce vă aşteaptă acolo?

— Domnule Chandler! Să urmezi studii universitare presupune un minimum de inteligenţă. Pe de altă parte, sunt destul de mare pentru a lua singură decizii. Am vorbit deja despre toate acestea de dimineaţă, n-are rost să insistaţi.

Un zâmbet amuzat flutură o clipă pe buzele lui Dirk, dar îşi reveni imediat; trăsăturile i se înăspriră. Fără o vorbă, puse mâna pe rucsacul tinerei fete şi o luă de braţ, conducând-o repede spre un taxi care staţiona în faţa hotelului.

— Urcaţi, îi ordonă, suntem grăbiţi.

Valecia luă loc între cei doi bărbaţi. Murea de curiozitate, dar descurajată de tăcerea însoţitorilor

consideră mai prudent să tacă.

— Încetaţi să vă mai chinuiţi. Dacă aveţi să-mi puneţi întrebări, vă ascult, declară Dirk, împingând pe frunte ochelarii de soare care-i ascundeau privirea.

Valecia se înfioră. „Cum pot fi nişte ochi atât de albaştri?”, se gândi. Prezenţa lui Dirk o tulbura, dar trebuia să-şi ascundă emoţia.

— Unde mergem? întrebă ea pe un ton tăios.

— Să luăm un avion care ne va lăsa la São Catrimani, răspunse exploratorul. Acolo ne aşteaptă nişte ghizi, cu tot materialul. Vom porni la drum spre Rio Negro.

— Ghizi! exclamă Wheeler pe un ton sarcastic. Vrei să spui mână de lucru!

Ignorând remarca muşcătoare a fotografului, Dirk continuă:

— Valea Curcubeului se întinde între Rio Negro şi Amazonia, foarte aproape de graniţa Columbian. Regiunea nefiind explorată niciodată, noi suntem cei care o vom descoperi.

O căldură neobişnuită străbătea din cuvintele lui Dirk. Nu exista nicio îndoială, meseria sa îl pasiona. „Dacă ar fi măcar mai puţin arogant, îşi spuse Valecia. Avem atât de multe lucruri în comun!”

— Aşadar, munca mea nu va începe decât în vale? îl întrebă.

— Da şi nu, vom prospecta de-a lungul călătoriei. Dar teritoriile pe care le vom străbate sunt populate de indieni sălbatici; această misiune este una dintre cele mai primejdioase care au fost organizate.

Sunteţi atât de tânără.

Dirk rosti aceste ultime cuvinte cu atâta sinceritate, încât Valecia fu emoţionată.

— Nu vă faceţi griji, domnule Chandler, ţin să trăiesc această aventură, murmură.

Dirk rămase tăcut şi pe buze îi apăru un zâmbet neîncrezător.

Taxiul se apropie de un chei, unde munceau nişte docheri.

Valecia era uluită.

— Liniştiţi-vă, domnişoară Jordan, vom lua un avion până la San Catrimani, explică Dirk. Există două sau trei piste de aterizare acolo; nu sunt în stare foarte bună, dar este singura soluţie.

Maşina se opri şi cei trei pasageri se îndreptară spre un hidroavion staţionat la câţiva paşi. De-abia se instalaseră că aparatul şi aluneca deasupra râului. Rapid, apele noroioase ale Amazonului se amestecară cu cele şi mai închise la culoare ale lui Rio Negro. O vegetaţie deasă şi luxuriantă mărginea fluviul.

Peisajul era splendid şi Wheeler puse mâna pe

aparatul de fotografiat.

— Întotdeauna fac câteva fotografii la plecare, spuse, adresându-se Valeciei, asta aduce noroc! Vei vedea, regiunea aceasta este de o frumuseţe surprinzătoare.

— Priviţi la stânga, făcu Dirk, întinzând braţul.

În mijlocul unui spaţiu despădurit, apăruse o colibă rotundă în jurul căreia se agita un trib de indieni. Speriaţi de zgomotul motorului hidroavionului, unii alergară să se ascundă în pădure.

— Probabil sunt „Catukino”, declară Dirk, dar este greu să te pronunţi.

— Trăiesc toţi în coliba aceea? se miră Valecia.

— Este destul de spaţioasă pentru a adăposti un sat întreg, afirmă exploratorul.

Aplecându-se spre hublou, Valecia se apropiase pe nesimţite de însoţitorul său. Apropierea acestui bărbat începea s-o ameţească. Respiraţia lui Dirk îi mângâie uşor obrazul, când reveni brutal la realitate.

— Îmi pare rău, exclamă Valecia, îndreptându-se repede.

Cum oare simpla atingere a lui Dirk o putea tulbura atât de profund? Ochii albaştri ai tânărului bărbat străluciră de maliţie.

Valurile erau acum de un alb ca laptele.

— Suntem deasupra la Rio Brânco, anunţă Dirk.

Sosim la São Catrimani. Iată misiunea. Un vapor ne va lua pe toţi trei să facem o călătorie!

Câţiva indieni, în picioare pe chei, se pregăteau să-i întâmpine pe nou-sosiţi. După manevre abile, hidroavionul, asemenea unui pescăruş uriaş, se aşeza pe dig.

— Îl vedeţi pe indigenul acela, acolo, cu o pălărie mare pe cap? o întrebă Dirk pe Valecia, ei bine, este Ţupa, un „yanomano”. Nu cunoaşte decât câteva cuvinte englezeşti, dar nu există ghid mai bun în toată regiunea.

Pilotul opri aparatul şi întrerupse motorul.

Dirk sări pe chei, apoi îi întinse mâna tinerei fete. Ea o luă, cu inima palpitând. Nu se simţise niciodată atât de slabă, atât de lipsită de rezerve. „Trebuie neapărat să-mi stăpânesc emoţiile”, îşi spuse, încercând să-şi regăsească puţin sânge rece.

— Vom petrece noaptea aici? întrebă pe un ton care se voia natural.

— Da, mai avem de pus la punct nişte detalii. Isabelle Santos ne oferă ospitalitate. Vă veţi înţelege foarte bine, este fermecătoare. Având o avere imensă, a hotărât să se consacre mai mult dezmoşteniţilor. Aici, se ocupă de toate. Profitaţi de această pauză, domnişoară Jordan, nu se ştie niciodată ce ne rezervă viitorul, încheie Dirk.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi porni la drum.

Oare ce voia exact? S-o descurajeze? Valecia se

hotărî să nu-şi mai pună întrebări, dar o obseda imaginea Isabellei. Descrierea lui Dirk era atât de vagă! De ce să vii să te îngropi în acest sat, când eşti bogată şi frumoasă pe deasupra?

Intrigată, Valecia nu făcu totuşi niciun comentariu; îşi luă geanta de călătorie, o puse pe umăr şi-şi urmă însoţitorul.

Drumul care mergea de-a lungul cheiului dădea într-o piaţă din pământ bătătorit. În jur, dispuse în cerc, se înălţau colibe având deasupra un acoperiş din paie. Sătenii, aşezaţi pe prag, asistau curioşi la sosirea echipei. Copiii, pe jumătate goi, alergau în toate direcţiile pentru a anunţa vestea.

Năucită de această agitaţie, tânăra fată îşi plimbă privirea dincolo de colibe. Cât vedeai cu ochii, se întindea pădurea: o masă verde-închis de trunchiuri şi liane, luminată ici şi colo de enorme buchete în culori strălucitoare. Din această întindere întunecată, se ridicau mii de zgomote. Amestecându-se cu murmurul vântului, strigătele maimuţelor speriate, care săreau din cracă în cracă, răspundeau uguirile papagalilor moţaţi, cocoţaţi în vârful arborilor.

Valecia se minuna la fiecare pas.

Deodată, zări la distanţă o construcţie mică având un vag aspect colonial, care se distingea din toate punctele de

vedere de locuinţele locale. Pe acelaşi plan, casa părea destul de modestă. Pereţii erau deschişi la culoare şi faţada, văruită, era înfrumuseţată de un gang acoperit cu o streaşină.

În faţă, se întindea o grădină înconjurată de o împrejmuire din lemn alb. Aleile, înguste şi şerpuite înconjurau părţi ale grădinii unde înfloreau flori de o rară frumuseţe, iar pe una din laturi şerpuia un pârâu foarte mic.

Totul contrasta ciudat cu restul peisajului.

Urmat de Valecia, Dirk împinse poarta.

Rezemată în coate de balustradă, o tânără femeie zveltă îi aştepta.

Capitolul 2

În faţa Isabellei Santos, Valecia rămase uluită. Şi-o imaginase ca pe o doamnă de o anumită vârstă; acum, avea în faţă o femeie tânără de aproximativ treizeci de ani şi de o frumuseţe incredibilă. Isabelle avea un trup subţire, cu forme plăcute şi armonioase. Pe chipul, încadrat de bucle brune, străluceau nişte ochi straniu de negri. Valecia simţi brusc o uşoară înţepătură în inimă: zâmbetul seducător nu-i era necunoscut. Foarte repede, în minte i se contură o imagine… Dirk şi Isabelle fotografiaţi alături.

— Bine aţi venit, făcu Isabelle pe un ton călduros. Dirk m-a anunţat de sosirea dumneavoastră. Mi-a spus

chiar că sunteţi frumoasă, dar era departe de realitate! adăugă ea, aruncând o privire veselă în direcţia exploratorului.

— Bună ziua, Dirk.

Bună ziua, domnule Wheeler.

Wheeler se aplecă uşor spre mâna întinsă de Isabelle, în timp ce Dirk, cu faţa întunecată, dădu cu aroganţă din cap.

— Veniţi, prânzul este servit pe terasă, anunţă tânăra femeie, luând-o pe Valecia de braţ.

— Vom veni şi noi, bombăni Dirk, ursuz. Trebuie să descărcăm avionul.

Cele două femei pătrunseră într-o căsuţă cu aspect simplu şi modest.

— Dirk este destul de capricios, declară Isabelle râzând. îl cunosc atât de bine! Trebuie să fii nebună pentru a vrea să-l urmezi o lună în junglă!

Valecia izbucni în râs.

— Poate aveţi dreptate, răspunse, cucerită de farmecul şi de spontaneitatea Isabellei. Dar călătoria aceasta este foarte importantă pentru mine! Dacă domnul Chandler este prea nesuferit, voi încerca să trec peste asta!

— Eşti extraordinară, Valecia! Admir pe oricine are curajul să-l suporte pe Dirk. Să mă înţelegi bine: am multă

afecţiune pentru el, dar este greu de trăit împreună… Să nu te laşi impresionată.

— Îl cunoşti pe Wheeler? întrebă Valecia.

Isabelle se îndreptă spre barul aşezat pe un perete al verandei.

— În sănătatea noii mele prietene, spuse oferindu-i Valeciei un pahar cu suc de fructe. Îmi vorbeai de Wheeler; este un bărbat de lume. Nu vei avea probleme cu el.

— Dar de ce acea rivalitate dintre ei?

— Este o poveste veche, care mi-a fost transmisă. S-a petrecut la Rio. Wheeler era pe punctul să se căsătorească şi era foarte îndrăgostit de logodnica sa. În acea clipă a sosit Dirk. Prietena lui Wheeler a lăsat totul pentru a-l urma. Dirk, a acceptat această situaţie; în dragoste, nu se implică niciodată… Totuşi, lucrurile au luat o întorsătură proastă şi el a preferat să-şi recapete libertatea. Wheeler nu i-a iertat niciodată ceea ce a considerat o trădare.

Valecia reflectă. Acum, atitudinea lui Wheeler i se părea mult mai de înţeles.

— Şi totuşi, pare că-i uneşte o legătură, remarcă ea. Wheeler îl admiră pe Dirk.

— Şi Dirk apreciază talentul lui Wheeler, trase concluzia Isabelle.

Valecia îşi adună curajul pentru a-i pune întrebări care-i stăteau pe suflet de mult:

— Oare acum, domnul Chandler se interesează de cineva în mod special?

— Dirk este ca vântul, răspunse Isabelle, cu o voce ciudată. Rătăceşte… Toate femeile îl adoră; nici eu nu m-am abătut de la regulă… adăugă ea în şoaptă.

Aerul era încărcat de rivalitate.

— Nu este ceea ce crezi, continuă Isabelle. L-am cunoscut pe Dirk la Rio, în timpul unei serate. Era atât de deosebit de bărbaţii pe care-i întâlnisem mai înainte! Credea în meseria sa.

Cu el, am descoperit Amazonia. De atunci, am înţeles că viaţa mea era aici, în mijlocul acestor oameni zdrobiţi de mizerie. Dirk a pus să se renoveze misiunea şi să se construiască această căsuţă. De asemenea, l-a convins pe tata să aloce fonduri pentru construirea unui spital. Aici, sunt fericită.

Din fotoliul său, Valecia putea să admire grădina şi lăsându-şi privirea să rătăcească, se întrebă: cine era în realitate Dirk? Isabelle îl prezenta ca pe o fiinţă bună şi generoasă, dar ei i se părea că era singura care-l vedea din acest unghi. De ce? Brusc, inima Valeciei se strânse; o bănuială îi apăru în minte. Dirk şi Isabelle or fi?…

O voce melodioasă o scoase din gânduri.

— Nu ştiu încă nimic despre dumneata, Valecia, spuse Isabelle pe un ton prietenos.

Valecia refuzase mereu să-şi amintească de trecut. Poate venise timpul să vorbească despre el cuiva?

— Am fost logodită, şovăi tânăra fată, dar ne-am despărţit…

Tăcu, cu inima strânsă de emoţie.

— Iartă-mă, exclamă Isabelle. Sunt indiscretă. Sunt sigură că-ţi vei găsi liniştea în valea Curcubeului şi cine ştie… bărbatul visurilor dumitale!

— Ţin un toast! declară Dirk, trecând pragul verandei. Bere şi suc de roşii şi două pahare, te rog, Isabelle. Doar dacă Wheeler n-a făcut legământ de abstinenţă!

— Am nevoie de un întăritor, făcu acesta din urmă aruncându-i Valeciei o privire complice. Voi bea o bere.

— Cred că prânzul este servit, anunţă Isabelle. Valecia, vei gusta bucătăria braziliană. Dirk o adoră: când este aici, îi gătesc eu însămi.

— Mâncaţi cu poftă, sugeră ironic Dirk. Curând vom fi supuşi unui alt regim.

După terminarea mesei, Isabelle îi propuse Valeciei s-o ducă să viziteze aşezămintele. Aceasta acceptă şi se îndepărtară amândouă spre misiune.

— Un medic şi o infirmieră s-au stabilit aici, explică Isabelle Santos. La intervenţia lui Dirk, guvernul şi-a asumat toate cheltuielile. Este şi o scoală, în care sunt

învăţătoare; am cincisprezece elevi.

Ajunseră la clădiri când vreo zece copii se repeziră spre ele, scoţând strigăte de bucurie. Pe drumul de întoarcere, unul dintre ei se prinse de braţul Valeciei.

— Noua dumitale cucerire se numeşte „Ţaţo”. Mama lui a murit anul trecut.

— Vorbeşte englezeşte?

— Nu, înţelege doar dialectul local, dar este foarte sensibil la tonul vocii.

Valecia se opri pentru a mângâia obrazul copilului.

— Acum trebuie să te părăsesc, dar rămâi prietenul meu. Nu te voi uita, murmură. Ţaţo se agăţă spontan de gâtul tinerei fete şi se strânse îndelung lângă ea.

Valecia, cu ochii plini de lacrimi, îl lăsă jos şi o luă încet în direcţia casei.

Rezemat cu spatele de unul din stâlpii gangului, Dirk observă scena.

— Ar trebui să vă odihniţi puţin, declară el compătimitor.

— Într-adevăr, sunt teribil de obosită, răspunse Valecia, dând din cap. Vă voi urma sfatul.

Camera de oaspeţi era mică, simplă, dar primitoare. Strecurându-se cu încântare între cearşafuri, Valecia căzu imediat într-un somn profund.

Tresări brusc.

— Cina este gata, anunţă o voce cunoscută.

— Nu credeam că am dormit atât de mult! bâigui tânăra fată cu un aer vinovat.

— Nu te scuza; mâine călătoria va fi grea, o asigură Isabelle. Te aşteptam pe terasă.

Rămasă singură, Valecia se întinse leneş, apoi se hotărî să se pregătească pentru seară.

Ce ţinută să aleagă? Optă pentru o jupă largă din muselină de culoare deschisă şi o bluză cu jabou, care-i punea în valoare silueta suplă şi feminină.

Periindu-şi îndelung părul, începu să se îndoiască; oare această ţinută era într-adevăr potrivită serii? Pe cine voia să seducă? Preferă să îndepărteze numele care-i veni pe buze… Era târziu, trebuia să se grăbească.

La intrarea sa, cei doi bărbaţi se ridicară. Privirea lui Dirk străluci de admiraţie.

Masa se desfăşură într-o atmosferă liniştită şi veselă.

Se înnopta când Wheeler şi Isabelle se hotărâră să facă o plimbare, pentru a profita de ultimele raze ale soarelui care apunea.

Dirk şi Valecia rămaseră singuri.

— Sunteţi atât de frumoasă în seara aceasta, domnişoară Jordan. Am impresia că Amazonia vă priieşte, şopti cu tandreţe tânărul bărbat. V-am observat în această după-amiază, cu Ţaţo; nu ştiam că femeile pasionate de

meseria lor pot să se intereseze de asemenea şi de copii…

— Vă înşelaţi. Nu sunt incompatibile; dovada este Isabelle. Ce face ea aici este admirabil.

— Într-adevăr, replică Dirk. Ţara este atât de săracă! Misiunea nu este decât o picătură de apă într-un ocean de mizerie. Chiar la Rio, unde banii curg în valuri, populaţii întregi mor de foame. Isabelle se consacră trup şi suflet acestor nefericiţi.

O gravitate ciudată se citea pe trăsăturile tânărului bărbat.

— Isabelle vă este foarte dragă, nu-i aşa? întrebă Valecia pe nepusă masă.

— Ce vă priveşte asta? ripostă Dirk, dur. Vă temeţi de concurenţă? Vă credeam mai emancipată. Încremenită o clipă de brutalitatea acestui răspuns, Valecia îşi reveni foarte repede.

— Invincibilul! Eroul Amazoniei! exclamă ea sarcastic. Dacă v-ar auzi admiratoarele dumneavoastră în această clipă! Atenţie, domnule Chandler, vi s-a urcat gloria la cap!

— Dacă nu sunt decât un bărbat dintre atâţia alţii, cum insinuaţi, veţi înţelege cu uşurinţă că frumuseţea feminină nu mă lasă indiferent, făcu Dirk cu un zâmbet ironic în colţul gurii. Nu mi-o veţi reproşa totuşi.

— Schimbaţi tactica, remarcă sarcastic Valecia.

— Sunteţi atât de tânără, reluă Dirk.

Presupun că la vârsta dumneavoastră dragostea mai rimează cu fidelitatea.

— Poate sunt departe de a-mi fi pierdut iluziile, dar vă credeţi oare destul de bătrân pentru a face pe cinicul?

Dirk izbucni într-un râs vesel.

— Vă consider foarte insolentă. Aţi merita să vă trimit înapoi, acasă… declară maliţios.

— Oh, nu! exclamă Valecia. Aş fi atât de dezamăgită. Ador aventura.

Ochii lui Dirk deveniră de un albastru de oţel.

— Serios! Şi ce fel de aventură? Explorarea Amazoniei sau vânarea unui bărbat?

— Vă rog, încetaţi cu sarcasmele, răspunse tânăra fată, deloc descumpănită de cuvintele înţepătoare ale însoţitorului său. N-am avut decât o experienţă şi credeţi-mă, mi-a ajuns.

— Cum se numea?

— Peter; trebuia să ne căsătorim, dar m-a părăsit.

— Iertaţi-mă, nu voiam să vă rănesc.

Cu un gest de o blândeţe uimitoare, Dirk îşi puse mâna pe obrazul tinerei fete.

— Jungla este atât de violentă şi eşti atât de fragilă…

Valecia se simţi paralizată de emoţie.

— După doctorul Green, expediţia va dura o lună; ce

credeţi? îl întrebă, încercând să îndrepte conversaţia pe un teren mai neutru.

— Este imprevizibil.

Dirk îşi lăsă mâna să cadă, oftând.

— După părerea dumneavoastră, avem vreo şansă? întrebă ea.

— De reuşită, sau de supravieţuire? preciză Dirk.

— Amândouă.

Un zâmbet sincer apăru pe buzele tânărului bărbat.

— Fii fără teamă. Vom accepta provocarea. Să-ţi asumi riscul, iată secretul, îi garantă el, entuziasmat.

Vocea îi era caldă şi mângâitoare, iar Valecia se simţi înfiorându-se.

„Oare este la fel de tandru şi în dragoste?” se întrebă o clipă.

Dirk păru să-i citească gândurile.

— Să descoperi pădurea, este o experienţă profund senzuală, murmură, luând-o de braţ.

Deodată, o ridică şi o atrase spre el.

Valecia se încordă; trupul lui Dirk ardea de dorinţă. Inima tinerei fete bătea să-i spargă pieptul. Acest bărbat o va săruta, era sigură. Trebuia neapărat să-i reziste. Nu era pregătită. Pe de altă parte, situaţia trebuia să fie clară încă de la început: era aici în calitate de membru al expediţiei.

— Nu, Dirk, să nu te joci cu mine; n-ai dreptul. Du-te

s-o vezi pe Isabelle şi lasă-mă în pace!

Încerca să-i scape, când el o lipi de pieptul său.

Valecia lupta cu disperare, dar două braţe puternice o ţineau cu fermitate. Dirk îi mângâia încet spatele, urcând uşor spre ceafă. Buzele sale fierbinţi puseră stăpânire pe ale Valeciei. Cu respiraţia tăiată, fu incapabilă să reziste mai mult şi se abandonă cu voluptate acelui sărut.

Un val de plăcere îi duse departe, foarte departe.

Tânărul bărbat slăbi puţin îmbrăţişarea, învăluind-o pe Valecia într-o privire seducătoare. Roşie de ruşine, tânăra fată rămase ţintuită locului. Ea, care se voia o profesionistă adevărată şi care-şi promisese să reziste tentaţiei! Oare cum putuse ceda cu atâta uşurinţă? Să cadă într-o asemenea capcană!

Îngrozită de consecinţele probabile ale gestului său, îl respinse cu brutalitate pe Dirk şi plecă în fugă.

Capitolul 3

Apăruseră zorii când Valecia se trezi. Evenimentele din seara precedentă nu încetaseră s-o frământe. Dirk şi Isabelle stătuseră de vorbă în şoaptă pe culoar o parte din noapte. Oare vorbiseră despre ea? Şi când te gândeşti că va trebui să-i înfrunte!

Ghemuită în pat, percepu un zgomot de paşi. Nu-i rămâneau decât câteva minute pentru a se pregăti; Dirk precizase că voia să plece înainte de ridicarea soarelui.

Făcu un duş rapid şi îmbrăcă în grabă un tricou, nişte blugi şi o pereche de cizme. Părul blond, dat pe spate şi strâns cu o bandă albastră ca cerul, o făcea să semene cu o adolescentă. În ciuda somnului agitat, faţa sa nu trăda niciun semn de oboseală. „O urmă de ruj de buze”, se gândi ea, după o ultimă privire în oglindă.

Ieşi din cameră şi se îndreptă hotărâtă spre bucătărie.

Un miros de cafea proaspăt măcinată înmiresma aerul.

— Bună ziua, spuse Isabelle, soseşti exact la timp. Ia loc şi mănâncă. Vei avea nevoie de toată energia.

Încrezătoare în aceste cuvinte prieteneşti, Valecia se aşează alături de Wheeler.

Dirk rămase deliberat adâncit în studiul unei hărţi a regiunii.

— Bună ziua, spuse Valecia pe un ton rece.

O linişte apăsătoare îi răspunse. Ignorând tăcerea exploratorului, începu să mănânce cu poftă excelentul mic dejun pe care-l avea în faţă.

Dirk nu se mişcase. În acea dimineaţă purta blugi şi o cămaşă descheiată la piept care lăsa să se vadă un bust musculos. Trăsăturile sale reflectau o profundă preocupare.

— Care sunt planurile? îndrăzni Valecia.

Ridicând fără tragere de inimă ochii, Dirk îi indică un punct pe hartă.

— Vom pleca de aici. Va veni să ne ia o ambarcaţiune de pescuit. Este destul de solidă pentru a transporta totul: pe noi, cei trei ghizi şi echipamentul. Vom traversa Igarape. În această regiune, vegetaţia este atât de deasă încât acoperă în întregime râul. Apoi, vom urca spre nord în canoe. Un singur curs de apă ne interesează. Când îl vom găsi, vom şti că suntem pe drumul bun.

— Dar cum îl vom recunoaşte? se nelinişti tânăra fată.

— Este imposibil să ne înşelăm! Coboară direct de pe una din culmile Anzilor şi apele îi sunt de un albastru incomparabil. El ne va conduce în valea Curcubeului.

După ce băură o ultimă picătură de cafea, se ridicară.

— Să mergem, ordonă Dirk.

Valecia trecea pe lângă el, când o prinse de încheietura mâinii şi o opri.

— Este ultima ta şansă, îi declară. Mai ai încă timp să renunţi la această călătorie.

Dar strălucirea ochilor îi contrazicea vorbele.

— Nu mi-e teamă, afirmă Valecia simplu.

Terminară pregătirile de plecare îşi luară rămas-bun de la Isabelle şi se îmbarcară. Ţupa, ghidul pe care Dirk i-l arătase Valeciei în clipa sosirii lor, părea să fie

responsabilul. Bula şi Manuele îl ascultau întru totul. Cei trei bărbaţi purtau pantaloni tăiaţi la genunchi şi nişte pulovere foarte largi.

Dirk dădu plecarea şi fiecare îşi luă postul în primire.

Valeciei i se încredinţă materialul de pescuit. Se instală la marginea punţii şi începu să fixeze undiţele. Trecuse aproximativ o oră, când Dirk veni spre ea.

— Mulţumită? o întrebă.

— Da. Totuşi sunt puţin nervoasă, mărturisi ea zâmbind.

— Este normal. Pentru a cunoaşte şi iubi Amazonia, trebuie mai întâi să te temi!

— Vorbeşti despre ea ca despre o fiinţă vie!

— Este, o asigură entuziasmat Dirk. O fiinţă stranie, îngrijorătoare, care-şi capturează prada şi o devorează. Mulţi bărbaţi au adorat-o, dar foarte puţini i-au scăpat. Ştii de unde îi vine numele?

— Câtuşi de puţin! făcu Valecia.

— Acum mult timp, un explorator spaniol a petrecut opt luni în această vale, în căutarea gurii râului. La întoarcerea acasă, a povestit că regiunea era populată de amazoane; femei uriaşe şi îngrozitor de războinice, în stare să extermine sate întregi.

— Probabil descind din această specie. Atinge! exclamă Valecia pe un ton vesel, încercând să-şi pună în

evidenţă muşchii braţelor.

Dirk se supuse râzând. Dar, foarte repede, presiunea degetelor sale pe pielea goală a tinerei fete se transformă într-o mângâiere uşoară.

— Lumina este perfectă, acum! constată Wheeler, făcându-şi brusc apariţia. Vreau să fac câteva fotografii. Vrei să-mi serveşti de model, Valecia?

— Cu mare plăcere.

Rezemată cu coatele de balustradă, admiră peisajul care se desfăşura în faţa ochilor săi. Spectacolul era minunat. Pădurea de un verde de jad, strălucea în soarele care se ridică şi păsări cu penaj scânteietor alunecau încet în grupuri, deasupra râului.

Tânăra fată nu văzuse niciodată aşa ceva. Absorbită în contemplarea naturii, nici nu simţi mâna lui Dirk pusă pe umărul său.

— Magnific, nu-i aşa?

— Într-adevăr, încuviinţă ea, adresându-i un zâmbet distrat.

— Dar, deocamdată, avem nevoie de tine pentru a ţine undiţele, exclamă Dirk.

Iritată de lipsa de sensibilitate a acestor ultime cuvinte, Valecia luă poziţia de drepţi.

— La ordinele tale, căpitane, răspunse ironic.

Îşi reluă locul şi începu să muncească. Cu un gest

rapid îşi scoase panglica.

Dirk se apropie de ea şi înfăşură o buclă pe degetele sale lungi şi nervoase.

— Părul tău este ca aurul, îi murmură.

Valecia se simţi gata să-şi piardă puterile, dar rămase impasibilă.

— Te interesează acest gen de amănunte?

— De ce vrei să fiu altfel decât ceilalţi? replică Dirk, cu buzele strânse. Nu sunt răspunzător de reputaţia mea.

— Faci aluzie la legenda jaguarului?

Dirk se încruntă.

— Încă o dată, Wheeler n-a ştiut să tacă… Aşteaptă să-l văd…

— Ce importanţă are? reluă repede Valecia. Voiam informaţii despre tine şi mi-a relatat această poveste. N-ai de ce să te formalizezi!

— Sunt un singuratic şi detest să se vorbească despre mine! Ce am obţinut, am câştigat fără ajutorul nimănui!

— Din câte ştiu, n-ai eşuat niciodată, spuse Valecia încet. Nu fi mereu cu ochii-n patru.

— Ştiu exact ce doresc să am, este adevărat. Şi pe tine te vreau, făcu el cu un aer arogant, cu capul dat pe spate cu mândrie. Ce crezi despre oferta mea?

— Cum îndrăzneşti? se indignă Valecia.

— Simplă curiozitate: tu te întrebi cine sunt, fac acelaşi lucru. Pari înzestrată cu o personalitate multiplă… Comportamentul tău de ieri nu lăsa să se anticipeze deloc atitudinea arogantă pe care o adopţi astăzi!

— Te îndoieşti de sinceritatea mea?

— Nu, dar sunt lucid şi ar trebui să fii şi tu, încheie Dirk înclinându-se şi punând brusc stăpânire pe buzele tinerei fete.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, el se îndreptă.

— Mă aşteaptă munca mea şi am un program de respectat, reluă tăios. În câteva ore vom fi la Rio Negro. În ce te priveşte, încearcă să nu-ţi pierzi echilibrul şi să cazi peste bord!

Încă sub şocul acelui sărut rapid, Valecia rămase mută. Se întâmplaseră atâtea lucruri în ultimele zile!

Dirk tocmai dispărea în spatele cabinei, când Wheeler se apropie, cu un pahar cu suc de portocale în mână.

— Bea, o încurajă el, probabil ai nevoie.

Valecia îl privi suspicioasă.

— Eşti de mult timp aici? îl întrebă.

— De-o clipă… Nu te încrede în Chandler, nu cunoaşte decât dorinţa.

Fotograful părea de bună-credinţă.

— Îmi voi aminti de asta, îl asigură Valecia pe un ton

prietenos.

Cuprinsă brusc de o puternică greaţă, lăsă paharul.

— Ce este asta? exclamă.

Wheeler izbucni în râs.

— „Cochasa” alcool din trestie de zahăr braziliană, pur şi simplu. Crede-mă, te obişnuieşti foarte repede cu el.

— Poate este puţin cam devreme pentru acest gen de băutură! declară tânăra fată, ridicând o sprânceană dojenitor.

— Înţeleg, Chandler ţi-a spus probabil că sunt alcoolic! Aşteaptă câteva săptămâni şi vei vedea.

Trăsăturile lui Wheeler reflectau cea mai profundă dezamăgire.

— De ce continui să lucrezi cu el? întrebă blând Valecia. Probabil ai numeroase propuneri.

— Am o datorie faţă de el, acum câţiva ani mi-a salvat viaţa.

— Ai vrea să-mi vorbeşti despre asta?

— De ce nu? încercam să fotografiez un jaguar, am vrut să-l încadrez mai de aproape şi animalul m-a atacat. Chandler mi-a venit în ajutor; fără el, aş fi fost mort. Cicatricea pe care o are pe faţă datează din acea zi. Nu lua aerul ăsta trist! adăugă, liniştitor. Soarta mea nu este atât de groaznică, afirmă înainte de a se întoarce şi a pleca.

La prânz, ambarcaţiunea se angajă pe Rio Negro.

Pentru a sărbători evenimentul, Ţupa întinsese o pânză de cort pe punte şi aşeză cum putu mai bine mâncărurile pregătite de Isabelle înainte de plecare. Toţi erau într-o dispoziţie excelentă.

— Dar este o petrecere! se miră tânăra fată mâncând cu poftă dintr-un sandviş cu salată.

Dirk îşi întinse picioarele lungi.

— Să navighezi în susul apei pe Rio Negro fără să eşuezi pe un banc alb de nisip, este o performanţă care merită o recompensă, declară el mulţumit.

Wheeler asculta cu un zâmbet în colţul gurii.

— Dirk uită să precizeze că un echipaj bun este deseori foarte util! remarcă, ironic.

— Şi al nostru, cum este? întrebă Valecia.

— Nu există altul mai bun.

De asta l-am ales. Nu mă înconjur decât de oameni competenţi, afirmă Dirk, solemn.

— În acest caz, îmi însuşesc complimentul! exclamă maliţioasă Valecia.

— Tinerei noastre colege nu-i lipseşte umorul, notă Wheeler.

Aruncând o privire în direcţia lui Dirk, reluă:

— Performanţa de astăzi merită ceva mai bun decât o cafea proastă… Nu?

— De acord.

Dirk pocni din degete şi Ţupa înaintă.

— O sticlă de vin, ordonă exploratorul, în dialectul ţării.

Ghidul reveni aproape imediat şi Dirk se însărcină cu servirea:

— Pentru succesul expediţiei!

Valecia luă cu prudenţă o înghiţitură mică.

— Este excelent, admise. Pentru valea Curcubeului!

— Pentru noi, adăugă brusc Wheeler. Pentru ca Dumnezeu să ne apere…

O ostilitate latentă plana în aer şi cei doi bărbaţi se măsurară cu privirea.

Valecia se nelinişti. Va avea de înfruntat numeroase pericole. Va scăpa oare nevătămată din aventură? Era atât de neexperimentată!

Wheeler aţipi. Dirk se aplecă spre Valecia.

— La ce te gândeşti? întrebă cu o voce şovăitoare.

— La sălbăticia naturii, a râului… murmură tânăra fată.

Apoi tăcu. Se simţea ciudat de tulburată faţă de izolarea şi imensitatea junglei. Brusc, îşi dădu seama că siguranţa sa depindea numai de Dirk Chandler. El acceptase această responsabilitate.

Rio Negro era acum mult mai puţin larg şi ramurile arborilor se întâlneau deasupra apei, formând o boltă

deasă, prin care se filtra cu greu lumina zilei.

— Suntem în Igarape? întrebă Valecia.

— Ajungem acolo. Este domeniul vânătorilor de şerpi. Cu puţin noroc, îi vei vedea la lucru.

— Poate ar trebui să-l trezim pe Wheeler?

— Nu, lasă-l să doarmă. A mai venit foarte des pe aici.

— Credeam… că i-ar plăcea să facă nişte fotografii.

— Nu mă interesează ce face, replică dur Dirk.

Se îndepărtă, dar Valecia îl urmă.

— Sunteţi atât de ciudaţi, amândoi! De ce i-ai cerut să participe la expediţie? se miră ea, stânjenită.

Un zâmbet trist se zugrăvi pe trăsăturile exploratorului.

— Eşti foarte perspicace, dar nu este atât de simplu.

— Ştiu că l-ai salvat, nu-i datorezi nimic! exclamă tânăra fată, punând brusc degetele pe cicatricea care brăzda obrazul lui Dirk.

— Aşadar, ţi-a vorbit despre asta? făcu bărbatul prinzând mâna Valeciei. Ţi-a precizat şi că acest episod i-a distrus viaţa?

— Nu înţeleg!

— De fapt, eu sunt răspunzător de tot. Wheeler era pe punctul să fotografieze cel mai frumos jaguar. Animalul era aşezat pe labele din spate, complet indiferent la

prezenţa umană. M-am interpus şi am tras. Atunci, fiara a atacat. Fără intervenţia mea, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar a fost un accident!

— Un accident care l-a costat scump! Wheeler a fost foarte traumatizat. Nu mai poate suporta să vadă o fiară. Felinele erau specialitatea sa, cariera îi este distrusă! Este unul din motivele pentru care bea.

— Dumnezeule!

— Acum înţelegi? întrebă trist Dirk.

— Eşti prea sever cu tine, răspunse Valecia, emoţionată de sinceritatea şi expresia chinuită a lui Dirk.

— Orice greşeală se plăteşte. Am mult respect şi admiraţie pentru talentul lui Wheeler. Este datoria mea să-l ajut.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Gândeşte-te mai degrabă la ce te aşteaptă. Poate nu vei mai avea ocazia să faci o asemenea călătorie.

Orice altceva este secundar, şopti Dirk cu vocea vibrând de pasiune. Valecia îl privi cu atenţie, tulburată. Se întoarse uşor, oferindu-şi faţa mângâierii vântului.

— Misterul pădurii! Nu-i rezişti niciodată, nu-i aşa?

— Este greu de vorbit despre asta. Este ceva inexprimabil. O experienţă pe care trebuie s-o fi trăit, concluzionă Dirk, apropiindu-se periculos de ea.

Tânăra fată se încordă. O puternică emoţie o cuprinse. Cu ochii închişi şi respiraţia tăiată, lupta cu disperare, când o mână i se aşeza pe solduri. Dirk o strânse lângă el. Punând stăpânire pe buzele sale, o sărută cu pasiune.

— Nu, gemu Valecia.

Mângâierile lui Dirk deveniră mai insistente.

— Te doresc din clipa în care te-am văzut, şopti el.

Clătinându-se, tânăra fată se prinse de el.

— Te rog, protestă ea.

— De ce rezişti? îi şopti Dirk, mângâindu-i soldurile. Trupul tău te trădează.

— Şi Wheeler, se pare că l-ai uitat. Singurul lucru care te interesează este să cucereşti o femeie!

— Ce vrei altceva? bombăni bărbatul enervat.

Valecia se îndepărtă cu brutalitate.

— Oare eşti complet insensibil?

— N-am nici timpul, nici dorinţa de a întârzia asupra acestui gen de considerente! Unirea a două fiinţe face parte din pretenţiile naturii, reluă el cu o voce uşor domolită.

O sărută pe furiş pe obraz, când se trezi Wheeler.

Valecia se afla singură, pradă celor mai contradictorii emoţii. Sentimentul pe care-l simţea pentru Dirk era atât de nou! Nici chiar cu Peter nu simţise vreodată o

asemenea emoţie. Oare câte ore, zile, îi va putea rezista? Ea, pentru care plăcerea şi dragostea erau două lucruri atât de diferite! „Dirk nu trebuie să aibă acest gen de probleme”, îşi spuse.

— Încă gânditoare? o întrebă el. Tocmai i se alăturase, fără ca Valecia să observe.

Aceasta roşi sub focul din privirea sa. Oare îi citea gândurile? Percepea dorinţa intensă care o îndemna spre el?

— Dacă eşti obosită, n-ai decât să te întinzi, îi spuse cu amabilitate. Valecia nu vizitase încă ambarcaţiunea.

— Vom dormi în cabina care este deasupra? ezită ea.

— Nu, noaptea vom instala o tabără pe mal. Dar dacă vrei să te odihneşti…

— Mulţumesc, mă simt foarte bine.

Dirk o prinse subit de mână.

— Priveşte, un crocodil, acolo pe apă!

Râul se îngustase în mod spectaculos, iar ambarcaţiunea, incomodată de reptile îşi croia cu greu drum.

Dirk, relaxat, nu părea speriat. Valecia îl observa, era atât de impresionant!

— Poate n-am făcut o afacere atât de proastă recrutându-te, domnişoara Jordan! decretă bărbatul zâmbind.

Un întuneric aproape total domnea sub acoperişul de verdeaţă care se întindea peste râu şi strigătele păsărilor răsunau ciudat printre umbrele ameninţătoare ale pădurii. De-a lungul malului se aliniau mici colibe construite pe piloţi. Pe apă, câţiva indieni vânători de şerpi, manevrau cu pricepere canoele. Unul dintre ei se apropie de ambarcaţiune, încercând să atragă atenţia pasagerilor.

— Uite cât este de mândru de prada sa! Pariez că a capturat un anaconda! exclamă Dirk.

Valecia se aplecă pentru a vedea mai bine animalul, dar mica ambarcaţiune dispăruse deja.

— Nu este decât o amânare, afirmă Dirk, remarcând aerul decepţionat al pasagerei. Oricum, regiunea nu prezintă decât un interes relativ.

— Greşeşti! N-am fost niciodată în viaţa mea atât de impresionată. Totul mă încântă!

— Ştii că anumite flori înfloresc în vârful copacilor? Este un fenomen uimitor! S-a prea întunecat, păcat! Nu le vei vedea.

O umezeală copleşitoare şi rece ca gheaţa se lipea de piele.

Valecia se înfioră. Oare clima avea o asemenea influenţă asupra ei? Poate că prezenţa lui Dirk… O dorinţă nesăbuită de a-şi cuibări faţa pe umărul său puse stăpânire pe ea.

— Voi mai avea ocazia să văd aşa ceva? îl întrebă pe un ton care se voia firesc.

— Bănuiesc, replică Dirk ironic. În Amazonia există douăzeci şi două de mii de specii de plante. Vom găsi una sau două care să te mulţumească!

Wheeler se apropie brusc de ei.

— Bancuri de nisip în faţă, declară, cu un aer îngrijorat. De data asta nu mai scăpăm!

În aceeaşi clipă, o bruscă deviere a mersului navei îi aruncă la podea.

— Era previzibil, făcu Dirk, ajutând-o pe Valecia să se ridice. Suntem în plin sezon secetos: nicio ambarcaţiune nu s-ar aventura în aceste regiuni! Toată lumea pe mal! Trebuie degajată nava! Cu puţin noroc, într-o oră vom ieşi din încurcătură.

— Este cam repede spus, bombăni Wheeler. Anul trecut, „Aragnaia”, a rămas blocată săptămâni întregi!

— Destul cu comentariile, la muncă, ordonă Dirk.

— Şi crocodilii? se nelinişti Valecia.

— Nu-i niciun pericol, preferă apele mai adânci. În schimb, este de preferat să nu calci pe un calcani se ascund în nisip. Din fericire, sunt foarte fricoşi şi fug la cel mai mic zgomot, explică Dirk.

— Sunt gata, afirmă Valecia pe un ton hotărât, înnodându-şi energic fularul. Ce trebuie să fac?

Dirk se apropie, îi mângâie uşor obrazul şi o privi îndelung şi profund înainte de a declara:

— Este foarte amabil să-ţi oferi serviciile! Dar echipajul este obişnuit cu acest gen de manevre. Totul se va desfăşura bine. Rămâi pe punte. Vei supraveghea râul, în caz că vreo reptilă se hotărăşte să se aventureze pe această parte.

Bărbaţii coborâră, se postară în jurul ambarcaţiunii şi apăsară cu toată puterea coca înfiptă adânc în nisip. Nava oscilă uşor, dar nu se mişca. După două ore de eforturi încrâncenate, situaţia rămăsese aceeaşi. Valecia, dispusă să dea o mână de ajutor în caz de nevoie, nu-şi părăsise postul. Observa neliniştita ghizii, dar ochii i se aţinteau fără încetare asupra lui Dirk. O dorinţă surdă şi puternică punea încet stăpânire pe ea. Epuizat de căldură, tânărul bărbat îşi scosese o parte din haine şi sub bustul lucind de transpiraţie, ieşeau în evidenţă muşchii fermi şi energici.

Oare expediţia se va termina aici, într-un colţ pierdut din Amazonia? Erau pe punctul să abandoneze, când o vedetă apăru în depărtare. La zgomotul motorului, toţi ridicară capetele şi recunoscură cu uşurare siluetele în uniformă care stăteau la provă.

— „Patrula broaştelor ţestoase”, exclamă Wheeler, alăturându-se tinerei fete. Ce noroc! Dacă ne vor recunoaşte, ne vor ajuta. Dacă am fi nişte pescari amărâţi,

şi-ar vedea de drum, dar ce nu se face pentru Dirk Chandler… adăugă cu o urmă de tristeţe în voce.

— Ai spus „patrula broaştelor ţestoase”, se miră râzând Valecia. Ce nume nostim!

— Da, ştiu, ţi se poate părea ciudat. Totuşi, sunt însărcinaţi să protejeze aceste animale pe cale de dispariţie. Indienii le consumă şi regiunea este o mină de aur pentru braconieri. Exploatează totul: carnea, ouăle şi chiar carapacea. Bineînţeles, este categoric interzis.

Cum prevăzuse Wheeler, patrula se opri şi veni să se aşeze în faţa navei de pescuit. Dirk, care îl cunoştea pe căpitan, parlamentă cu el câteva clipe. După foarte puţin timp, trasă de cabluri enorme, ambarcaţiunea fu pusă pe valuri.

— Vom instala tabăra aici în seara asta, declară Dirk, urcând la bord.

Valecia îşi aţinti privirea asupra malului râului. Vegetaţia deasă ajungea până la malul râpos şi în acest loc, o încâlceală de rădăcini şi de plante agăţătoare, făcea acostarea şi mai nesigură.

„Cum vom face? se întrebă Valecia, încurcată. Admiţând că vom ajunge să debarcăm, va trebui să găsim un amplasament pentru a instala hamacurile şi materialul. De acum, soarele va dispărea”.

Teama care o cuprindea avea totuşi un alt nume:

Dirk. Cum să doarmă atât de aproape de el, la câţiva metri?

— Am pierdut deja foarte mult timp, remarcă ea, pe un ton indiferent. De ce nu ne continuăm drumul?

Dirk lăsă lada pe care se pregătea s-o pună în barcă, apoi se întoarse spre ea.

— Este prea riscant. Să navighezi noaptea este o operaţiune aproape sinucigaşă.

Linişteşte-te, adăugă adresându-i un zâmbet complice, voi veghea asupra ta.

Ochii lui Dirk, străluciră ca safirele şi Valecia crezu că se îneacă în ei…

Nu, nu era în siguranţă şi nu va fi nicăieri… Atâta timp cât el va fi alături.

Capitolul 4

O barcă mică îi lăsă pe Dirk şi pe Wheeler pe malul fluviului. Fiecare înarmat cu un cuţit mare, începură să răărească o zonă extrem de împădurită, unde forfoteau şerpi şi furnici uriaşe.

De pe ambarcaţiune, Valecia urmărea lumina făcliilor. Doar vocea gravă şi autoritară a lui Dirk tulbura liniştea. Oare până când îi va interzice să participe la muncile grupului? N-o va ţine la o parte tot timpul expediţiei!

Sosirea lui Wheeler îi întrerupse brusc gândurile.

— Cafeaua caldă şi mâncarea sunt gata. Nu te

aşteptăm decât pe tine, exclamă acesta.

Ajutată de Ţupa, Valecia luă loc la bordul canoei. Puţin mai târziu, puneau piciorul pe uscat. În mijlocul luminişului ardea un minunat foc de lemne.

Oare cum se putea organiza o tabără în atât de puţin timp? Nu lipsea nimic. Mai multe hamacuri se legănau uşor în vânt şi fiecare conţinea un sac de dormit, împăturit cu grijă. Un grătar aşezat peste foc, susţinea o cafetieră veche, uşor deformată, din care se degaja o aromă delicioasă.

— Aproape ca acasă, nu-i aşa? zâmbi Dirk.

— Mărturisesc că sunt surprinsă.

— Am pierdut timp astăzi, fără asta, am fi terminat deja cina. Mâine totul va merge mai bine, adăugă el cordial, în timp ce punea câteva felii subţiri de bacon într-o tigaie.

Ouă jumări şi pâine prăjită completară un meniu pe care Valecia îl onoră din plin.

— Întotdeauna te ocupi de gătit? îl întrebă pe Dirk.

— O facem pe rând. Sper că nu foloseşti cuţitele doar pentru a te apăra… spuse bărbatul pe un ton ambiguu.

Aşadar, îşi amintea de prima lor conversaţie.

— Nu-ţi bate joc de mine. Cu siguranţă gătesc la fel de bine ca tine.

— Aşa da! Nu vom muri de foame, exclamă Dirk,

zeflemitor. Dar să ştii că festinurile vor fi rare. Îndată ce vom părăsi Rio Negro, Wheeler îţi va arăta cum să prăjeşti bananele şi peştele.

— Întotdeauna mi-am petrecut vacanţele în cort, în inima munţilor. Pot să prepar o tocană cu foarte puţine lucruri. De altfel, asta este specialitatea mea, declară Valecia.

Dirk o privea cu intensitate. Stânjenită, tânăra fată se întoarse spre Wheeler.

— Unde ai învăţat să te adaptezi produselor regionale? îl întrebă cu amabilitate

— De când nu mai pot fotografia anumite animale… încerc să mă fac util… ripostă el, aruncându-i lui Dirk o privire încărcată de ostilitate.

Valecia roşi. Uneori era atât de stângace!

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să pun niciodată această întrebare.

— Nu te scuza. N-ai niciun amestec, o asigură Wheeler. Cine vrea coniac?

Dirk adăugă câteva picături în cafeaua sa. Valecia, frântă de oboseală, refuză.

— Mă duc să mă culc, ai putea să-mi indici hamacul meu?

— Cel din mijloc, răspunse Dirk, cu nonşalanţă. Şi să nu uiţi! Dacă zgomotele junglei te împiedică să dormi, sunt

aici…

Valecia se abţinu să răspundă.

Se îndepărtă, înarmată cu o căldare cu apă şi o bucată de săpun. Desigur, era mult mai practic să facă un duş acasă, în California. Totuşi se simţea în plină formă şi ştia că se va adapta la aceste noi condiţii de viaţă.

Aerul cald şi parfumat al nopţii îi retrezi amintirile. Era încă la colegiu cu Peter… Primăvară, hotărâseră să meargă să campeze o săptămână. Ajunşi la faţa locului, ea se ocupase de tot. După ce se instalaseră în mijlocul unui luminiş, plecaseră, mână în mână, să descopere natura. Cărarea mică pe care o urmaseră, dădea pe o păşune de un verde proaspăt, presărată cu flori.

— Oh, Peter, priveşte! exclamase ea, plină de admiraţie.

Lăsându-l pe tânărul bărbat, se avântă spre ea dintr-o săritură. Sărea, ţopăia, ameţită de bucurie.

Brusc, se opri şi făcu stânga-mprejur. Peter nu era alături. Cu un aer sever, stătea nemişcat la liziera pădurii.

— Ce ai? îl întrebase tânăra fată, apropiindu-se.

— Atitudinea ta este ridicolă, îi spusese cu răutate.

— De ce?

— Te-ai văzut, alergând ca o nebună, cu flori în păr? Noroc că suntem singuri! Vino, ne întoarcem.

Valecia îşi amintea mereu această călătorie, cu o

imensă tristeţe. Poate era mai bine aşa! Peter era atât de rigid, atât de convenţional! Nu suportase nici cea mai mică spontaneitate a ei. Ce împărţiseră oare, cu excepţia unor clipe de tandreţe?

Imaginaţia îi rătăcea, când brusc, un zgomot o făcu să tresară.

Îl recunoscu imediat pe Dirk.

Crezându-se singur, îşi scoase încet hainele. Trupul gol sclipea în reflexele argintii ale lunii.

Ascunsă de o perdea de copaci, Valecia îl contempla fascinată. Oare cum putea atinge frumuseţea o asemenea perfecţiune? Trebuia să fie atât de plăcut să se strângă lângă el, să-i mângâie faţa, să-l sărute… în acea clipă părea atât de vulnerabil…

Când fu gata, Dirk îşi adună hainele personale.

Tânăra fată se ghemui, ascunzându-se cât putea mai bine; dacă îi va descoperi prezenţa!

Dirk era acum foarte aproape.

— Nu-ţi cunoşteam acest talent de a te ascunde, exclamă el continuându-şi drumul.

Tânăra fată deveni stacojie. Nu suferise niciodată o asemenea umilinţă! Aşadar, ştia că era acolo! Ce ipocrizie!

Totuşi, treptat, mânia i se risipi. Chircită în mijlocul trestiilor, parcă vrăjită, nu mai simţea niciun resentiment. Părăsindu-şi refugiul, se îndepărtă aproape fără plăcere.

Se odihnea deja de un anumit timp în hamacul său când paşi grei răsunară în linişte. O umbră se apropie de ea.

— Priveşte, Wheeler, doarme deja, murmură Dirk înduioşat.

Cu un gest rapid, acoperi umerii tinerei femei şi dispăru.

Soarele era sus pe cer, dar lumina pătrundea cu mare greutate prin bolta umbroasă a frunzelor. În acea clipă, toată acea lume mică se trezea la viaţă. Maimuţele se legănau vesele din cracă în cracă şi la strigătele lor ascuţite, se auzea ca un ecou cântecul a mii de păsări.

Dirk şi Wheeler se agitau în jurul focului.

Trezindu-se dintr-un somn adânc, Valecia se întinse leneş. Dacă Dirk se aşteptase s-o vadă petrecând o noapte albă, trebuia să fie decepţionat! După ce mâncară în grabă, toată echipa se întoarse la ambarcaţiune.

Tânăra fată părea pierdută în gânduri. Silueta lui Dirk, înălţându-se înaltă şi musculoasă printre copaci, nu înceta s-o obsedeze…

— Îţi strălucesc ochii, domnişoara Jordan! Nu mă tenta… spuse el glumind.

Dar îmbinând vorba cu fapta, se lăsă în jos şi-i atinse buzele cu un sărut.

— Dirk! făcu Valecia, uluită.

— Te găsesc foarte virtuoasă în această dimineaţă, îi murmură el la ureche. Mă aşteptam să ţi se îmbunătăţească dispoziţia…

Ziua fu epuizantă. Când veni seara, Valecia adormi aproape imediat.

O treziră nişte picături de ploaie pe frunte. Se înfioră şi se hotărî să recupereze o pătură uitată lângă foc. Jarul incandescent lumina faţa exploratorului. Trăsăturile sale energice aveau amprenta unei blândeţi noi: dormea.

Inima Valeciei se strânse. Brusc, un şuierat bizar o făcu să ridice capul. Un şarpe uriaş, aluneca de-a lungul trunchiului de copac de care era agăţat hamacul exploratorului. Timpul o presa, un singur lucru avea importanţă: să-l apere pe Dirk.

Un pumnal lung şi subţire zăcea pe jos, nu departe de acolo. Valecia puse mâna pe el. Se apropie în linişte de ţintă şi înfipse arma cu o lovitură rapidă şi precisă. Animalul căzu pe pământ cu un zgomot surd.

Dirk sări în picioare.

— Ce se întâmplă? exclamă cu o voce răguşită.

Valecia lăsă cuţitul din mână şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului însoţitorului său.

— Am omorât un şarpe, mărturisi.

— Ce spui? exclamă Dirk, neîncrezător.

— Era gata să te prindă, mi-a fost atât de frică!

— Mi-ai salvat viaţa, Valecia!

Cu nesfârşite precauţii, o întinse alături şi o atrase spre el.

— Aş vrea să te sărut, îi declară în şoaptă, în timp ce o îmbrăţişa cu pasiune.

Valecia se miră; nu era în obiceiurile exploratorului să ceară permisiunea.

Brusc, fără vlagă, se abandonă sărutului lui. Buzele lui Dirk alunecară delicat de-a lungul gâtului, pentru a se aşeza pe un sân palpitând de dorinţă.

— Nu trebuie, protestă Valecia, tulburată. Nu mă chinui!

— Oh, Valecia, murmură Dirk aplecându-se pentru a-şi strânge mai bine braţele în jurul ei. De ce rezişti? Mai eşti încă îndrăgostită de Peter?

— Nu ştiu. Totul este atât de confuz! Mi-e teamă să nu stric ceva între noi…

Cu o mână, Dirk mângâia uşor spatele tinerei fete.

— Explică-mi, trebuie să ai încredere în mine.

Valecia oftă. Îi oferea ajutorul cu toată sinceritatea, cum o făcuse pentru Isabelle. Oare îl va dezamăgi?

— Peter şi cu mine ne-am făcut studiile la universitatea Berkeley, în California, începu ea, şovăind. Era un tânăr blând şi liniştit, absolut strălucit în economie. Ne-am logodit când ne pregăteam pentru gradul doi

didactic de conferenţiar. La începutul anului, Peter a văzut oferindu-i-se două posturi: unul la Londra, celălalt la Berkeley. Asta a fost la bază pentru prima noastră ceartă. „Trebuie să ne căsătorim şi să plecăm în Anglia”, spunea. Eu începusem să lucrez cu doctorul Green şi nu eram dispusă să renunţ la tot. I-am anunţat decizia mea lui Peter; s-a înfuriat îngrozitor. El, mereu atât de calm! Am încercat să-l conving, dar n-a vrut să ştie de nimic: el, sau cariera mea. În faţa acestui ultimatum, am ezitat îndelung, era atât de greu să renunţ. Am preferat să rămân. N-a căutat să mă reţină şi m-a părăsit.

Această mărturisire făcută pe un ton rapid şi sacadat, o lăsă pe Valecia tremurând de emoţie. Cu un nod în gât, tăcu. Îi era atât de greu să se mai gândească la Peter! Dirk va şti oare s-o înţeleagă? Tocmai îşi deschisese inima cu deplină sinceritate. Cum va reacţiona el?

Dirk o învălui într-o privire extrem de tandră şi o strânse la piept.

— Mulţumesc, Valecia, spuse cu o voce plină de înţelegere. N-ai vorbit niciodată, nimănui despre asta, nu-i aşa?

— N-am avut curaj.

— Trebuie să fi suferit mult. Să alegi între două pasiuni este întotdeauna o încercare sfâşietoare. Să ştii totuşi că nu toţi bărbaţii sunt atât de încăpăţânaţi ca

prietenul tău! De altfel, el a pierdut: nu te merita.

— Oh, Dirk! murmură tânăra fată.

— Acum, îţi înţeleg mai bine încăpăţânarea de a vrea să participi la expediţie, adăugă compătimitor. Ai acceptat atâtea sacrificii.

— Totuşi, nu regret nimic. Peter s-a dovedit atât de egoist! De altfel, nu mi-a mai dat vreodată vreun semn de viaţă. Am aflat prin prieteni că-l interesează munca sa şi că intenţiona să-şi petreacă vacanţa în California. Presupun că este fericit, chiar fără mine. Este mai bine aşa şi dacă aş lua-o de la început, as face acelaşi lucru.

— Ai avea întru totul dreptate.

— Recunoaşte că m-ai judecat pripit!

— Într-adevăr, te-am luat drept o intrigantă. Abandonul doctorului Green era atât de neaşteptat. Pentru mine, nu avea decât o singură explicaţie: îl seduseseşi.

— Nu ţi-a venit ideea că, la vârsta sa, putea să aspire doar la puţină linişte şi pace!

— Nu, răspunse sincer Dirk. Te-am acuzat pe nedrept şi-mi pare rău. Eram orbit de frumuseţea ta.

Dirk îşi cerea scuze! Tânăra fată fu impresionată.

Se aplecă spre el şi-l sărută cu pasiune.

— Te cred, îi declară îndepărtându-se uşor. Nu-ţi cer decât un lucru: acceptă-mă aşa cum sunt. Îţi promit să nu te dezamăgesc. Noapte bună, încheie, maliţioasă.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, sări imediat jos şi se îndepărtă în fugă.

Instalată la căldură în sacul de dormit, închise pleoapele.

O voce răsună în imensitatea junglei.

— Curaj, este timpul să te trezeşti! făcu Dirk.

— Cât este ceasul? întrebă Valecia, pe jumătate adormită încă.

— Este foarte devreme, dar te aşteaptă cafeaua; şi asta nu este tot, există chiar un curs de apă în apropiere. Nimic nu se compară cu o baie bună pentru a te pune în formă!

În acea dimineaţă, Dirk era extrem de seducător. Faţa proaspăt bărbierită şi părul pieptănat cu grijă îi puneau în evidenţă aspectul tânăr şi dinamic. Degaja o impresie de putere irezistibilă. „Să te cuibăreşti lângă el…” gândi Valecia. Smulgându-se din gândurile sale, se mulţumi să-i zâmbească exploratorului.

În faţa focului, Wheeler termina de pregătit micul dejun. Nebărbierit şi cu hainele şifonate, avea un aspect neglijent care contrasta cu ţinuta impecabilă pe care o arbora Dirk.

— Unde mă pot spăla? întrebă Valecia, punând mâna pe geanta sa.

— Foarte aproape, chiar la dreapta. Am curăţat locul.

Să nu te pierzi! exclamă Dirk ironic.

Tânăra fată îl privi surprinsă.

Bărbatul tandru şi pasionat care chiar în acea noapte o strânsese în braţe, făcuse deja loc lui Dirk cel autoritar şi arogant, şeful expediţiei.

Întorcându-se, Valecia porni pe cărarea îngustă care mergea în zigzag printre liane. Foarte repede, se afla într-un univers fascinant.

Un mic pârâu cu apă limpede şi rece şerpuia lent prin pădure, în timp ce pe malul râpos se dezvolta o vegetaţie luxuriantă. Pe un fond de muşchi umed, o mulţime de ferigi uriaşe îşi îmbinau verdele crud al frunzelor cu nuanţele delicate ale orhideelor sălbatice. Parfumul uşor şi dulceag al florilor de vanilie înmiresma aerul.

Valecia rămase cuprinsă de admiraţie.

Profitând de acest scurt moment de singurătate, se dezbrăcă şi se stropi cu apă ca gheaţa. Contactul fizic cu natura o făcea să se simtă bine. Instincte necunoscute, ascunse adânc în ea, o copleşiră. Tocmai îşi terminase toaleta şi-şi clătea părul, când o siluetă lungă se profila alături de ea. Speriată, tresări.

Dirk era în faţa ei. Nu avu timp să-şi ia bluza pentru a-şi acoperi pieptul, deoarece cu un gest rapid, el i-o smulse şi o aruncă pe jos.

— Ai putea cel puţin să-ţi anunţi sosirea! Cum

îndrăzneşti? exclamă indignată Valecia.

Respirând greu, Dirk o privea cu intensitate.

Tânăra fată se înfioră. Oare nu spusese el că nimeni şi nimic nu-i rezistase vreodată?

— Eşti superbă, murmură bărbatul, hipnotizat de acel trup cu forme perfecte.

Valecia nu-şi putea lua ochii de la muşchii tari de sub pielea bronzată a tânărului bărbat. Ce forţă degaja!

Se atinseră uşor şi brusc, Dirk o atrase cu putere spre el. O ridică în braţe, acoperind-o cu sărutări. Incapabilă să lupte, tânăra femeie se supuse pe nesimţite mângâierilor sale. O lăsă delicat pe sol, iar mâinile lui de o blândeţe neobişnuită, rătăciră o clipă pe sânii rotunzi şi fermi ai Valeciei.

Aceasta era descumpănită. Cum se lăsase sedusă atât de uşor de acest bărbat? Oare nu era pentru el un trofeu printre atâtea altele?

Chinuită de această idee, se îndepărtă uşor. Dirk îi percepu ezitarea şi o privi mirat.

Mai ales să nu cedeze! Valecia ridică bărbia şi-i susţinu cu îndrăzneală privirea.

— Foarte bine, declară Dirk pe un ton tăios, este rândul tău! Eu nu mă voi mai apropia. Dacă îţi schimbi părerea, ştii unde să mă găseşti… Până atunci ai face mai bine să te îmbraci. Wheeler ne aşteaptă, adăugă dându-şi

părul bogat spre spate.

Apoi se îndepărtă.

Învinsă, Valecia se prăbuşi pe covorul de muşchi care mărginea pârâul. Pielea sa păstra încă amintirea mângâierilor lui Dirk, a buzelor sale, a sărutărilor fierbinţi. îl respinsese încă o dată. Rănit în amorul propriu, cu siguranţă nu va mai face primul pas. Trebuia să fie atât de plăcut să-i aparţii! Dar o aventură cu Dirk nu putea să fie decât sortită eşecului! Singura soluţie era să-i reziste.

Când se alătură însoţitorilor, aceştia ridicaseră tabăra.

Dirk părea nervos.

— Trebuie să plecăm, mormăi tăios.

Valecia fierbea de mânie. În definitiv, cine o întârziase, dacă nu el?

Luă cel mai indiferent aer şi, fără o vorbă, se aşeză pe o buturugă.

— Cafea, Valecia? îi propuse Wheeler, cu amabilitate.

— Îmi pare rău că am lipsit la micul dejun, răspunse ea zâmbind, dar chiar nu-mi era foame.

— S-ar putea să fii flămândă în curând! Ce-ai spune de nişte banane prăjite?

— De acord, pentru a-ţi face plăcere, spuse tânăra fată.

Exploratorul stivui materialul pe canoe şi porni în

direcţia ambarcaţiunii.

— Acum, că Dirk nu mai este aici, vrei să-mi destăinui necazurile tale? o întrebă prietenos Wheeler.

— Iartă-mă, nu sunt în stare.

Fotograful părea încurcat.

— Nu mă priveşte asta, începu el, dar îl cunosc atât de bine pe Chandler! Eşti foarte frumoasă şi lui nu-i lipseşte farmecul. Este firesc să vă simţiţi atraşi unul spre celălalt… Totuşi, s-ar putea să suferi, să fii decepţionată!

— Oh, nu! ripostă Valecia, puţin prea repede.

— Atâtea femei s-au lăsat prinse în capcană! Chiar Isabelle…

— Explică-te.

— Ei bine… Un timp, a împărţit viaţa lui Dirk. El era sensibil la latura sa sălbatică, misterioasă… Poate a iubit-o în felul său? Ea n-a ştiut să-l reţină.

Dirk şi Isabelle tandru îmbrăţişaţi… La această idee, Valecia se simţi cuprinsă de o furie rece. Oare unde voia să ajungă Dirk?

Zilele care urmară fură grele. După ce eşuaseră din nou pe un banc de nisip, ieşiră în sfârşit din Igarape. Curând vor părăsi râul, pentru a urca pe unul din numeroşii afluenţi care străbăteau regiunea.

Dirk era posomorât, deseori arţăgos. În ce o privea pe Valecia, lupta neîncetat pentru a-şi alunga tristeţea.

Încerca să-l evite pe Dirk, dar nu era întotdeauna uşor. Ce noroc că era Wheeler!

— Într-o oră, vom ajunge la Vaupes. Va trebui să ne despărţim de buna şi vechea noastră navă! glumi acesta, întorcându-se spre Valecia. Ajunşi pe canoe, adio viaţă de huzur! Doar peste şi fructe sălbatice… în schimb, vom avea apă la discreţie.

La aceste cuvinte, Valecia îşi umezi buzele. Tocmai se schimbase şi hainele i se lipeau deja de corp. Căldura devenise apăsătoare, aproape insuportabilă.

— As da orice pentru un dus bun, declară ea, deprimată.

— Fă un plonjon, piranha doar pe tine te aşteaptă! o ironiză Dirk, apropiindu-se.

„Ia te uită, vorbeşte! se miră Valecia.

Poate i se îmbunătăţise dispoziţia”.

— Încă trei zile de drum şi vom ajunge la un lac, reluă exploratorul. Acolo, te vei putea scălda în deplină siguranţă.

— Te sfătuiesc să profiţi! De acolo, începe aventura, adăugă Wheeler, pe un ton care nu avea nimic liniştitor.

În ciuda temperaturii înconjurătoare, tânăra fată fu străbătută de un lung fior rece.

— Necunoscutul… Nu ştiu nimic mai exaltant! exclamă Dirk, cu vocea vibrând de pasiune. Să păşeşti pe

un pământ virgin este o adevărată bucurie!

Valecia se simţi cucerită de acel entuziasm. Şi ea simţea acea nevoie ciudată, aproape imperioasă, de a descoperi. Să înlăture obstacolele…

Pe la mijlocul după-amiezii, porniră spre Vaupes. Albia râului era atât de îngustă, încât două ambarcaţiuni nu se puteau încrucişa. Peisajul era inundat de lumina soarelui. Doar în unele locuri ramurile se uneau deasupra apei, ca în Igarape. Tucani în culori vii, cocoţaţi în vârful copacilor, scoteau strigăte stridente. Papagali ara, cu pene roz şi peruşi de un verde strălucitor, zburau de pe un mal pe celălalt, alertaţi de prezenţa exploratorilor.

Uimită, Valecia nu mai ştia unde să-şi îndrepte privirea.

Bula şi Manuele se instalaseră pe o barcă de salvare, pentru a pescui. Brusc, unul dintre ei prinse în harpon un peşte şi-l flutură victorios deasupra capului.

— Seara se anunţă bine, făcu Dirk. Avem deja cina!

Vom instala tabăra puţin mai sus.

Debarcară pe o plajă mică, în timp ce sunetul tobelor răsuna îndelung prin junglă. Ghizii continuau să se îndeletnicească mai departe cu ocupaţiile lor, dar aruncau din când în când priviri îngrijorate în direcţia pădurii. Chiar şi păsările tăcuseră.

— Indigenii anunţă sosirea noastră, remarcă Wheeler.

— Înţelegi ce spun! se miră Valecia, îngrijorată.

— Nu sunt un expert!

Dar sunt sigur de un lucru: ne-au reperat şi ne vor supraveghea cât timp vom rămâne aici.

Dirk stătea nemişcat, cu trăsăturile încordate.

— Wheeler are dreptate, o asigură. Anunţă triburile vecine, dar este şi altceva…

În seara aceea, tânăra fată se ocupa de masă. Din atribuţiile sale făcea de asemenea parte aprinderea focului. Se pregătea să se ducă să adune lemne, când Dirk o opri.

— Nu astăzi, îi declară hotărât. Aşteaptă-mă aici.

— N-am nevoie de nimeni, replică Valecia, ofensată. Mi-am făcut întotdeauna treburile.

— Cu siguranţă. Dar în seara asta este altceva. Crede-mă pe cuvânt.

Oare de ce era Dirk atât de ursuz? Când nu-l mai văzu, se grăbi spre locul în care Wheeler agăţa hamacurile.

— Nu ştiu ce se întâmplă, spuse cu o voce tremurătoare, dar Dirk n-a vrut să ies din tabără. Pare îngrijorat.

Wheeler zâmbi silit.

— Se teme de ceva, dar în ceea ce priveşte să scoţi o informaţie de la el! Este practic imposibil. De altfel, sunt la

fel de neştiutor ca tine.

Nu mi-a făcut confidenţe! Ce este sigur, este că nu acţionează niciodată gratuit. Trebuie să aibă un motiv întemeiat pentru a-ţi interzice să te îndepărtezi.

Puţin după aceea, Dirk se întoarse cu braţele încărcate de crenguţe. Aceeaşi expresie frământată i se citea pe faţă.

Toţi rămaseră tăcuţi, adânciţi în gândurile lor. Valecia aprinse focul, apoi pregăti peştele lui Mannele; dar pofta de mâncare îi dispăruse. Posomorâtă, îşi lăsă jos farfuria.

În cele din urmă, la capătul răbdării, interveni:

— Ne vei lăsa oare mult în expectativă? îl întrebă pe Dirk. Nu suntem nişte iresponsabili. Avem dreptul să ştim.

Dirk se gândi şi în sfârşit spuse:

— De mai mult de o jumătate de oră, avem vizitatori. Nu-i vedeţi, totuşi sunt aici.

Nu, nu vă întoarceţi. Cred că prezenţa lor a trecut neobservată. Prefer să nu le arătăm că se înşală.

Văzând mina stupefiată a Valeciei, exploratorul se amuză.

— N-ai de ce să te înspăimânţi. Linişteşte-te, îi cunosc pe aceşti oameni şi-i respect. Deocamdată, nu sunt ameninţători, dar este de preferat să nu-i provocăm. Acoperă-ţi părul cu un fular, vei fi mai puţin reperabilă! adăugă el, ridicând o buclă blondă care cădea pe tâmpla

Valeciei.

— Aşadar, i-ai văzut? făcu ea, prinzând spontan braţul.

— Da, este suficient să-i ignori, încheie calm, îndreptându-se spre ghizi.

— Poţi să-l crezi, Valecia, o asigură Wheeler. Dirk are multe defecte, dar când este vorba să trateze cu indienii, n-are pereche! Acum, te sfătuiesc să te duci să te culci; mâine va fi o zi grea.

Capitolul 5

Pentru prima dată în viaţă, Valeciei îi era teamă.

Echipa pornise la drum în zori, navigase în susul apei la Vaupes şi peste puţin timp vor abandona canoele, pentru a se aventura pe jos în inima pădurii.

Imagini de coşmar o hărţuiseră pe tânăra fată, în tot timpul nopţii şi se trezi acolo, rezistând în mijlocul unei naturi care o îngheţa de spaimă.

Ascunseră ambarcaţiunile sub o grămadă de crengi şi părăsiră râul.

— Până acum te simţeai în siguranţă, nu-i aşa? spuse Wheeler, întorcându-se spre ea.

— Necunoscutul mă sperie puţin, admise Valecia, în şoaptă.

— Vom lua masa de dimineaţă aici, anunţă Dirk. Mesele vor fi limitate la două pe zi; altfel s-ar putea să fim

la ananghie cu hrana.

— Ştiai că expediţia va fi lungă, replică Valecia, exasperată de atitudinea sa autoritară. Aş fi putut prevedea nişte rezerve!

— Nu primesc sfaturi de la nimeni, replică Dirk, scos din sărite. Poate te aşteptai la şampanie şi icre negre! Linişteşte-te, vom supravieţui foarte bine fără aşa ceva!

Fără să întârzie, îi întoarse spatele.

Valecia era rănită în amorul-propriu. Dar, în definitiv, o căutase! Oare nu-l provocase în mod deliberat? Dirk avea atât de multe responsabilităţi să-şi asume! „Cu siguranţă, ar trebui să mă duc să mă scuz”, îşi spuse. Dar n-o făcu. Îşi scoase fularul şi se aşeza la rădăcina unui copac. Se simţea copleşită de această căldură umedă.

Cum să supravieţuiască într-o regiune aspră şi sălbatică, populată de fiinţe primitive? în ciuda clipelor de descurajare, Valecia reuşi totuşi să-şi găsească liniştea. Unde îşi va găsi curajul? Va ceda magiei junglei, sau farmecului lui Dirk?

— Valecia!

O voce brutală o scoase din toropeală. În ciuda comicului, se surprinse înfiorându-se. Doi ochi de un albastru profund o observau.

— Bunăvoinţa ta este incontestabilă, o asigură Dirk, mângâindu-i părul, dar ai foarte multe de învăţat. Aici, este

indispensabil să fii neîncetat cu ochii în patru! Vezi, ai aţipit şi ţi-a dispărut eşarfa…

— Dumnezeule, n-am auzit nimic! murmură tânăra fată, ruşinată. Probabil mă consideri proastă!

— Eşti lipsită de experienţă, atâta tot! spuse Dirk luând-o tandru în braţe. Dimpotrivă, îmi pari foarte curajoasă! Să lăsăm timpul să lucreze. Vino, Ţupa ne-a preparat o supă în felul său.

În ciuda oboselii pe care o simţea, Valecia roşi de mândrie. Dirk o stima. O considera ca pe egala sa.

Două zile mai târziu, tobele se făcură auzite: puternice, frenetice… Nimeni nu îndrăznea să facă aluzie la asta, dar trăsăturile lui Dirk se înăspreau tot mai mult, cu fiecare bătaie.

Pe măsură ce pătrundeau în interiorul zonei, vegetaţia devenea mai deasă, mai încâlcită. La suprafaţa solului şi în lungul copacilor mişunau o mulţime de animale. La fiecare pas, o prezenţă invizibilă, dar vicleană, îi pândea.

Totuşi, Valecia nu se plictisea să admire incredibila frumuseţe a peisajului. Pe tijele lungi şi suple, se legănau graţios şi delicat flori de un albastru de porţelan şi între ramurile palmierilor strălucea roşul-închis al unor plante agăţătoare sălbatice. Păsări colibri zburau în mare viteză deasupra nuferilor răspândiţi pe suprafaţa iazurilor.

Spectacolul era feeric.

Atentă, Valecia putu să zărească şi un superb jaguar negru, ghemuit în adâncul frunzişului.

Temându-se de reacţia lui Wheeler, preferă să-şi treacă sub tăcere descoperirea.

În seara următoare, vacarmul tam-tamurilor tăcuse. Când Valecia veni să se aşeze lângă el, Dirk îşi curăţa puşca.

— Vom avea nevoie să ne apărăm? întrebă ea mirată.

— Nu pot să-ţi răspund.

— Te rog, Dirk, încearcă să-mi acorzi încredere. Ar trebui să te bazezi pe noi! Oare nu formăm o echipă?

Privirea lui Dirk deveni de o blândeţe surprinzătoare.

— Mulţuemsc, spuse brusc, dar nu mă voi schimba. Trebuie să mă accepţi aşa cum sunt. Du-te mai degrabă şi vorbeşte cu Wheeler, pare nervos.

Valecia se supuse.

— Pot să te ajut? întrebă ea aşezându-se lângă foc.

— Nu, eu sunt de corvoadă, răspunse Wheeler. În schimb, nu refuz niciodată un zâmbet!

— Wheeler, sunt îngrijorată. Spune-mi, ce se întâmplă în seara asta? Dirk a scos arma, ghizii nu-şi găsesc locul, iar tu pari profund neliniştit…

Wheeler lăsă lingura de lemn pe care o ţinea în mână şi oftă.

— Am observat nişte urme astăzi.

— De ce fel?

— De felină. Indienii au plecat, dar animalul ăsta blestemat le-a luat locul. Chandler ştie să descifreze mesajele pe care şi le trimit indigenii. După ei, o bandă de rebeli au prădat regiunea şi, accidental, au tras asupra unui jaguar.

Animalul a ucis deja un copil alaltăieri. În momentul de faţă, se îndreaptă spre noi.

— Poate nu este cel ale cărui urme le-aţi văzut.

— Nu, dar este posibil! Ăsta ne urmăreşte şi este absolut neobişnuit! în plus, este rănit…

— Am văzut ieri unul, mărturisi cu regret Valecia.

Wheeler tresări.

— Ce aşteptai să o spui? exclamă dur.

Dirk se apropiase.

— Fără tăcerea ta, problema ar fi fost de mult rezolvată! îi reproşă acesta.

— Dacă i-ai fi vorbit mai înainte! exclamă Wheeler, luând imediat partea tinerei fete. Dar nu, tu eşti singurul stăpân la bord! Iată-ne foarte avansaţi! încheie cu asprime.

— Bun, ripostă Dirk. Eu…

Valecia îl întrerupse.

— Detaliile sunt inutile, este vorba să preîntâmpinăm cât mai urgent!

Oare cum îndrăznea să i se adreseze astfel lui Dirk Chandler?

— Calmează-te şi vino să mănânci, îi ordonă acesta aşezându-se.

Valecia îl ascultă.

— Indienii, o fiară pe urmele noastre, care va fi următoarea surpriză? întrebă ea încercând să ia un aer indiferent.

— Ţi-am promis un lac, afirmă Dirk potolit, vom fi acolo mâine.

În mod vizibil, încerca să schimbe conversaţia. Voia oare să-l menajeze pe Wheeler?

— După părerea mea… îndrăzni Valecia.

— Te scutesc de comentarii, o întrerupse Dirk, cu maxilarele crispate de mânie.

Suntem în pericol! Se impun nişte decizii. Vom face toţi de gardă, încep eu!

Valecia îl ajută pe Wheeler să strângă farfuriile. Părea atât de speriat, aproape îngrozit!

Brusc, surprinse privirea tinerei fete aţintită asupra lui.

— N-ai teamă, îi spuse liniştitor. Dacă rămânem grupaţi, nu riscăm nimic.

În acea noapte, Valecia nu putu să adoarmă. Exasperată, se ridică şi i se alătură lui Dirk, care veghea.

— Trebuie să te odihneşti, îi spuse acesta cu fermitate.

— Şi tu?

— Mai am o oră. Pari îngheţată.

— Sunt. Nu mă aşteptam să fie atât de frig.

Trăsăturile tânărului bărbat se îmblânziră.

— Hotărât lucru, nimeni nu rezistă junglei, exclamă, maliţios. Toată echipa moare de frică.

— Într-adevăr. Dar eu, nu regret nimic.

Dirk luă mâna lungă şi fină a Valeciei şi o sărută delicat.

— La plecare, cunoşteam riscurile, reluă ea, emoţionată; sunt foarte hotărâtă să merg până la capăt. Ai să vezi, vom găsi acea faimoasă vale!

— Eşti ciudată, Valecia, se miră Dirk. Orice ni s-ar întâmpla, să ştii un lucru: te respect. Am făcut tot posibilul să stau departe de tine, dar tentaţia este pe zi ce trece tot mai puternică…

În timp ce vorbea, îşi trecu braţele în jurul ei şi o îmbrăţişă strâns.

— Dirk, bâigui tânăra fată, cuibărindu-se lângă el.

Bărbatul o prinse de bărbie şi o obligă să ridice capul.

Încet-încet, îi căuta gura. Înnebunită de dorinţă, Valecia se supuse acelei cereri, răspunzând cu pasiune

sărutului său.

Cuprinsă de scrupule, se încordă foarte repede.

Trupul lui Dirk ardea de pasiune.

— Te rog! făcu Valecia, în şoaptă.

Fără tragere de inimă, bărbatul slăbi treptat îmbrăţişarea.

— Foarte bine, renunţ… murmură. Nu mi-am impus niciodată dragostea nimănui. N-am să încep acum. Du-te să te culci.

Întinsă în hamac, Valecia se întrebă: să-şi impună dragostea

Oare ce voia să spună? Să fi simţit pentru ea altceva decât o puternică atracţie fizică? Nu, era imposibil. În definitiv, fiecare se consola în felul său: Wheeler bea, Dirk colecţiona aventuri sentimentale. Nimic mai simplu!

Drumul se desfăşura fără incidente. La prânz, ajunseră la destinaţie.

Peisajul era de o frumuseţe primitivă şi aproape ireală. Blocuri înalte de piatră, cu colţuri, se ridicau spre cer, în timp ce pe culme, o cascadă tumultuoasă se năpustea vuind în apele reci şi transparente ale unui mic lac.

Lacul era plin de minerale de toate felurile şi Valecia, încântată, se grăbi să adune câteva eşantioane.

Pentru ea, începea în sfârşit călătoria.

Wheeler, cocoţat deja pe înălţimi, inspecta împrejurimile.

Câţiva metri mai jos, Dirk, scăpat de cizme, evalua cu vârful piciorului temperatura apei.

— Vino, îi strigă Valeciei.

Aceasta, cu pantalonii suflecaţi până la genunchi, se avântă cu prudenţă pe fundul nisipos.

Imediat, o extraordinară senzaţie de răcoare o cuprinse. Ce plăcere, după oboseala din ultimele zile! Totuşi, se simţi puţin vinovată: ghizii se agitau nu departe de ea; munciseră fără odihnă încă de la plecare. Şi lor le-ar fi plăcut să se scalde…

Nu avu timp să se gândească mai mult. Luându-şi elan, Dirk tocmai plonjă în apă, antrenând-o în cădere şi pe tânăra fată.

Năucită o clipă, reveni foarte repede la suprafaţă şi-l căută din ochi pe însoţitorul său care apăru chiar în spatele ei. Se priviră, izbucnind în râs în aceeaşi clipă. Înotară mult timp, apoi se îndreptară spre mal şi se prăbuşiră, epuizaţi, pe un nisip cald.

Se bronzau la soare, când Wheeler li se alătură.

— Nicio urmă de animal, declară el, scoţându-şi cămaşa, dar trebuie să fim vigilenţi.

— Ai dreptate, făcu Dirk pe un ton autoritar. Vom cadrila un anumit perimetru şi vom face inventarul

materialului.

Wheeler dădu din cap.

— Vă las. Mă duc să-l anunţ pe Ţupa.

Stimulată de baie, Valecia se simţea pe deplin fericită.

— Vom rămâne aici până mâine? întrebă.

— Da. Vom pleca în zori.

Acum erau faţă în faţă. O lumină intensă cădea perpendicular pe ei, punându-le în valoare perfecţiunea siluetelor.

Valecia era hipnotizată de bustul puternic, şoldurile înguste şi picioarele lungi şi musculoase ale bărbatului care stătea lângă ea. Degaja atâta energie!

Brusc, se înfioră, ruşinată: hainele i se lipiseră de piele, nelăsând nimic ignorat dintr-un trup cu forme pline şi armonioase. Pieptul său se bomba cu mândrie sub bluza încă udă şi talia fină i se contura prin transparenţa materialului uşor al pantalonilor.

Îndemnată de o forţă necunoscută, înălţă capul; doi ochi de o stranie indecenţă erau aţintiţi cu intensitate asupra ei.

Un zâmbet enigmatic flutura pe buzele lui Dirk. Era seducător şi o ştia… Fără o vorbă, se întoarse şi plecă în grabă.

Valecia îl urmă, tremurând de emoţie.

Când terminară să se instaleze, dorind să se izoleze o clipă, tânăra fată se aşeză la o parte.

Desigur, Dirk era impulsiv, dar demn de încredere. Îi promisese Valeciei s-o lase în pace şi-şi va ţine cuvântul. Dar ea dorea oare asta? Nu mai era atât de sigură! Ar fi atât de plăcut să se abandoneze mângâierilor lui… în acest decor minunat… Dar nu se punea problema! Nu erau singuri, iar ea avea o sarcină de îndeplinit.

Sosirea lui Dirk îi întrerupse brusc visarea.

— Am crezut că asta îţi va face plăcere, spuse el, oferindu-i o ceaşcă de ceai. Am adus chiar biscuiţi, dacă-ţi cere inima…

— Mulţumesc, muream de foame.

— Te rog, răspunse Dirk, ironic.

Natura din jurul lor exprima pace şi seninătate. Totuşi, undeva, pe covorul din spatele unui copac, pândea pericolul. De două zile, niciunul din membrii echipei nu îndrăznise să vorbească despre asta.

Îngrozită, Valecia, încercă să-şi amuţească temerile.

— Crezi că ne-a urmărit? întrebă, evitând să rostească vorba fatală. Poate este aproape de noi.

Dirk ridică din umeri.

— Mi-e teamă că da. Aceste animale au urmărirea în sânge. Mi-ar plăcea să cred că s-a pierdut, o ironiză el, fără convingere.

Valecia nu insistă.

— Oare se poate face o baie la adăpost de priviri indiscrete? întrebă ea.

Dirk izbucni în râs.

— Baia comună n-a fost prevăzută încă în program!

Vezi stânca aceea uriaşă, la dreapta? în spate se ascunde o cuvetă.

Nu este prea mare, dar este suficient de adâncă. Vei înota acolo în voie şi în cea mai deplină intimitate… Vom da toţi cu banul; câştigătorul va avea prioritate.

La ideea de a se dezbrăca în aer liber, Valecia se simţi roşind. Oricine putea sosi pentru a o surprinde. Dirk, de exemplu…

— Îţi cedez locul, declară ea, stânjenită. Deocamdată, prefer să profit de soare. Când vei termina, fă-mi un semn.

Dirk fu pe punctul să adauge ceva, dar se răzgândi şi se întoarse.

Valecia se întinse uşurată pe nisip.

Ghizii, veniţi să se răcorească, se stropeau interpelându-se cu zgomot. Wheeler, îmbrăcat doar în şort, ieşi brusc din apă şi veni încet pe plajă.

Înnodându-şi un prosop în jurul şoldurilor, se îndreptă spre tabără.

Cu ochii închişi, Valecia îşi oferea faţa mângâierii vântului. Căldura înconjurătoare trezea în ea sentimente

pe care se străduise să şi le stăpânească încă de la începutul călătoriei. Totuşi, trebuia să reziste tentaţiei. Să se intereseze de ce se întâmpla în jurul ei, îi păru o excelentă diversiune, dar imaginaţia nu înceta să-i rătăcească.

Dirk, gol sub razele lunii… această imagine distinctă şi trecătoare o obseda, provocându-i o reacţie aproape epidermică.

Nu mai era timp să nege evidenţa: încă de la prima întâlnire, se îndrăgostise de el. Asta nu i se întâmplase niciodată. În sfârşit, un bărbat îi trezea senzualitatea! Peter era puţin expansiv. În raporturile lor, fusese mereu tandru şi atent, dar nimic mai mult

Brusc, avu certitudinea că nu-l iubise niciodată cu adevărat.

Sentimentul pe care-l încerca pentru Dirk era atât de diferit, atât de nou! La simpla vedere a tânărului bărbat, o dorinţă fizică de o violenţă neaşteptată punea stăpânire pe ea.

Oare va şti să-şi înfrâneze acest val de pasiune?

„În definitiv, nu se punea încă problema”, hotărî Valecia, gândindu-se la treaba care o aştepta. Zilele vor fi consacrate în întregime cercetării, iar seara, de-abia va avea timp să-şi redacteze rapoartele.

Întărită de aceste certitudini, încetă să-şi pună

întrebări.

Brusc, fu cuprinsă de ameţeală! Cum putea să-şi imagineze măcar să meargă să i se alăture lui Dirk lângă iaz? Probabil era nebună…

Totuşi, după ce aruncă o privire spre Wheeler, care era întins în hamacul său, se grăbi de-a lungul malului şi începu să escaladeze pe furiş stâncile care o despărţeau de explorator

Capitolul 6

Valecia ajunse foarte repede pe malul iazului. Locul era aşa cum îl descrisese Dirk. O oază de verdeaţă şi răcoare.

Pe malul opus, croindu-şi drum printre enorme buchete de flori exotice, ţâşnea un izvor limpede.

Valecia îl zări pe Dirk, care intra încet în apă. Când îşi dădu seama de prezenţa sa, încremeni locului, stupefiat. Revenindu-şi din surpriză, făcu câteva mişcări de bras în direcţia tinerei fete şi se opri din nou.

În ochi îi strălucea o lumină neclară; în părul bogat i se juca lumina soarelui. Nu fusese vreodată mai seducător…

Cu un nod în gât şi inima bătând să-i spargă pieptul, Valecia îşi descheie cămaşa şi cu inima tremurând îşi scoase blugii.

Dirk o aştepta.

Înaintă înfiorându-se şi i se alătură. Brusc, nişte degete nerăbdătoare îi atinseră pieptul întărit de dorinţă.

Înăbuşindu-şi un geamăt surd, Valecia se cuibări lângă însoţitorul său.

— Eşti sigură că nu vei regreta nimic? o întrebă Dirk, cu o voce răguşită.

Fără să-i răspundă, ea îi întinse buzele abandonându-se cu înflăcărare îmbrăţişării sale. Mângâierile lui Dirk deveneau mai precise, mai insistente. Mâinile îi alunecau nervoase de-a lungul trupului suplu şi gol al Valeciei.

Toată încântare, aceasta simţi că leşină. O copleşi un presentiment: nu-i va putea rezista vreodată. îl dorea pe el, sărutările lui fierbinţi, privirea arzătoare. Îi aparţinea: nimic pe lume nu mai avea importanţă.

Respirând greu, Valecia se strânse mai mult lângă el. Mâinile sale lipite pe şoldurile tânărului bărbat se crispară convulsiv.

— Oh, Dirk, sunt a ta! spuse pătimaş.

— Te-ai gândit bine? îi şopti bărbatul cu o voce încărcată de emoţie.

— Am nevoie de tine.

O aşează pe sol şi aplecându-se cu tandreţe asupra ei, desăvârşi unirea lor.

Strigătului slab scos de Valecia îi răspunse cântecul a mii de păsări…

Când deschise ochii, Dirk se ridicase şi stătea drept în faţa ei, dominând-o cu toată înălţimea sa.

— Eşti atât de frumoasă! murmură, impresionat.

Tânăra fată degaja un farmec nou, greu de definit.

Toată fiinţa sa radia de fericire.

— Aş vrea să rămân veşnic lângă tine, spuse Dirk zâmbind, dar este târziu şi ceilalţi ar putea să-şi pună întrebări.

Valecia se ridică, întinzând braţele.

— Nu pleca, te rog, rămâi cu mine.

— Te credeam de marmură… murmură Dirk, tachinând-o. Fii fără teamă, avem toată viaţa în faţa noastră. Te las să te odihneşti cinci minute, adăugă îndepărtându-se.

Pe deplin mulţumită şi fericită, Valecia se întinse încet pe nisipul cald. Pe pielea sa goală, alergau încă valuri de plăcere. Era gata să aţipească, dar se hotărî să-şi revină. Se ridică, îşi făcu rapid toaleta şi se îmbrăcă.

Soarele se rotise, iluminând stâncile care se ridicau în faţa ei. Mânată de un impuls subit, se avântă în fugă de-a lungul plajei şi în pas vioi, începu să escaladeze faleza. Ajunse fără greutate pe coamă. Căţărată la înălţime, admira acum superba panoramă care o înconjura. Îşi zări camarazii la distanţă. Toţi membrii expediţiei se adunaseră. Bula şi Manuele se ocupau de provizii, Dirk şi

Wheeler stăteau de vorbă, în timp ce Ţupa, puţin mai la distanţă, stătea de gardă.

Singură în faţa acestei imensităţi, Valecia se întreba: oare avusese dreptate să-i cedeze exploratorului? Acum, s-ar putea s-o dispreţuiască.

Nu, până la urmă nu avea nicio remuşcare. Când se va termina călătoria, se va întoarce acasă, în California, şi nu-l va mai vedea niciodată pe Dirk.

Respingând ideea unei viitoare despărţiri, preferă să se intereseze de activităţile echipei. Ţupa îi făcu amabil un semn. Ea îi răspunse la salut, dar rămase brusc nemişcată.

La liziera pădurii, chiar în spatele ghidului, un jaguar cu muşchii încordaţi, îşi pândea prada. Se apropia în linişte, gata să sară.

Tulburată, începu să strige:

— Ţupa, atenţie, jaguarul…

Vocea i se frânse şi piciorul îi alunecă. Pietrele se rostogoleau sub trupul său, antrenând-o din ce în ce mai repede pe panta abruptă.

Învârtindu-se în gol, îşi pierdu cunoştinţa înainte de a se prăbuşi câţiva metri mai jos.

O linişte mormântală domnea în jurul focului când Valecia deschise ochii. Un bărbat, pe care îi fu greu să-l recunoască, se aplecă spre ea. Privirea aceea intensă, faţa aceea tăbăcită de soare

— Dirk! murmură slab, încercând să se aşeze.

Două mâini tandre, dar energice, o imobilizară.

— Stai liniştită, nu vorbi, spuse el pe un ton repezit. Ai o rană urâtă la pielea capului.

Valecia îşi zărea tovarăşul printr-o ceaţă uşoară. Totuşi, la lumina flăcărilor, începu să distingă treptat anturajul.

Trăsăturile tânărului bărbat reflectau o teamă confuză.

— Unde este Ţupa? întrebă ea brusc. Mi s-a părut că aud un foc de armă…

— Nu te agita. Este aici, lângă mine. Am tras asupra animalului ăla mizerabil, dar l-am ratat. A fugit.

Valecia îşi lăsă capul să cadă. Ghidul era teafăr. Dirk îl salvase în ciuda unei dureri puternice la tâmplă, se simţi liniştită. Mişcă un braţ, celălalt, apoi îşi întinse picioarele.

— N-am nimic rupt. Doar o groaznică durere de cap. O avea cineva o aspirină?

— Nu încă, spuse Dirk. Înainte de a-ţi administra medicamente, vreau să fiu sigur că nu suferi de un traumatism cranian. Câte degete vezi?

— Trei.

— Şi acum?

— Două.

— Este bine. Ai greţuri?

— Nu, dar îmi este foame.

Dirk păru uşurat.

— Ai avut noroc, îi spuse, blând. Plaga este impresionantă, dar fără urmări grave. Se va cicatriza foarte repede. Îţi voi prepara ceva de mâncare.

Să fie protejată de Dirk pentru toată viaţa… Valecia se relaxă, cu ochii închişi.

— Nu, să nu adormi, îi ordonă el. Acest gen de lucru poate rezerva surprize. Când te vei simţi perfect bine, vom vedea.

Întorcându-se, Valecia îl văzu pe Wheeler, chircit alături.

Fotograful părea profund îngrijorat.

— Sper că mi-ai imortalizat căderea, exclamă ea glumind.

Wheeler zâmbi silit.

— N-am avut timp să pun mâna pe aparat. Dar mărturisesc că a fost destul de reuşită. Ai auzit? adăugă în şoaptă, prietenul nostru Dirk n-a ochit precis de data aceasta. Această primă ratare s-ar putea să nu fie şi ultima…

Valecia nu avu timp să răspundă. Ţupa, cu un aer emoţionat, stătea în faţa ei, cu o orhidee roz în mână.

— Vrea să-ţi dovedească recunoştinţa sa, o asigură Dirk, înaintând. A urcat până în vârful unui copac pentru a

ţi-o aduce pe cea mai frumoasă.

Tânăra fată îşi şterse pe ascuns o lacrimă şi luă floarea.

— Mulţumesc, murmură. Sunt fericită că ai scăpat.

Ţupa dădu din cap şi se îndepărtă.

— Îţi va fi veşnic recunoscător, afirmă Dirk. De acum, dorinţele tale vor fi ordine pentru el.

Valecia încercă să se ridice. Se simţi cuprinsă de ameţeală, dar indispoziţia îi dispăru foarte repede.

— Oricine în locul meu ar fi făcut acelaşi lucru.

— Nu este sigur, răspunse Dirk în şoaptă. Pentru a vorbi despre altceva, ai apreciat baia?

Luată pe nepregătite de această întrebare, Valecia se îmbujoră uşor. După ultimele evenimente, întâlnirea lor de pe malul iazului îi ieşise din minte.

Îl privi intens pe Dirk şi murmură:

— A fost de neuitat! O experienţă plină de senzualitate.

O licărire de dorinţă trecu prin privirea lui Dirk.

— Curios! N-aş fi folosit acest cuvânt, se miră, ironic.

În dimineaţa următoare, porniră la drum foarte devreme. Soarele apărea la orizont, când Dirk hotărî o oprire pentru micul dejun. Ghizii se grăbiră şi în cel mai scurt timp, instalară şi aprinseră un minunat foc de lemne.

Epuizată, Valecia se prăbuşi pe o piatră. Mersese ore

întregi fără să se plângă, dar acum, oboseala călătoriei se făcea simţită.

Ţupa o abordă cu timiditate pentru a-i oferi un buchet de un roşu strălucitor.

În aceeaşi clipă, Dirk trecu pe lângă ea.

— Se numesc „flăcările pădurii”, îi spuse prietenos.

Îngenunchind, adăugă:

— Ai fost admirabilă. Mărturisesc că m-am înşelat în legătură cu tine. Eşti o profesionistă; sunt mândru să te am alături.

La adăpostul ramurilor de palmieri şi a arbuştilor de piper care se îndoiau uşor, agitaţi de briză, cei doi tineri se contemplară în tăcere. Un val de pasiune trecu o clipă prin privirea Valeciei, făcând să scânteieze în adâncul ochilor săi mii de paiete aurii, mai strălucitoare decât toate nisipurile desertului. În fine o acceptase!

Se apropie instinctiv de el şi-i atinse uşor obrazul cu mâna. Răspunzând mângâierii sale, Dirk o îmbrăţişa, îi căută buzele şi o sărută cu pasiune.

— Dacă soseşte cineva… spuse ea, neliniştită, încercând să se elibereze.

— Roşeşti, remarcă bărbatul, amuzat de reacţia însoţitoarei sale. Suntem profund atraşi unul spre celălalt, să nu ignori asta… Mărturisesc că am toate greutăţile din lume să rezist tentaţiei.

Dar ai dreptate, ne aşteaptă. În plus, eşti încă fragilă, trebuie să-ţi recapeţi forţele. Vino.

Echipa făcea cerc în jurul focului. Wheeler, cu maxilarele încordate, părea neliniştit, frământat. „Oare a devenit bănuitor în legătură cu sentimentele pe care le încerca pentru Dirk?” se întrebă Valecia.

Fără o vorbă, se aşeză lângă el. Dirk se instală puţin mai departe, luă o hartă topografică a regiunii şi începu s-o studieze cu atenţie. Raze de lumină îi jucau în păr, punându-i în relief profilul cu contururi ferme şi energice. Valecia nu obosea să-l admire. Străbătută de un lung fior, preferă să întoarcă totuşi capul, pentru a se adânci în contemplarea peisajului.

Nori marii de fluturi în culori strălucitoare zburau de colo-colo prin luminiş. Tânăra fată îi urmărea din ochi, dar gândurile, la fel ca aceste insecte ameţite de libertate, îşi reluau neobosite zborul lor. Dirk îi ocupa mintea şi sufletul. Încă de la plecare, el pusese lucrurile la punct: nu se va căsători niciodată. Totuşi, se iubeau; era indiscutabil. Îşi va lăsa oare Dirk inima să vorbească?

— Vom ajunge la Puriano mâine, declară exploratorul, scoţând-o din gândurile sale. Harta asta este inutilizabilă. Ştiu că regiunea este neexplorată, dar totuşi! în sfârşit, păstrând direcţia spre nord, ar trebui să ieşim cu bine. Însemnez totul în jurnalul de bord: întoarcerea va fi

mai uşoară.

O teamă inexprimabilă o cuprinse pe Valecia. Se ridică şi părăsi grupul. Câte zile, chiar săptămâni vor fi până vor ajunge în valea Curcubeului? Vor şti să dejoace toate capcanele pe care le întindea jungla? Sau vor eşua, ca expediţia care-i precedase?

Se rezemă, istovită, cu spatele de trunchiul unui copac. O durere vie şi chinuitoare începu să-i zvâcnească în tâmple. Vocile lui Dirk şi Wheeler ajungeau până la ea atenuate: cei doi bărbaţi se sfătuiau pentru a stabili itinerarul de a doua zi.

Brusc, se hotărî să-şi revină: nu, nu va ceda. Îşi aranjă coafura, respiră adânc şi se îndreptă spre camarazii săi.

Îndată ce-şi reluară drumul, fură surprinşi de o aversă violentă. Orbiţi de o perdea de ploaie, uzi până la piele, înaintau cu greu, picioarele afundându-se în pământul moale şi mlăştinos. Frânţi de oboseală, chinuiţi de nenumăraţi ţânţari, le trebui aproape o zi pentru a face cei doi sau trei kilometri care-i despărţeau de un sat părăsit.

— Ascundeţi-vă, ordonă Dirk. Indienii care trăiesc aici sunt vânători de capete. Nu ţin să-mi asum riscuri.

Plecă în recunoaştere şi se întoarse puţin după aceea.

— Este ciudat, făcu el, punându-şi arma la loc în suportul ei, locul este pustiu.

În jurul colibelor mici, cu acoperişuri din paie, viaţa părea să se fi oprit brusc. Recipiente din pământ ars şi coşuri pline cu cereale zăceau pe jos. Foarte aproape, jar cald încă se consuma încet, în timp ce pe pereţi, atârnau hamacuri pe care locuitorii nu le împăturiseră. Nişte pene acopereau pragul unei colibe mari.

— Acolo locuieşte căpetenia tribului, anunţă Dirk. Locul acela este sacru pentru indieni, nimeni nu trebuie să pătrundă înăuntru.

— Dacă se întorc, s-ar putea să ne surprindă, se nelinişti Valencia.

— Fii fără teamă. Le cunosc obiceiurile. Când satul întreg se deplasează, este pentru mai multe zile.

— Aş prefera să dorm sub cerul liber…

— Nu te sfătuiesc. Aici, vom fi cel puţin în siguranţă.

Valecia nu-i împărtăşea întru totul punctul de vedere, dar se abţinu de la orice comentariu.

— Nu lua aerul ăsta jalnic, exclamă Wheeler. Chandler are dreptate, toţi avem nevoie de odihnă. Ai să vezi, vei aprecia confortul…

Când soarele apunea, terminaseră să se instaleze. Se pregătea un festin. Ţupa se folosise de talentele sale de vânător, adusese un tapir pe care-l tăiase cu grijă în bucăţi

şi-l pusese la fript. Wheeler se însărcinase cu desertul – banane prăjite, ca de obicei.

Masa ajunse la sfârşit, când Dirk se apropie pe nesimţite de Valecia.

— Ţi-ai ales coliba? o întrebă cu o voce languroasă.

O licărire de maliţie străluci în ochii de un albastru-închis.

Valecia înţelese pe loc. Prevăzuse totul. Imediat ce ceilalţi se vor culca, se va strecura lângă ea… încă de la plecare visase să doarmă în braţele lui! Dar în seara aceea, avea nevoie să fie singură. Pradă unor sentimente contradictorii, voia să se gândească şi să-şi facă socotelile; sau cel puţin să încerce. Era atât de obosită!

— Nu m-am hotărât încă, spuse în cele din urmă. M-am obişnuit cu pădurea şi ideea de a fi închisă, mă sperie. Poate îmi voi agăţa hamacul între doi copaci.

Dirk se îndreptă şi-şi aruncă restul de cafea peste jar. Întorcându-se, o privi cu un zâmbet ironic în colţul gurii.

— Cum vei vrea. Până atunci, mi-ar plăcea să-ţi arăt ceva, declară el misterios, în timp ce dispărea în spatele unei perdele de bambuşi.

Valecia îl urmă, uluită. Oare care-i erau acum intenţiile?

— Prinde-te de mine, drumul este îngust. Ia-mă de mână. Inspectând împrejurimile, am descoperit un iaz…

Tânăra fată crezu că leşină. La acest cuvânt, un val de amintiri îi reveni în memorie. „Ar fi mai bine să mă întorc în sat”, îşi spuse, brusc şovăitoare.

— Nu cred…

— La naiba cu ce crezi! replică Dirk. Mulţumeşte-te să trăieşti. Ascultă-ţi inima, trupul. Ştiu, ziua a fost grea. O clipă de destindere îţi va face foarte bine. Rămâi cu mine, adăugă rugând-o.

Foarte repede şi fără să ştie cum, Valecia se află pe mal.

N-avu timp să se revolte: decorul care i se oferea o lăsa mută de admiraţie.

Asemenea unei imense bucăţi de mătase gri-deschis, suprafaţa lacului reflecta razele argintii ale lunii. Ici şi colo, mari plante acvatice, încununate cu flori albe, îşi schimbau uşor direcţia, împinse de un suflu vizibil.

— Este superb, murmură Valecia. Nu voi uita niciodată.

Dirk o luă în braţe şi o strânse cu pasiune.

Nemişcată, ea cedă farmecului nopţii.

— Fără tine, peisajul mă lasă indiferent, o asigură bărbatul, cu o voce răguşită. Mă înnebuneşti!

Când îşi puse buzele peste ale sale, lumea se clătină încet. Blândeţea sărutului căpătă treptat o ciudată violenţă şi Valecia, învinsă, se supuse înflăcărării dorinţei sale.

Trupurile strâns unite, dispărură în întunericul pădurii.

Dirk tresări; tocmai trosnise o cracă. Era pe punctul să se întoarcă, dar vocea lui Wheeler răsună foarte aproape de ei.

— Nu mişcaţi! Jaguarul.

Îngrozită, Valecia prinse braţul exploratorului.

Brusc, scoţând un răget sălbatic, animalul de ghemui şi se aruncă dintr-o săritură. Wheeler se repezi în faţă, cu puşca îndreptată asupra corpului negru şi lucios. Într-o fracţiune de secundă împuşcătura porni şi în aceeaşi clipă, jaguarul se prăbuşi.

Cu arma întoarsă spre pământ, Wheeler contempla năucit cadavrul care zăcea la picioarele sale.

Tânăra, şocată, scoase un urlet.

— Destul, Valecia! exclamă Dirk, tăios. S-a terminat.

O prinse de umeri şi o scutură cu brutalitate.

— Este mort. Mă auzi?

Încremenită, ea îl privea fără să-l vadă.

Exasperat de violenţa lui Dirk, Wheeler interveni:

— Ajunge, Chandler. Vezi bine că a suferit un şoc. Nu numai că-i explici inutil, dar o brutalizezi! Păstrează-ţi cel puţin calmul, dacă tot ţi-am salvat viaţa…

Dirk îl fulgeră cu privirea, dar tăcu.

Se apropie de Valecia, o ridică în braţe şi se îndreptă rapid spre sat.

Alertaţi de detunături, ghizii aşteptau la liziera pădurii.

Văzând trupul inert, Ţupa se grăbi pentru a-şi oferi ajutorul.

— Repede, ordonă Dirk.

Timpul ne presează.

Inconştientă, Valecia rostea vorbe fără sens. Traversară în grabă luminişul şi o întinseră lângă foc. La lumina flăcărilor, pe faţa ei lividă se citea o nespusă groază. Scoase un geamăt surd şi începu să se zbată.

Dirk şi Wheeler, complet neputincioşi, nu mai ştiau pe unde să scoată cămaşa; brusc, interveni Ţupa.

— Lăsaţi-mă pe mine, spuse îngrijorat, adresându-se lui Dirk.

Se îndepărtă şi reveni puţin după aceea cu braţele încărcate de plante. Instalat lângă foc, prepară cu pricepere o băutură groasă şi negricioasă, pe care i-o aduse apoi Valeciei. Decoctul degaja un miros îngrozitor, dar vocea liniştitoare a lui Wheeler făcu minuni şi tânăra fată, ascultătoare, bău leacul până la ultima înghiţitură.

Rănit în amorul-propriu, Dirk stătea la o parte.

— Lăsaţi-o, exclamă dur. Nu este nimic altceva de făcut. Mă ocup eu de ea.

Bărbaţii se supuseră, dar niciunul din membrii echipei nu se gândi să profite de o clipă de repaus. Făcură

câţiva paşi şi se postară toţi în apropierea Valeciei.

Peste puţin timp, aceasta îşi reveni.

Capitolul 1

Valecia ieşi destul de repede din toropeală. În jurul ei, ghizii zdrobeau boabe, vorbind cu voce joasă, iar Dirk se plimba ca un leu în cuşcă. În lumina focului, apăru Wheeler. Suferise o transformare subtilă, dar profundă. Nu mai era fiinţa sfioasă şi temătoare, ci un bărbat încrezător, sigur de el. Emana un calm şi o seninătate pe care Valecia nu i le cunoscuse mai înainte. Nu mai era nicio îndoială: îşi depăşise teama. Se achitase de datoria faţă de Dirk şi se simţea liber.

Se aşeză lângă tânăra fată şi-i întinse o ceaşcă de ceai.

— Probabil mă consideri ridicolă, se scuză ea. De obicei sunt mai puţin emotivă.

Dar când am înţeles că Dirk era în pericol

— Ştiu de mult timp. Chiar înainte de a vă da voi seama. Eşti îndrăgostită de el.

Emoţionată de tristeţea din vocea sa, Valecia îi luă mâna.

— M-ai prevenit, este adevărat. Dar se întâmplă să nu ne controlăm sentimentele. În zadar am luptat, m-am stăpânit. N-am putut face nimic. Nu pune astfel lucrurile la inimă; în definitiv, este viaţa mea.

— Într-adevăr, răspunse Wheeler decepţionat.

Atitudinea i se schimbase, dar în cuvinte vibra aceeaşi tristeţe.

— De ce această ranchiună? I-ai salvat viaţa, îi aminti Valecia. Acum, sunteţi chit.

— Voiam să-l înfrâng…

— Nu înţeleg, se miră Valecia, înfiorându-se.

— Când am auzit jaguarul, mă aşteptam că Dirk să reacţioneze, dar nu era nicăieri. Am plecat în căutarea sa şi v-am găsit… tandru îmbrăţişaţi. Dacă el te putea seduce, eu de ce nu? Era suficient să-mi risc viaţa şi să trec drept erou. Nu-ţi imaginezi ce reprezinţi pentru mine. Nu voi accepta să te distrugă.

— Aşadar…

— Da, în tine mi-am găsit curajul.

— Din cauza mea… murmură Valecia, profund impresionată.

— Trebuia s-o ştii.

Vocea i se frânse brusc; sosea Dirk.

Îngenunche lângă Valecia, întorcând intenţionat spatele fotografului.

— Mulţumesc, Wheeler, exclamă el, scurt. Ar fi trebuit să descopăr prezenţa animalului.

— A fost vina mea, murmură tânăra fată, pe un ton nesigur.

— Nu, eu am greşit. Sunt singurul răspunzător.

— Îţi iei rolul de şef în serios, declară Wheeler fără animozitate. Ar trebui să lucrăm în echipă. Poate incidentul din seara asta îţi va servi de lecţie.

Dirk se întoarse, rănit în amorul-propriu.

— Relaxează-te, îl sfătui Valecia. Wheeler are dreptate. Bazează-te pe noi! îţi vom fi alături şi gata să te ajutăm în orice împrejurare.

Dirk îi privi suspicios, dar trăsăturile crispate ale feţei i se îmblânziră treptat.

Înaintă şovăind spre camaradul său. Brusc complici, izbucniră în râs, apoi îşi strânseră mâinile prieteneşte. Tensiunea care se instalase încă de la începutul călătoriei, tocmai se risipise. De fapt, întotdeauna îi unise o legătură puternică. În jungla braziliană, pe culmile din Tibet, sau în deserturile africane, nu încetaseră niciodată să facă o echipă.

— De ce să nu rămânem împreună şi să împărţim o colibă pentru noapte? propuse Wheeler, emoţionat. Este un mod ca oricare altul de a ne pecetlui prietenia.

Tânăra fată acceptă. Nu-şi mai dorea deloc să doarmă sub cerul liber. Se simţea îngrozită de ideea de a aştepta ziua, singură, în mijlocul naturii.

— Pentru că Valecia nu vede niciun inconvenient, sunt de acord, făcu Dirk ridicându-se.

Intrară în colibă şi, frânţi de oboseală, se instalară rapid în hamacuri.

„Mulţumesc, Dumnezeule, se gândi Valecia, liniştită. În sfârşit s-au împăcat”.

Zgomotul ploii şi bubuitul tunetului o treziră în zori. Ridicându-se, nu avu timp decât să-i zărească pe însoţitorii săi strecurându-se afară.

Cerul era jos, acoperit cu nori mari şi ameninţători.

— Repede, exclamă Dirk.

Nu este nicio clipă de pierdut.

Chemă ghizii şi le încredinţă fiecăruia câte o sarcină foarte exactă.

Alertată de această zăpăceală, Valecia se hotărî să se grăbească. Îşi îmbrăcă blugii, bluza, apoi îşi încălţă cizmele. De mult timp renunţase la orice machiaj şi se mulţumi să-şi pieptene părul bogat şi să-şi strângă câteva şuviţe rebele în două clame.

Imediat după aceea, i se alătură lui Dirk.

— Ai împachetat totul? o întrebă acesta, îngrijorat. În acest caz, să plecăm.

Convoiul porni la drum în cea mai deplină tăcere. Intrigată, Valecia se prinse de braţul lui Wheeler.

— Nu înţeleg, se miră ea.

Toată lumea este posomorâtă în această dimineaţă. Pe căldura asta, ploaia este mai degrabă o binecuvântare!

Ochii cenuşii ai lui Wheeler deveniră şi mai întunecaţi.

— Dacă ai şti ce ne aşteaptă, n-ai mai fi atât de bine dispusă! Aversa asta, pe care o consideri „răcoritoare” se va transforma în potop. Furtunile de sezon sunt de temut. Devastează regiuni întregi în câteva ore. Afluenţii se revarsă, râurile cresc, însăşi pădurea dispare în mâl. Vânturi de o forţă neaşteptată se dezlănţuie, smulgând totul în trecere. Să ne grăbim, ar fi imprudent să rămânem la distanţă.

— Dar, în acest caz, de ce n-am rămas în sat? întrebă Valecia grăbind pasul.

— Se poate prăbuşi la prima vijelie.

— Cum fac locuitorii? Nu-şi părăsesc casele de fiecare dată când se stârneşte o furtună!

— Nu, ies din locuinţe şi asistă neputincioşi la distrugerea slabei lor agoniseli.

Brusc, un fulger uriaş brăzdă cerul şi tunetul izbucni într-un vacarm asurzitor. Bărbaţii înaintau cu greu, poticnindu-se de rădăcini, izbindu-se neîncetat de o încurcătură de liane şi de mărăcini. Deşi extrem de obosită, Valecia lupta cu curaj.

Averse puternice de ploaie se abăteau acum asupra lor.

Dirk scoase o coardă din rucsac, şi-o înfăşură în jurul

taliei şi o trecu apoi pe la toţi membrii echipei. Natura înconjurătoare era complet devastată. Unii copaci, smulşi din rădăcini, erau culcaţi peste drum, alţii se legănau periculos.

Valecia se clătină, dar Dirk, atent, o prinse cu o mişcare sigură.

— Stop, strigă el. Zăresc intrarea unei grote. Puneţi-vă toţi la adăpost.

Se înarmă cu o lanternă şi intră în peşteră.

Valecia ridică ochii. Tremura, dar descoperirea pe care o făcu, o recompensă subit pentru toate eforturile. Imense picturi rupestre acopereau pereţii din piatră. Înaintă neîncrezătoare. Oare avea halucinaţii? Nu, nu visa.

— Oh, Dirk! exclamă, unde suntem?

Tânărul bărbat o privea cu un nod în gât.

— Este un mormânt, îi răspunse profund emoţionat. Nişte exploratori au vorbit despre el, dar nu mi-a venit să cred niciodată. Mormântul acesta marchează intrarea în valea Curcubeului.

Wheeler părea tulburat.

— Să mă trăsnească Dumnezeu! nu înceta să repete mergând în lung şi-n lat.

— Aşadar, legenda este adevărată! declară Dirk, proiectând fascicolul luminos. Unii spun că, acum mai mult de o sută de ani, un trib de războinici aprigi păzeau porţile

văii. Dacă se dă crezare zvonurilor, spiritele lor vor continua să vegheze asupra locurilor.

Valecia se înfioră, pradă unei puternice exaltări. Îngroziţi, ghizii se grupaseră. Să calce pe pământul strămoşilor lor se dovedea pentru ei un sacrilegiu.

— Se impune o decizie. Vom putea vota, sugeră Dirk.

Valecia era gata să-i sară de gât.

— Trebuie să continuăm, decretă Wheeler. Suntem epuizaţi, înfometaţi; este oare un motiv suficient pentru a renunţa? Să ne atingem scopul.

— Nu ţi-ai spus părerea, Valecia, remarcă Dirk.

— Sunt de acord. Dar nu putem părăsi peştera fără să facem fotografii.

— Ce crezi, Wheeler? întrebă Dirk.

— Sunt gata, îl asigură acesta, entuziasmat.

Fotografiară picturile din toate unghiurile şi-şi continuară drumul. Culoarul pe care o luară, părea să nu aibă sfârşit. Uneori foarte larg, uneori atât de îngust încât n-ar fi putut trece doi oameni. Frescele întipărite de o parte şi de alta a acestei galerii ciudate, păreau că le indică drumul.

Merseră astfel un timp, apoi ajunseră într-o imensă sală subterană. Printr-o deschidere prevăzută în peretele din spate, lumina soarelui pătrundea în valuri. Trecerea săpată în piatră se prelungea printr-o cornişă la picioarele

căreia se întindea o vale adâncă.

Ceea ce descoperiră în acea clipă, îi lăsă fără grai. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că natura putea produce asemenea minuni.

Ploaia încetase şi lumina se filtra uşor printre nori. În faţa lor, munţi cu culmile tăiate se ridicau în amfiteatru. Versanţii laterali, mai bine expuşi, dispăreau aproape în întregime sub vegetaţie şi în spatele trecătorii, asemenea unei panglici lungi de mătase, şerpuia un râu cu ape calme şi liniştite. Sus, brăzdând bolta cerească, se desfăşura un curcubeu cu nuanţele sale delicate.

Spectacolul acestui paradis îndepărtat era de o frumuseţe impresionantă.

Wheeler îşi verifică pelicula, pentru a face fotografii.

— Ei bine, iată-ne ajunşi! făcu Dirk, pe un ton triumfător. În sfârşit, aproape. Suntem încărcaţi şi relieful este accidentat. Nu vă grăbiţi, fiţi atenţi. Am putea mânca aici?

După ce se hrăniră, porniră din nou la drum.

Atenţi la obstacolele care le barau la fiecare pas drumul, nu avură timp să contemple peisajul. Valecia adună totuşi câteva pietre şi Wheeler reuşi să surprindă doi fluturi minunaţi care se adunaseră pe o floare de un galben strălucitor.

Chinuiţi de sete, trebuiră să facă o scurtă oprire.

Dirk, care de la plecare afişa un aer blazat, acum era fascinat.

— Nu-mi vine să cred, repeta fără încetare.

Culori strălucitoare împrăştiau lumina, făcând din vale o splendidă paletă. Râul, care de pe creastă părea un fir subţire de argint, căpăta treptat culoarea turcoaz. La zgomotul apei care curgea, peste stânci, se ridicară toţi, gata să pornească în coborârea finală.

Coborâră cu toată viteza ultimii metri care-i despărţeau de ţintă, pentru a ajunge pe o plajă mică şi încântătoare, cu nisip fin.

— Am impresia că am sosit pe altă planetă, exclamă Valecia.

Suntem în Brazilia sau pe o insulă din Pacific?

— În paradis, ripostă Wheeler, cu un aer bucuros.

— Paradis sau nu, aici îmi voi petrece vacanţele! afirmă tânăra femeie, cu maliţiozitate. Şi ce reflexe are cascada aceea!

— Este un fenomen natural, declară Dirk. Culmile trimit lumina în adâncul râpei şi apa râului refractă razele! Dar ai studiat cu siguranţă sistemul prismei, adăugă cu o ironie amabilă.

— Într-adevăr.

Ridicând ochii, Valecia se simţi subit foarte mică. Înălţimi ameţitoare se ridicau în faţa ei. Impresionată,

preferă să-şi întoarcă privirea. Ghizii descărcau materialul şi nu avea cum să-i ajute. Se hotărî totuşi să nu stea inactivă. Înarmată cu un sac de pânză, se aventură în pădure. Ziua era la asfinţit, făcând să strălucească sub paşii săi mici pietricele. Ce de comori îi va putea duce doctorului Green! Aproape terminase, când Dirk şi Wheeler o strigară.

— Valecia, priveşte, strigă Wheeler, sărind în sus de bucurie, aur în râu!

Valecia se apropie de mal, se aplecă şi adună un pumn de nisip pe care-l lăsă să-i curgă printre degete.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu este, declară ea.

Wheeler se aşeza, decepţionat.

— Eşti sigură?

— Absolut. Este pirită, se află pretutindeni.

— Ei bine, sunt încântat de asta, bombăni Wheeler.

Imaginează-ţi valea invadată de căutători de aur! Ar fi repede prădată.

— Dacă nu există metalul nobil, poate vom găsi smaralde şi diamante, făcu Dirk, circumspect. După cei mai vechi în meserie, toate drumurile din regiune erau pavate cu ele. Deocamdată nu putem trage concluzii. Valecia, vei cerceta eşantioanele pe care le vom găsi. Până atunci, vrei să vii cu noi? adăugă încet.

Ea acceptă.

Căldura devenea tot mai înăbuşitoare şi se îndreptară spre o cascadă mică ce curgea în apropiere. Înaintară sub căderea de apă şi rămaseră acolo, nemişcaţi câteva secunde, savurând răcoarea acelei băi improvizate. Uzi şi râzând cu poftă, se duseră să se aşeze la distanţă, pe o piatră plată.

Dirk îşi netezi părul şiroind de apă.

— Ştiu că vremea invită la lene, declară el, dar nu trebuie să ne uităm obiectivul. Este timpul să ne apucăm de treabă. Trebuie oare să adunăm tot ce sclipeşte? o întrebă pe Valecia.

— Desigur.

Cei doi bărbaţi trecură imediat la acţiune. Entuziasmaţi, îndepărtară plantele, zgâriară pământul, smulseră rădăcini. Toate pietrele care păreau să prezinte interes, chiar incert, erau supuse analizei tinerei fete. Aceasta identifica unele specimene pe loc, iar pe altele, mai rare, le păstra pentru a le cerceta în laborator.

După o oră de muncă îndârjită, suspendară căutările.

— Şi mâine va fi o zi, spuse exploratorul, luându-i prieteneşte pe Wheeler şi pe Valecia de umeri. Să ne întoarcem în tabără.

Masa se desfăşură într-o atmosferă de sinceră camaraderie. Dirk, foarte în vervă, le relată în cele mai

mici amănunte expediţiile la care participase. Legănată de sunetul vocii sale, Valecia se lăsă pradă visurilor. Brusc, tresări; Dirk i se adresase; nici măcar nu-şi dăduse seama.

— Îmi pare rău, nu te-am auzit, se scuză cu un aer vinovat. Oboseala zilei

— Înţeleg, făcu el, zâmbind.

Trăsăturile sale, de obicei încordate, se îmblânziseră. Acum părea calm şi relaxat.

„Probabil se simte mai puţin singur, îşi spuse Valecia. Acum ştie că Wheeler nu-i mai este adversar, ci prieten”.

— Îţi vorbeam de râu, îi explică Dirk. Nu-i suficient că l-am descoperit, mai trebuie botezat. Ai vreo idee?

— Eşti serios?

— Întru totul. Frumuseţea trebuie să aducă omagiu frumuseţii. Tu trebuie să-i dai un nume.

Valecia îl privi neîncrezătoare.

Şi când te gândeşti că va trebui să părăsească acest loc fascinant şi să se întoarcă la civilizaţie; să-l uite pe Dirk, tandreţea care-i unea, clipele minunate pe care le împărtăşiseră.

Nu va avea vreodată curajul. Săptămâni, luni şi ani fără el

Isabelle îşi dăduse seama; îl vedea puţin, dar ştia că se va întoarce. Nu rezista chemării junglei. Avea forţa şi brutalitatea ei.

Valecia întoarse capul: în colţul ochilor, străluceau două lacrimi mici.

— De ce să nu-l numim „râul speranţei”, murmură tulburată.

— Fără obiecţii? întrebă Dirk. În acest caz, de acord. Ce spui, Wheeler?

— Râul este norocos. Dacă ar fi trebuit să-i aleg o naşă, n-aş fi visat una mai bună.

Cu preţul unui imens efort, Valecia reuşi să-şi potolească emoţiile. Câteva minute mai târziu, glumea veselă cu însoţitorii săi, ascultând fascinată numeroasele întâmplări pe care le povestea Dirk.

Seara se încheie târziu în noapte, în mijlocul râsetelor şi a bunei dispoziţii generale.

Capitolul 8

Dimineaţa următoare îi găsi pe toţi într-o dispoziţie excelentă. Dirk împărţi munca şi dădu dispoziţii fiecărui membru al echipei. Valecia va rămâne cu el, pentru a prospecta latura cascadei mari.

O zi întreagă singuri… Tinerei fete nu-i venea să creadă. Proaspătă şi elegantă într-o rochie uşoară, care-i venea foarte bine, era în culmea fericirii.

Luară cutii pentru a căra pietrele, traversară pajiştea şi se îndreptară spre torent.

Animat de o energie neobişnuită, Dirk nu-şi găsea

locul. Se ducea, venea, aduna pietre, culegea flori pe care le prindea cu îndemânare în părul moale şi mătăsos al Valeciei. Când la prânz ajunseră la locul cercetărilor, erau deja greu încărcaţi.

Ajunşi pe malul iazului, îşi despăturiră sacii de dormit pe un covor gros de muşchi. Valecia se întinse leneş, iar Dirk veni alături. Domoliţi de liniştea înconjurătoare, rămaseră astfel mult timp.

Ridicându-se într-un cot, Dirk se întoarse spre însoţitoarea sa.

— Ţi-e foame? o întrebă.

Aceasta făcu nu din cap, în timp ce o roşeaţă uşoară îi colora obrajii.

— Să nu-mi spui că prezenţa mea te tulbură în asemenea măsură! se miră bărbatul, atingând uşor obrazul tinerei fete.

— Nu înţelegi? murmură ea.

— Doar dacă îmi explici!

— Te doresc, îi declară cu îndrăzneală Valecia.

Dirk o privi îndelung, stupefiat. Apoi, luând-o de talie, puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei.

— Ador să-ţi ating pielea, murmură bărbatul, afundându-şi tandru degetele în bogatele bucle blonde.

Beată de fericire, Valecia se strânse lângă el. Cu un deget îndrăzneţ, îşi puse mâna pe soldurile tânărului

bărbat şi începu să-i descheie cămaşa. Veşmintele cădeau jos, unul câte unul.

Valecia era hipnotizată… O dorinţă animalică şi irezistibilă o copleşea. Cuprinsă de înflăcărare, se îndreptă, îşi desfăcu bretelele care-i susţineau rochia şi se aplecă spre însoţitorul său.

Acesta o îmbrăţişa strâns. Nuditatea lor, superbă şi strălucitoare, părea să arunce o provocare întregului univers.

Prinzându-i ceafa, Dirk o îmbrăţişa complet, gura îi alerga, avidă, pe pielea moale şi mătăsoasă. Alunecând de-a lungul pieptului, prinse între buze un sân întărit de plăcere.

Valecia se arcui voluptuos.

— Îţi place să te mângâi, nu-i aşa? întrebă subit Dirk.

În loc de răspuns, ea îşi intensifică strânsoarea. În culmea bucuriei, se încordă şi scoase un geamăt surd.

Unirea le fu totală, absolută.

Nişte maimuţe, atrase de prezenţa lor, săreau dintr-un copac în altul.

Când Valecia se trezi, Dirk se odihnea lângă ea, cu capul pe umărul său. Părea atât de vulnerabil, încât se simţi copleşită de un val de tandreţe.

Cât de bine ar fi fost să aibă un copil de la el! Să-l conceapă într-un elan de pasiune

Dar reveni foarte repede la realitate: Dirk nu dorea să se angajeze şi cu atât mai puţin să întemeieze o familie. „Oare Isabellei îi propusese căsătoria?” se întrebă, brusc. La acest gând, o teamă nelămurită o cuprinse.

Când Dirk deschise ochii, se aplecă spre el. Pe jumătate adormit încă, el se întoarse pe o parte şi sărută umărul rotund şi neted al tinerei fete.

Pradă unei uşoare gelozii, aceasta se îndepărtă uşor, ignorându-i mângâierea.

— Sunt în formă deplină, exclamă Dirk, sărind în picioare. Cât despre tine, se pare că ai fost răsfăţată…

— Modestia nu este principala ta calitate! remarcă Valecia pe un ton ironic.

— Simţeai aceeaşi plăcere cu Peter?

— Nu, trebuie să admit. M-ai învăţat atât de multe lucruri! spuse Valecia, tachinându-l.

— Ce nebun, acest Peter! Deţinea o comoară şi a lăsat-o să-i scape. Încă îl mai iubeşti?

— Din clipa în care te-am văzut, am ştiut că nu va mai exista alt bărbat în viaţa mea. Dar pentru tine, ce reprezintă Isabelle?

La aceste cuvinte, faţa lui Dirk se crispă.

— Isabelle? Suntem uniţi prin legături profunde, dacă vrei să ştii. Dar prefer să nu vorbim despre asta.

Temerile pe care Valecia le nutrea încă de la

începutul călătoriei, se confirmară. „Până la urmă a mărturisit, îşi spuse cu inima grea. Isabelle este singura lui dragoste…” Refuzând să cedeze disperării care o cuprindea, se hotărî să reacţioneze. Va profita din plin de cele câteva săptămâni care-i mai rămâneau de trăit lângă Dirk.

Căldura tropicală deveni apăsătoare, aproape umedă. Incomodată, Valecia se îndreptă spre cascadă.

— Să facem o cursă, exclamă ea brusc. Înainte ca Dirk să aibă timp să înţeleagă, îşi luă elan şi plonjă în iaz.

— Răcoarea curentului o calmă instantaneu şi nervozitatea îi dispăru ca prin farmec. Dirk i se alătură în curentul de apă. Se jucară mult timp ca nişte copii ameţiţi de libertate, apoi, extenuaţi, se întoarseră pe mal.

— Mişcarea mi-a făcut foame, declară Valecia veselă.

Dirk îi aruncă o privire complice.

Se îmbrăcară şi despachetară proviziile pe care Ţupa le pregătise pentru ei.

Când se săturară, Dirk îi propuse să meargă să recunoască terenul.

Pe măsură ce înaintau, peisajul se schimba. Solul era acum extrem de uscat. Urcară pe o cărare pietroasă, deseori barată de stânci pe care trebuiră să le escaladeze. Ajunşi în vârful cascadei, o traversară şi se aflară curând la baza falezei.

— Ai văzut? strigă Dirk, încercând să acopere zgomotul torentului. S-ar spune că poalele muntelui sunt tăiate într-un bloc de smarald.

— Greu de spus, răspunse ea, dând din cap. Ar trebui să pot lua un eşantion.

Se înarmă cu uneltele sale şi reuşi să extragă o piatră destul de mare.

Dirk, care se îndepărtase, reveni curând şi exclamă entuziasmat:

— Valecia, am descoperit o galerie! Dar cărarea care duce acolo este foarte accidentată; preferi să rămâi aici?

— Pentru nimic în lume. Te urmez.

Îşi lăsară încărcătura şi porniră prudent pe cornişa îngustă care ieşea peste vid. Mână în mână, cu spatele lipid de zid, fiecare îşi ţinea respiraţia. Înaintau de aproximativ cinci minute, când intrară într-un tunel, unde domnea un întuneric deplin. Brusc, Valecia scoase o exclamaţie de surpriză: la extremitatea culoarului, se întindea o sală imensă, săpată în stâncă. O fisură largă, într-un perete stâncos, permitea să se vadă cascada şi printre valurile albe de spumă, Valecia distinse clar tonurile albastru-verzi ale văii. Nu văzuse niciodată aşa ceva!

Rămaseră nemişcaţi, încremeniţi de admiraţie.

Valecia reacţionă prima.

Se repezi la Dirk şi-i sări de gât.

Tulburaţi, se sărutară cu pasiune. Rămaseră astfel, îndelung, strânşi unul lângă celălalt, pierduţi într-o lume magică la care doar ei aveau acces.

Dar ziua asfinţea.

— Să plecăm, propuse Dirk, dacă se înnoptează, nu vom mai găsi drumul.

Aruncă o ultimă privire superbului peisaj care se întindea la picioarele lor, apoi se întoarseră din drum.

Când ajunseră în aer liber, umbra serii acoperea treptat câmpia. Îşi adunară rapid materialul şi fără o vorbă, se grăbiră în direcţia taberei.

Ajunseră la destinaţie, când Dirk o luă pe Valecia de talie şi o trase spre el.

— Mulţumesc pentru această zi minunată, îi şopti sărutând buzele încântător conturate ale tinerei fete.

Aceasta se înfioră. De ce oare trebuia ca fericirea să fie întotdeauna efemeră? Dar Dirk nu se va schimba. Asemenea valului năvalnic care cobora de la munte, nu se va opri niciodată.

— Mulţumesc pentru amintiri, spuse ea cu o voce încărcată de emoţie.

Îi întoarse brusc spatele, respiră profund şi se îndreptă cu pas energic spre tabăra care se întindea puţin mai jos.

Ghizii se îndeletniceau cu ocupaţiile lor obişnuite.

Wheeler, care gătea lângă foc, o zări primul.

— Ei bine, mulţumită? o întrebă, alăturându-i-se.

— Foarte. Doctorul Green va avea de lucru. Nu ştiu nici măcar dacă vom putea duce toate eşantioanele. Aproape că ne-ar trebui un elicopter! adăugă Valecia zâmbind.

— Sper că n-aţi avut întâlniri neplăcute?

— Nu. Dar am descoperit o peşteră. Intrarea este situată chiar în spatele cascadei. Văzut de sus, peisajul este absolut superb. Ar fi trebuit să vii cu noi.

— Crezi? exclamă Wheeler, tachinând-o. Sunt sigur că prezenţa mea nu era indispensabilă

Brusc nostalgică, Valecia nu sesiză remarca însoţitorului său. Nemişcată, părea pierdută în gândurile sale.

— Nu rămâne acolo, spuse Wheeler, luând-o de braţ. S-a răcorit. Vino să te încălzeşti.

Masa va fi gata curând. De fapt, unde este Dirk? Să nu-mi spui că l-ai lăsat pe munte, glumi fotograful, încercând s-o distreze.

Valecia zâmbi cu amabilitate.

— Poate a întârziat pe drum. Cu siguranţă, va sosi dintr-un minut în altul.

Cum rosti aceste cuvinte, apăru Dirk. Lăsă sacii şi

înaintă spre foc.

Wheeler se pregătea să servească cina, când Valecia se îndepărtă.

— Ei, o interpelă el, ce faci? Avem atâtea lucruri să-ţi arătăm!

— Vom vorbi mâine, declară ea, urcându-se în hamac.

Întinsă, închise ochii şi căzu într-un somn adânc.

Valecia se trezi în zori. În jur, toată lumea se agita, cu excepţia lui Dirk aşezat lângă foc şi care îşi aţintise privirea asupra flăcărilor, cu un aer absent. La acea oră din zi, natura se odihnea încă, într-o linişte profundă.

Piscurile, de un gri-argintiu, se conturau armonios la orizont şi pe cerul strălucind în numeroase nuanţe de portocaliu, se desfăşura curcubeul strălucitor şi colorat.

Apropiindu-se de Dirk, Valecia îi mângâie uşor părul brun şi des.

Fără o privire, bărbatul îi întinse o ceaşcă de cafea.

— Am avut o vizită în noaptea asta, îi spuse pe un ton indiferent. Am descoperit nişte urme. Indieni, presupun.

Erau cel puţin douăzeci.

— Oh, nu! exclamă Valecia, îngrozită. Credeam că aici nu ni se va putea întâmpla nimic

— La fel credeam şi eu. Ar fi trebuit să fiu atent. Trebuie luată o decizie: dacă sunt vânători de capete

Valecia simţi un fior lung străbătându-i spatele.

— Dacă erau mulţi, de ce nu ne-au atacat? se miră ea.

— Nu ştiu.

— Cât timp vom rămâne? îl întrebă, cu inima palpitând.

— Date fiind împrejurările, vom pleca în această dimineaţă.

— Pe munte?

— Nu, vom urma cursul râului. Probabil se varsă în Rio Negro. Apoi, vom găsi un vas de pescuit care ne va duce până la Manaus. Vom fi acolo în mai puţin de o săptămână.

O expresie, în acelaşi timp gravă şi tandră, apăru pe chipul tânărului bărbat.

— Sunt fericit că ai participat la expediţie şi mândru că am făcut echipă cu tine, adăugă cu amabilitate.

Valecia avu deodată un nod în gât. Oare ce insinua? Că în câteva zile totul va fi terminat între ei? Regreta clipele minunate pe care le împărtăşiseră? încercă să înţeleagă: „dacă într-adevăr nu mă iubeşte, îi va fi uşor să mă uite”, îşi spuse dezamăgită. Dar cum putea fi atât de egoist? Nu, ea nu se va resemna. Va lupta până la capăt.

Cu inima grea de tristeţe, luă direcţia torentului. De-abia făcu câţiva paşi, că Wheeler i se alătură.

— Ţi-a spus Dirk? spuse pe un ton aspru.

Valecia oftă.

— Despre indieni? Da, mi-a povestit.

— Bineînţeles, se simte răspunzător. Ar face mai bine să-i mulţumească lui Dumnezeu: la ora actuală, ar trebui să fim toţi morţi. Vino, ne aşteaptă micul dejun.

Când terminară, Dirk începu să studieze harta. Plănuia să urmeze cursul râului şi supuse ideea însoţitorilor săi. Wheeler se opuse imediat, decretând că era mai prudent să facă drumul în sens invers. O scurtă discuţie avu loc între cei doi bărbaţi, dar Dirk avu până la urmă câştig de cauză.

Plecând, Dirk îi ordonă lui Ţupa să şteargă urmele trecerii lor. La aceste cuvinte, Valecia avu lacrimi în ochi. Nu va mai rămâne nimic din dragostea sa! însăşi natura o va uita…

Drumul nu i se păruse niciodată atât de greu. Învinsă de oboseală, înainta încet. Ar fi vrut să strige, să protesteze, dar simplul fapt de a respira îi cerea un efort.

— Cinci minute de odihnă, anunţă Dirk, cu o voce autoritară.

Valecia se prăbuşi la rădăcina unui copac.

— Cinci minute! se indignă ea. După câte ştiu, nu alergăm la maraton.

Dirk îşi verifică puşca şi o puse la loc.

— Cea mai mică întârziere ne poate fi fatală, îi

replică dur.

Tânăra fată se înfioră. Jungla îşi ţesea pânza… Atâţia bărbaţi îşi sacrificaseră viaţa aici.

Îngrijorată, Valecia se ridică şi se alătură restului echipei.

Dirk o observa cu un aer preocupat.

— Înţelegi? o întrebă, domolit.

Ea dădu din cap.

Mergeau de puţin timp, când Dirk se opri. Puse mâna pe armă şi le făcu semn însoţitorilor să ducă armele la umăr. Piedicile săriră cu un zgomot sec.

Toţi stăteau la pândă. Valecia care ciulise urechile, crezu că percepe un zgomot, un trosnet scurt. Brusc, sărind din spatele tufişurilor, apărură o duzină de războinici. Chipurile ostile şi suliţele înălţate spre cer, nu prevesteau nimic bun.

Valecia se dădu instinctiv înapoi, dar Dirk o prinse de umăr.

— Nu mişca, îi spuse în şoaptă.

El aşteptă câteva minute, înaintă şi începu să vorbească într-un dialect ciudat. Indienii îl ascultau cu atenţie.

— Uf! şopti Wheeler, cu o voce gâtuită. Au zâmbit; cred că a câştigat.

Valecia îl privea fascinată pe explorator. Acesta

scotoci în buzunar şi tocmai scoase un pachet de chewing-gum pe care-l întinse indienilor. Aceştia îl luară cu aviditate.

— Totul este în ordine, afirmă Dirk, relaxat. N-au nimic împotriva noastră, dar vor să-i urmăm. Ar fi de preferat să nu-i contrariem!

Satul nu era departe. Se compunea dintr-o colibă vastă comună, cum era cea din apropiere de São Catrimani. Câteva colibe mai mici, aşezate în cerc, marcau limitele luminişului.

Bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, soseau în fugă pentru a-i vedea pe străini.

Brusc, Dirk încremeni, neîncrezător.

Un bătrân, cu părul de culoare deschisă şi ochi cenuşii se apropie de ei.

— Bine aţi venit, le spuse el, prieteneşte. Sunteţi brazilieni, sau americani? Veniţi şi aşezaţi-vă lângă foc: vom sta de vorbă.

Imediat, două tinere fete încântătoare le aduseră băuturi.

Bătrânul observă aerul uimit al Valeciei.

— Sunteţi intrigată, dar nici eu nu sunt mai puţin, o asigură el. N-am văzut albi niciodată…

Valecia zâmbi şi ridică o cupă de lemn aşezată lângă ea. O duse la buze, dar o lăsă imediat.

— Nu vă temeţi, reluă gazda lor, râzând în hohote. Este un amestec alcătuit de mine. Veţi vedea, nu există nimic mai tonic. Dacă-i supravieţuiţi… adăugă mijind ochii strălucind de maliţie. Uitasem, eu sunt Luis Miguel, misionar, cu cine am onoarea?

Pe faţa lui Dirk se zugrăvi cea mai deplină stupoare:

— Dumnezeule, Luis Miguel! repetă, scuturând mâna bătrânului bărbat. Dumneavoastră sunteţi cel care a dispărut acum mai bine de zece ani, după o ciocnire cu indienii aucas? S-a crezut că aţi murit!

— Bănuiam, răspunse Luis Miguel. Dar vom avea timp să mai vorbim despre asta. Dacă aţi face prezentările…

— Iertaţi-mă, se scuză Dirk, încă sub şocul surprizei.

— Această persoană fermecătoare este domnişoara Valecia Jordan, geolog şi specialist în minerale preţioase. El este fotograful nostru, domnul Falcon Wheeler şi eu, Dirk Chandler. Avem ca misiune să explorăm valea Curcubeului.

O licărire se aprinse în privirea lui Luis Miguel.

— Şi?

— Am găsit-o. Dar întâlnirea de astăzi, eclipsează descoperirea noastră! Guvernul brazilian va fi încântat să afle că sunteţi bine şi sănătos. Veţi veni cu noi pentru a ajunge la Manaus?

— Civilizaţia noastră nu mă mai interesează, spuse el oftând. Oamenii aceştia sunt singura mea familie. Acum, vorbiţi-mi despre vale. V-a plăcut?

— Aţi fost acolo, nu-i aşa? întrebă Dirk.

— Foarte des; râul m-a dus. Dar veniţi din est…

— Într-adevăr, am sosit pe munte. Totul va fi consemnat în raportul meu. Apropo, ar trebui să menţionez povestea dumneavoastră. Aţi putea să-mi daţi cădeva indicaţii?

— Acum foarte mult timp, făceam parte dintr-un grup de misionari, începu Luis Miguel şi ne îndreptam spre Cucui, unde nişte triburi se luptau de mai multe săptămâni. Victimele erau numeroase. Tocmai ajunsesem într-o regiune neexplorată, când nişte războinici aucas ne-au atacat. Toţi camarazii mei au fost omorâţi. Indigenii nu m-au cruţat, dar lancea a ratat inima şi s-a înfipt în umăr. Nu mi-am revenit decât aici: căpetenia, Lopa, mi-a salvat viaţa. Puţin câte puţin, am descoperit acest popor, mizeria şi singurătatea lor. Am hotărât să rămân printre ei. Şi aşa am învăţat să-i iubesc. Pot părea neîncrezători, dar n-au depăşit niciodată teritoriul lor… De fapt, domnişoară Jordan, înaintea dumneavoastră, n-au văzut niciodată o femeie blondă!

— Au noroc, este atât de frumoasă… declară Wheeler.

Dirk tresări la remarca fotografului şi Luis Miguel se miră:

— Sunteţi logodiţi? îl întrebă pe Dirk.

Ofensată, Valecia interveni.

— Nu, nu mă interesează decât munca mea, ripostă ea, tăios.

Bătrânul bărbat zâmbi.

— Să ştiţi că aici sunteţi acasă, afirmă binevoitor. Domnilor, pentru că nu aveţi companie, vă voi trimite câte una pentru fiecare, pentru noapte. Indienii sunt mult mai toleranţi decât noi

Văzând mina consternată a Valeciei, Dirk izbucni în râs.

— Veniţi, domnule Chandler, continuă Luis Miguel, ne vom simţi mai bine în coliba mea, pentru a aranja anumite detalii.

Dirk îi aruncă o privire tinerei fete, se întoarse şi plecă.

Dezamăgită, copleşită de o imensă tristeţe, Valecia îi privi îndepărtându-se. În acea seară, o altă femeie se va cuibări lângă el, o va acoperi cu mângâieri… Această certitudine îi frânse inima.

Wheeler, căruia nu-i scăpa nimic, se apropie de ea şi-i luă mâna. Obsedată de explorator, aproape îl ignoră.

„Ce proastă sunt, îşi spuse, brusc revoltată.

Când mă gândesc că i-am oferit tot! Oare cum am putut fi atât de naivă?”

Totuşi, mânia făcu în curând loc curiozităţii.

O agitaţie veselă domnea în sat. Toţi pregăteau masa. Unii înfigeau bucăţi de carne într-o ţepuşă de lemn, pe care o aşezau apoi pe foc, alţii cărau coşuri mari, împletite, pline cu fructe şi legume.

Mica piaţă din pământ bătătorit se transformase într-un stup.

Locuitorii, îmbrăcaţi doar cu o bucată de pânză înnodată peste solduri, semănau mai mult sau mai puţin. Unul singur, înalt şi atletic, se distingea din mulţime. O capă făcută din pene de tucan îi acoperea umerii.

— Par simpatici, remarcă Wheeler, urmărind privirea Valeciei.

— Da. Mai ales acela, preciză ea, arătându-l pe bărbatul cu capă.

Mânat parcă de o forţă invizibilă, acesta din urmă înaintă spre ei.

Valecia îl măsură, nemişcată.

Emana atâta senzualitate

— Lopa, se prezentă bărbatul, oferindu-i o pană multicoloră.

— Valecia, răspunse ea, cu ochii strălucind.

— Îi placi, şopti Wheeler.

— Trebuie s-o primesc? întrebă tânăra fată.

— S-ar putea să-l jigneşti refuzând.

Valecia zâmbi timid. Încercă, de bine de rău, să-i mulţumească lui Lopa, când vocile lui Dirk şi Luis Miguel răsunară nu departe de ei.

Confuză, o luă la fugă.

Alergând gâfâind, se izbi brusc de Luis Miguel.

— Voiam să mă răcoresc, îi explică scurt, cu un aer încurcat. Există câtuşi de puţină apă?

— Desigur. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta! în spatele satului, la capătul drumului, veţi găsi un râu.

Vom cina curând, imediat după întoarcerea dumneavoastră, adăugă bărbatul.

Urmând sfaturile gazdei, ajunse pe malul râului. Copleşită, îngenunche pe ţărm şi-şi spălă faţa pe care şiroiau lacrimi. Îi trebui un anumit timp pentru a-şi stăpâni emoţia, dar locul retras şi liniştea pădurii o domoliră treptat.

Foarte decisă să nu se mai lase impresionată, se alătură camarazilor.

Lopa, în calitate de căpetenie a satului, se aşeză lângă tânăra fată. În cursul mesei, fu extrem de politicos şi de atent. Privirea, foarte des aţintită asupra ei, trăda o puternică admiraţie.

Dirk, care-i observa, rămase adâncit într-o tăcere

dezaprobatoare.

După ce se întreţinu câteva clipe cu Lopa, misionarul i se adresă Valeciei:

— Indienii organizează o serbare în noaptea aceasta.

Prietenul meu vă propune să-l însoţiţi, deoarece ştie că sunteţi necăsătorită. Dacă acceptaţi, va fi pentru el o imensă fericire.

Şovăind, Valecia se întoarse spre Dirk, dar trăsăturile exploratorului rămaseră impenetrabile. Doar buzele, uşor strânse, arătau o oarecare iritare.

Înţelegând situaţia, Miguel reluă imediat:

— Să nu vă temeţi de nimic, domnişoara. Nu există persoană mai cinstită decât Lopa. Mă pun garant pentru loialitatea sa. Nu vrea decât un lucru: să vă admire. Este fascinat de părul dumneavoastră; a spus că are culoarea soarelui şi strălucirea diamantului

Tânăra fată îl privi gânditoare pe căpetenia tribului: era atât de seducător… Desigur, ar fi preferat compania lui Dirk, dar pentru că el avea alte planuri… Exasperată de pasivitatea sa, se hotărî imediat.

— Va fi o adevărată bucurie, îi declară lui Lopa, adresându-i cel mai fermecător zâmbet.

Extrem de furios, Dirk se ridică şi părăsi adunarea.

Surprinsă şi jenată de această reacţie nepotrivită, Valecia tăcu. Îndrăzni o privire în direcţia lui Luis Miguel,

dar spre marea sa uimire, acesta părea într-o dispoziţie excelentă şi dădea semne de deplină mulţumire.

„Oare ce complotează?” se întrebă, iritată de comportamentul misionarului.

Vocea lui Wheeler o scoase din gânduri.

— Mă duc să fac fotografii, anunţă el. La sfârşitul după-amiezii, lumina este mai blândă.

— Vă rog, răspunse Luis Miguel. Dar dumneavoastră, domnişoară Jordan, vă însoţiţi colegul? întrebă bătrânul.

— Wheeler este pasionat de etnologie; în ce mă priveşte, mă mulţumesc să studiez mineralele. Aici se găsesc aceleaşi roci ca în vale? întrebă Valecia.

— Nu, sunt cu totul diferite. Dacă vreţi, copiii vă vor conduce în afara satului. Vă vor arăta locurile care v-ar putea interesa. Dar mă tem să nu fiţi dezamăgită.

— Vă mulţumesc, dar deocamdată prefer să mă odihnesc. Ştiţi unde se află coliba mea?

— O vedeţi acolo, chiar în faţă, cea al cărui acoperiş de-abia a fost refăcut, indică misionarul.

— Vă voi vedea diseară, îl asigură Valecia, luându-şi rămas-bun.

Capitolul 9

Aşezat pe pragul colibei sale, Dirk cioplea o ramură. La trecerea Valeciei, ridică asupra ei o privire lipsită de îngăduinţă.

— Aşadar, vei participa la petrecerea colectivă, remarcă pe un ton acid.

— N-am intenţia să te aştept toată noaptea. Femeile tribului ar trebui să-ţi ajungă! exclamă ea indignată.

— Înţeleg; eşti geloasă! Şi de asta ai acceptat să-l urmezi pe bufonul acela…

— Un bufon căruia nu-i lipseşte farmecul.

— Valecia, murmură Dirk cu o voce mângâietoare, nu fi nedreaptă. Luis Miguel mi-a făcut o propunere, este adevărat. Totuşi, nu i-am dat un răspuns. Nu te visez decât pe tine, adăugă, îndreptându-se.

Într-un elan de pasiune, o trase spre el şi puse stăpânire brutal pe gura ei. Valecia luptă din toate puterile, dar sărutările lui Dirk deveniră mai pretenţioase… Respiraţia grea şi sacadată, îi trăda violenţa dorinţei. Oare unde era îndrăgostitul sensibil şi devotat pe care-l cunoscuse? Bărbatul care-i stătea în faţă, nu avea decât un scop: s-o posede.

Albă ca varul de furie, se îndepărtă şi începu să-i lovească pieptul cu pumnii.

Surprins de vehemenţa însoţitoarei sale, Dirk slăbi îmbrăţişarea.

— Nu înţelegi nimic, izbucni Valecia. Eşti îngâmfat şi arogant. Ies cu Lopa, pentru că vreau. Punct.

Fără o vorbă, Dirk lăsă braţele în jos.

Valecia făcu stânga-mprejur şi pătrunse în colibă. Un tremur nervos o agita. Încerca, fără rezultat, să se calmeze, când vocea exploratorului ajunse până la ea, dispreţuitoare:

— În locul tău, nu aş avea încredere, domnişoară Jordan. Indienii nu dovedesc prea mare stimă faţă de sexul feminin; s-ar putea să ai surprize.

Ignorând sarcasmul însoţitorului său, se sui într-un hamac atârnat în mijlocul încăperii şi adormi imediat.

Se trezi complet relaxată. Se ridică, se îmbrăcă în grabă şi-şi prinse în păr pana oferită de Lopa.

Îl întâlni şi se opri, încremenită de admiraţie: o manta lungă de ceremonie în culori strălucitoare îi punea în evidenţă silueta viguroasă şi pe fiecare deget sclipea o bijuterie. Pe chip îi flutura un zâmbet enigmatic.

Valecia respiră profund.

Parfumul ameţitor al florilor tropicale se îmbina cu aroma grea şi dulceagă de tămâie care ardea, ici şi colo, în sat.

Ajunseră în apropierea unui mic luminiş, unde serbarea era în toi. La dreapta, se mişcau dansatori ale căror trupuri acoperite cu diferite culori luceau în lumina torţelor. La apropierea lui Lopa, se întrerupseră pentru a-l saluta.

Când căpetenia şi Valecia se aşezară, toţi se repeziră

sărind până în mijlocul locului. Nişte femei, împodobite doar cu pene, înaintară. Superbe în nuditatea lor, se ondulară uşor spre însoţitori, rotindu-şi soldurile într-o mişcare lentă şi voluptuoasă.

Copiii aşezau la picioarele invitaţilor mâncăruri prezentate splendid.

Valecia nu văzuse niciodată aşa ceva. Lopa, mereu atent la cele mai mici dorinţe ale sale, alese pentru ea cele mai rare feluri de mâncare.

Tocmai gustase o carne foarte picantă, când începu să râdă strident şi nestăpânit. Percepu sunetul acelui râs în mod atenuat; vederea i se înceţoşa uşor. O cuprinse o stranie senzualitate şi Dirk îi lipsea insuportabil…

Ameţiţi de muzică, bărbaţii tropăiau pe pământ în ritmul sacadat al tam-tamului. Partenerele lor, cu capul dat cu mândrie pe spate, se apropiau cu paşi supli şi ademenitori. Perechile, îmbrăţişate cu îndrăzneală, se legănau la lumina flăcărilor.

Căpetenia bătu de două ori din palme şi, la acest semnal, dansatorii îşi ridicară partenerele pentru a le duce în pădure.

Fascinată de erotismul acestui ritual străvechi, Valecia aproape îşi uită camarazii.

Brusc, tresări: Dirk se înălţa în faţa ei.

— Dirk Chandler, spuse acesta, salutându-l

prieteneşte pe Lopa.

— Ce faci aici? exclamă iritată tânăra fată.

— Veghez asupra ta. Şi asupra prietenului tău… adăugă el ironic.

Ochii îi aruncau fulgere. „O fi gelos?” se întrebă Valecia.

— N-am nevoie de gardă de corp!

— Nu sunt sigur, replică Dirk cu răceală.

Îi aruncă o privire de gheaţă şi se îndepărtă.

Luis Miguel era foarte aproape de ea.

— Aţi petrecut o seară plăcută, domnişoară Jordan? o întrebă.

Dezorientată, Valecia rămase mută.

După un scurt dialog cu misionarul, Lopa se ridică şi o luă de cot pe tânăra fată. Traversară luminişul, apoi dispărură în întunericul junglei.

Valecia îşi simţea capul greu; se poticnea la fiecare pas. Epuizată, se lăsă să cadă pe pământ, dar căpetenia o ajută să se pună pe picioare şi o susţinu.

Merseră încet, când Valecia se opri îngrozită. Razele lunii le lumina siluetele: sub capă, Lopa era gol.

El îi înconjură talia, atrăgând-o cu pasiune. Strânsă lângă acel trup fierbinte de dorinţă, Valecia se încordă, dar în zadar: puterile o părăsiseră.

În timp ce Lopa îi murmura cuvinte dulci, o strângea

tot mai puternic. Cu o mână avidă, îi cuprinse pieptul, mângâindu-l îndelung.

— Nu, nu! strigă ea.

Îngrozită, încercă să se zbată, dar Lopa insista. Atunci, începu să urle. O împuşcătură izbucni în liniştea nopţii.

Brusc eliberată, Valecia căzu. Nu văzu decât un lucru: pe Dirk alături de ea.

Faţă în faţă, cei doi bărbaţi se măsurară din priviri. Lopa arătă pana lungă pe care Valecia o purta în păr, dar Dirk îi ignoră gestul şi-şi armă puşca.

Fierbând de mânie, Lopa se întoarse şi plecă.

Dirk aştepta câteva secunde, apoi i se adresă Valeciei:

— Ridică-te, spuse dur.

La tonul vocii sale, aceasta se simţi leşinând; ar fi vrut atât de mult să se cuibărească lângă el, să-i mărturisească sentimentele, să-i strige dragostea sa…

Dar tăcu. Era prea slăbită!

— Nu pot să mă mişc, admise împotriva voinţei sale.

— Ascultă, Valecia, chiar mi-e de-ajuns. Încetează cu prostiile şi vino.

Încercă să-i răspundă, dar nu scoase niciun sunet.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Dirk apropiindu-se de ea.

O ridică în braţe şi o duse la colibă. Instalată confortabil, Valecia se credea pe un nor. La această idee, izbucni într-un râs ciudat.

— Sst, făcu Dirk, împingând-o în adâncul hamacului.

Luă un prosop muiat în apă rece şi-l aşeză pe fruntea tinerei fete.

— Te-au drogat. În câteva ore, îţi vei reveni; nu avem decât să aşteptăm.

Învârtindu-se într-o lume strălucind de culori, ea închise ochii. Deliră până dimineaţă, trecând de la cea mai deplină inconştienţă, la clipe de luciditate.

Dirk şi Luis Miguel, care vorbeau în şoaptă, ridicară tonul.

— Credeţi-mă, domnule Chandler, n-aş fi crezut niciodată că Lopa poate face un asemenea lucru.

— Vă previn, replică Dirk cu violenţă, dacă i se întâmplă ceva, vă voi trage la răspundere.

— Starea nu i se ameliorează, spuse Wheeler cu o voce încărcată de îngrijorare.

— I-au dat un produs care stimulează pornirile sexuale, preciză Dirk. A reacţionat rău, dar n-ar trebui să dureze.

— Şi-a terminat munca?

— Nu. Va trebui să examineze unele specimene la faţa locului; nu putem lua totul cu noi. Vom rămâne două

sau trei zile în plus. S-ar putea să fiu în întârziere pentru Isabelle…

La acest cuvânt, Valecia ieşi puţin din toropeală.

„Aşadar, asta era, se gândi ea. Iată de ce n-a acceptat propunerile lui Miguel”. În acea clipă îşi aminti de rivala sa, de chipul său radios, de privirea întunecată şi emoţionantă, de buzele ei

Descurajată, izbucni în plâns. Wheeler încerca s-o consoleze, dar nimeni n-o putea ajuta. Şi când te gândeşti că voia să-l facă gelos pe Dirk! Ce ironie!

Dimineaţă, se trezi tristă şi abătută. Ieşi cu greu din sacul de dormit, se îndreptă şi reuşi să se aşeze. Foarte repede, un amănunt îi atrase atenţia. Al doilea hamac era gol; nimeni nu dormise acolo…

În acea clipă, intrară Dirk şi Wheeler.

— Cum te simţi? întrebă exploratorul.

— Bine, răspunse Valecia, evitându-i privirea. Cât timp am fost… în „ţara minunilor”?

— Aproape două zile. Am fost foarte îngrijoraţi.

— Îmi pare cu adevărat rău, îi asigură ea, încercând să-şi stăpânească lacrimile care-i veneau în ochi. Ar fi trebuit să mă previi, Dirk.

— Nu-i nimic, declară acesta trecându-şi un braţ în jurul umerilor săi. Toată lumea se poate înşela. Wheeler şi cu mine suntem cei mai în măsură s-o ştim.

— Nu sunt în stare să-i înfrunt pe Lopa şi pe Luis Miguel, murmură Valecia.

— Nu-ţi face griji. Şi-au cerut scuze; Dirk a pretins că eşti logodnica lui, preciză Wheeler.

— Cu ce drept? exclamă tânăra fată, indignată.

Contrar oricărei aşteptări, Dirk roşi uşor.

— Trebuia să găsesc o explicaţie: n-am obiceiul să-i deranjez pe îndrăgostiţi, nici să-i ameninţ cu o armă!

— Şi ai inventat această poveste! Presupun că sunt o victimă în plus, unul dintre trofeele tale de vânătoare!

— Nu înţeleg. Credeam că-ţi face plăcere.

— Ce îngâmfare, domnule Chandler! Ştii ce mi-ar face plăcere cu adevărat? Să termin cercetările şi să plec!

— Nimic mai simplu, replică tăios Dirk.

Cu aceste cuvinte, cei doi bărbaţi o părăsiră. Imediat după aceea, ghizii veniră încărcaţi cu cutii grele. Valecia începu să lucreze şi clasă mineralele pe categorii.

La sfârşitul după-amiezii, îşi făcu apariţia Luis Miguel.

— Aţi dormit bine? o întrebă stânjenit.

— Sunt ocupată, domnule Miguel, n-am timp să vorbesc.

— Vă grăbiţi să vă întoarceţi la civilizaţie, este normal. Pentru cine nu este obişnuit, pădurea amazoniană este o permanentă provocare, mai ales pentru femei

Valecia începea să dea semne de exasperare.

— Greşiţi. Ador Amazonia. Florile, parfumurile, cântecul păsărilor, totul mă încântă. Dacă n-ar depinde decât de mine, as continua călătoria. Ce nu voi accepta niciodată, este trădarea dumneavoastră! Comportarea v-a fost incalificabilă!

— Ascultaţi, îmi pare rău, dar buna-credinţă a lui Lopa este în afară de orice îndoială. Purtaţi în păr pana sa, nu-i aşa?

— Da, de ce? se miră Valecia jenată.

— Acceptând această podoabă, vă luaţi unele angajamente… Este un obicei local.

— Oh, Dumnezeule! M-am înşelat asupra intenţiilor sale.

— Sunt lucruri care se întâmplă, micuţo. Sper să nu păstrezi o amintire prea urâtă despre mine.

Bătrânul ieşi, lăsând-o singură cu gândurile sale.

Lucră până seara, se mulţumi cu o masă uşoară şi se adânci din nou în studiul eşantioanelor. Dimineaţă, dobândise o certitudine: pietrele nu prezentau decât un interes relativ şi n-ar fi fost de niciun folos pentru guvernele braziliene şi americane. Aşadar, valea scăpase de distrugere.

Dirk şi Wheeler primiră vestea cu bucurie.

— Poate ne vom putea lua tălpăşiţa şi să ne

întoarcem acasă, sugeră Dirk, cu o voce ezitantă.

Părea descumpănit.

— Da, răspunse Valecia încet. Dar mai întâi aş vrea să fac o baie; am vegheat toată noaptea.

Se duse la lac, se dezbrăcă de haine şi se scufundă cu încântare în apa limpede şi rece. Se juca fericită ca o copilă: sărea, înota, plonja, aduna scoici de toate felurile, pe care le punea la uscat pe plajă. Când urcă la suprafaţă să respire, auzi un trosnet; o speranţă nesăbuită o cuprinse. Oare Dirk s-o fi hotărât să i se alăture? Dar minutele treceau şi visul i se spulberă. Singură în faţa imensităţii pădurii, îşi lăsă lacrimile să curgă; bărbatul pe care-l iubea se gândea la alta…

Echipa îşi luă adio de la sat şi Lopa, în semn de prietenie, îi oferi Valeciei un superb inel de aur cu o turmalină.

Porniră la drum la începutul după-amiezii. Buna dispoziţie a lui Dirk dispăruse. Dur şi autoritar, era din nou şeful expediţiei. Merseră până la epuizare, pentru a nu se opri decât la căderea nopţii.

În seara aceea, Wheeler era de corvoadă. După ce făcuse provizii de lemne uscate, se pregăti să aprindă focul. Valecia se îndreptă spre malul fluviului, unde se afla Dirk.

Atitudinea arogantă a acestuia din urmă o exaspera

şi se hotărî să i-o spună. Că era grăbit s-o întâlnească pe Isabelle, admitea, dar că făcea echipa să suporte consecinţele, îi părea inadmisibil.

— Nu ştiam că avem de respectat un program, remarcă, aparent calmă.

— Nu avem.

— Atunci, de ce ne chinuieşti? Zece ore de mers forţat prin pădure, ţi se pare normal? Uitasem că eşti neobosit… adăugă sarcastic.

Trăsăturile exploratorului se înăspriră.

— Eşti singura care n-a ţinut ritmul, îi replică arogant.

Cuvintele căzuseră reci, tăioase.

Valecia îl privi cu insolenţă. Totuşi, în ciuda ostilităţii pe care i-o citi în ochi, nu se putu împiedica să se înfioare. Era acolo, atât de aproape… O cuprinse subit dorinţa de a i se arunca în braţe.

Trecu un timp care i se păru extrem de lung, apoi îşi reveni:

— Aşadar, pentru tine sunt o povară! Nu asta pretindeai când eram în vale! îţi schimbi foarte repede părerea, domnule Chandler.

Dar poate ai uitat?

— Îmi amintesc în cele mai mici amănunte…

— Şi eu care te credeam diferit de ceilalţi. Nu

valorezi mai mult decât Peter.

— Încetează să mă compari cu paiaţa aia, îi ordonă Dirk. Tu eşti cea reticentă. Mă provoci, apoi te ascunzi imediat. Vei mai juca mult acest mic joc?

— Nu sunt la dispoziţia ta! exclamă Valecia cu o voce vibrând de mânie. Nu mă interesează o aventură. Vreau să construiesc ceva sigur, să mă gândesc la viitor. Dar n-are rost, adăugă mai încet, aşa că ocupă-te de Isabelle!

— Isabelle! repetă descumpănit Dirk. Să fii oare, din întâmplare, geloasă? Acum înţeleg mai bine.

Pe buze îi juca un zâmbet ironic.

— În niciun caz, exclamă Valecia. De altfel, puţin îmi pasă de poveştile tale sentimentale.

— Serios? spuse exploratorul apropiindu-se pe nesimţite de ea. Mi-e greu să cred în indiferenţa ta.

Silueta puternică i se contura în lumina apusului.

— Credeam că-mi împărtăşeşti sentimentele, reluă el în şoaptă.

— Ei bine…

Valecia se încordă şi cuvintele i se opriră în gât; Dirk o prinse de talie şi o trase spre el.

— Oh, Valecia! nu înţelegi? îi murmură.

— Lasă-mă! îi ordonă tânăra fată, luptând să se elibereze.

Dar eforturile îi fură zadarnice; două mâini de oţel o

ţineau nemişcată.

— Încetează să te zbaţi, spuse Dirk exasperat. Ai să-mi explici ce înseamnă această comedie? Nu s-ar spune că mă vezi pentru prima dată!

— Eşti liber, se indignă ea, dar nu voi accepta vreodată să fiu o soluţie de înlocuire pentru tine. Nu conta pe mine pentru a te distra, domnule Chandler.

Se smulse din îmbrăţişare şi fugi în direcţia taberei. Wheeler o va proteja.

Stupefiat, Dirk o privi dispărând printre umbrele pădurii, apoi încet, porni spre sat.

„Este într-adevăr nemilos!” îşi spuse Valecia cu mânie, aţintindu-şi privirea asupra siluetei exploratorului.

Era la capătul puterilor, dar nu cedă.

Porniseră în a cincea zi de marş, fără să fi ajuns încă la deltă. Toţi, cu ochii îndreptaţi spre orizont, pândeau valurile dezlănţuite ale „fluviului negru”, dar, din păcate, râul şerpuia la nesfârşit. Entuziasmul plecării se transformase treptat într-o profundă descurajare şi chiar Wheeler, a cărui bună dispoziţie era legendară, afişa acum un aer trist şi înfrânt.

Dirk, în capul coloanei, rămânea tăcut. Profilul său, dur şi energic, arăta o exasperare crescândă.

Noaptea, singuri sub bolta înstelată, Valecia visa la el: ar fi fost atât de plăcut să se cuibărească la pieptul lui.

Ar fi vrut să-l abordeze, dar nu îndrăznea. Cum ar fi întâmpinat-o? Fiecare, neclintit în amorul-propriu, refuza să facă primul pas.

În dimineaţa următoare, nori groşi, de un cenuşiu-întunecat se adunară pe cer şi căldura umedă deveni foarte repede insuportabilă.

În ciuda oboselii, se grăbiră. În vale, se putuseră pune la adăpost, dar de data aceasta nu se vedea nicio peşteră; erau la bunul plac al furtunii.

Tunetul bubuia în depărtare, mai ameninţător ca niciodată.

Pe faţa lui Dirk se citea o îngrijorare tainică şi tenul bronzat trăda o paloare ciudată.

— Dacă ploaia va fi foarte puternică, râul va ieşi din albie, afirmă Wheeler, încruntându-se.

Îngrozită, Valecia îşi aminti atunci descrierea apocaliptică pe care i-o făcuse fotograful în legătură cu uraganele care devastau regulat regiunea.

— Trecând pe munte, am fi evitat acest gen de probleme… adăugă. Am fi fost deja în canoe.

— Da, pe cale să coborâm porţiunile în care apa curge învolburată, replică Dirk, cu asprime. Oricum am fi fost blocaţi.

Tânăra fată suporta tot mai greu acest climat de tensiune. Oare de ce se insultau astfel cei doi bărbaţi?

Totuşi, făcuseră pace!

— Fără prezenţa de spirit a lui Dirk, n-am fi scăpat de piranha, remarcă ea, rezemându-se de un copac.

„Hotărât lucru, zeii sunt împotriva noastră”, îşi spuse Valecia, lăsându-se să alunece pe pământ. Cuprinsă de o profundă oboseală, închise ochii, încercând să se izoleze.

— Ştiu că eşti epuizată, declară Dirk blând, dar trebuie să plecăm.

Cât vedeai cu ochii, copaci imenşi se îndoiau sub violenţa vântului.

Valecia ridică pleoapele şi îşi privi îndelung însoţitorul; oboseala care îi adâncise trăsăturile, nu-i zdruncinase hotărârea.

— Credeam că suntem în sezonul secetos, se miră ea. Două furtuni în atât de puţin timp, este surprinzător!

— Nu. În Brazilia, clima este foarte variabilă. Nu rareori furtunile se succed la interval de câteva zile. Mă temeam de o schimbare a vremii, de aceea am accelerat ritmul.

N-aveam intenţia să-mi impun voinţa, sper doar să ajungem repede la „fluviul negru”. De asta depinde supravieţuirea noastră.

— Nu-ţi face reproşuri, spuse Valecia, înţelegătoare. Dacă jungla este fără milă şi natura imprevizibilă, n-ai niciun amestec.

În plus, încă de la plecare am fost toţi pe deplin conştienţi de riscurile pe care le comporta expediţia.

— Sunt sensibil la amabilitatea ta. Dar ce se întâmplă cu importanţa imaginii mele? făcu el pe un ton care se voia degajat.

— Iar! exclamă Valecia. Totuşi, n-ai de dovedit nimănui, nimic! Wheeler şi cu mine ţi-am repetat-o atât de des: competenţa nu-ţi este egalată decât de curaj şi ne-am pune fără ezitare vieţile în mâinile tale. Ştiu că eşti de asemenea bun şi generos. Greşeala este omenească; aşa că încearcă să fii simplu şi să te accepţi aşa cum eşti.

Tăcu, neliniştită. Totul depindea de reacţia lui Dirk. Oare îi va acorda încredere? Un cuvânt al lui, doar unul putea s-o frângă, sau s-o mulţumească pe deplin.

Tăcerea instalată între ei deveni apăsătoare.

— Valecia, spuse brusc Dirk, cu o voce frântă de emoţie, îţi mulţumesc. Trebuie să ştii, aceste săptămâni petrecute lângă tine, au fost cele mai fericite din viaţa mea. N-am sperat vreodată o asemenea fericire. Când totul se va termina, şi vom fi în sfârşit în siguranţă…

— Nu, îl întrerupse tânăra fată. Taci. Viitorul n-are importanţă. Prezentul contează. Strânge-mă foarte puternic în braţe… Cu un gest protector, o luă de umeri şi o trase spre el. Calmată, Valecia închise ochii. Rămase acolo îndelung, lipită de acel trup tandru şi puternic.

Temerile îi dispăruseră şi nimic pe lume nu mai avea importanţă. Eşec sau succes, expediţia va lua sfârşit. Valecia se va întoarce la Berkeley, la laborator şi la doctorul Green. La rândul său, Dirk va răspunde ofertei unui alt guvern şi va pleca în aventură. Dar, deocamdată, nu voia să se gândească la asta. Va avea tot timpul să înfrunte realitatea.

Câteva picături începură să cadă. Mai întâi uşoare şi cu întreruperi, se transformară curând într-un potop. Fulgere violente brăzdară orizontul, apoi brusc, tunetul izbucni într-un vacarm asurzitor. După o scurtă ezitare, Dirk ordonă echipei să se retragă spre pădure. Speranţa era slabă, dar sub copaci poate vor fi mai în siguranţă. Fără să piardă un minut, schimbară direcţia spre stânga, pentru a se îndepărta de râu. Înarmaţi cu cuţite mari, bărbaţii tăiau, ciopleau, fărâmiţau tot ce le bara drumul, dar în zadar: jungla rămânea de nepătruns.

Uzi leoarcă, renunţară şi făcură cale-ntoarsă. Drumul îngust care mergea de-a lungul malului poate era încă practicabil… Ajunseră acolo, dar se dădură imediat înapoi: cursul apei, umflat de ploaie, începuse să se reverse.

Bălăcindu-se în noroi, Valecia se apropie instinctiv de Dirk. Perspectiva de a muri acolo, în acel colţ îndepărtat al Amazoniei, o îngrozea. „Totul este pierdut, îşi spuse, suntem pierduţi. Ce va rămâne din noi? Două sau trei

articole în ziare…”

— Atenţie, ape învolburate! strigă Dirk, încercând să acopere larma înconjurătoare.

Malul nisipos se prăbuşea pe alocuri şi torentul, furios, transporta trunchiuri de copaci smulşi de furtună. Vârtejuri enorme se învârteau la suprafaţa apei, înghiţind panta cu o viteză vertiginoasă, pentru a merge să se zdrobească într-un zgomot infernal, câţiva metri mai jos.

— Stop, ordonă Dirk, oprindu-se. Aşteptaţi-mă. Să continuăm, ar fi sinucidere. Voi încerca să găsesc o trecere.

Pleca, în clipa în care Valecia îl reţinu.

— Totul va fi bine, vei vedea, o asigură strângând-o lângă el. Am văzut şi alte furtuni

— Ai grijă de ea, adăugă, întorcându-se spre Wheeler.

Acesta dădu din cap în semn de încuviinţare.

Dirk atinse uşor buzele tinerei fete apoi se îndepărtă.

— Nu te îngrijora, făcu Wheeler luând-o prieteneşte de braţ. Dirk cunoaşte jungla: se va descurca în orice situaţie. Se va întoarce curând. Valecia rămase nemişcată, fără măcar să-şi dea seama de lacrimile care-i şiroiau pe faţă. Un presentiment întunecat o copleşea.

— Îl iubesc, gemu în şoaptă, incapabilă să-şi stăpânească teama care o cuprindea.

— Ştiu. De altfel, îţi împărtăşeşte sentimentele. Ar

trebui să fii orb să nu observi asta!

Valecia îşi simţi inima tresărind de bucurie.

— S-ar putea să spui adevărul! exclamă ea, sărind de gâtul însoţitorului său.

Nori grei negri alergau încă pe cer şi zgomotul tunetului răsuna în depărtare.

— Timpul nu se îmbunătăţeşte atât de repede, nu-i aşa? întrebă fata.

— Într-adevăr, admise Wheeler. Păsările au încetat să cânte, este semn rău. Dar n-are rost să-l aşteptăm pe Dirk în ploaie. Vino la adăpost; copacul acesta ne va proteja.

O făcu să se aşeze pe o piatră plată şi puse mâna pe geanta cu provizii.

— Ar trebui să mâncăm, spuse; eşti la capătul puterilor. Când se va întoarce Dirk, nu vom avea niciun minut de pierdut.

Îi oferi un pesmet din porumb, dar Valecia, cu un nod în gât de teamă, nu putu înghiţi nimic.

„Oare unde este?” se întreba. De cât timp a plecat?

Ţupa, care se plimba în lung şi lat de-a lungul râului, li se alătură în grabă. Pe chip i se citea o teamă teribilă. Cuvintele îi ieşeau din gură cu un debit rapid şi sacadat, care-i făcea discursul aproape de neînţeles.

— Ce spune? întrebă Valecia.

— Râul este în creştere; apa câştigă teren. Nu

trebuie să rămânem aici. Grăbeşte-te.

— Şi Dirk, exclamă ea, l-ai uitat?

— Nu te teme, ne va găsi.

— Nu. Ploaia ne va şterge urmele; nu va mai avea niciun reper.

— Fii rezonabilă. Dacă nu ne mişcăm, ne pândeşte moartea. Singura noastră şansă este să plecăm.

Valecia se supuse. Avea inima grea. Undeva, în furtună, Dirk lupta pentru a-şi salva viaţa. Să fie oare singura care nu dădea dovadă de curaj?

— Foarte bine, murmură, te urmez.

Ca prima dată, se legară cu o coardă. Pe acest relief accidentat, escaladarea putea fi periculoasă. „Şi dacă vreunul cade?” se întrebă. Îşi alungă temerile, încercând să se concentreze asupra instrucţiunilor lui Wheeler.

În fruntea coloanei, el deschidea drumul. Să ocolească apele învolburate se dovedi de nerealizat; nu rămânea decât un singur refugiu: muntele.

— Repede, pe stânci! exclamă Wheeler, întorcându-se spre camarazii săi.

Urcară cu greu panta. Ajunşi pe o esplanadă, se opriră puţin. Gânditoare, Valecia inspecta împrejurimile. Curenţii de-a lungul râului deveniseră acum îngrozitori şi Dirk părea că se evaporase.

Continuară să urce, agăţându-se de bine de rău de

pereţii alunecoşi. Un pas, apoi altul… Se clătinau sub puterea vântului.

— Curaj, strigă Wheeler, curând vom fi în afara pericolului.

Ajunseră la o platformă, când Bula scoase un urlet. Tocmai alunecase, antrenându-i pe Ţupa şi Manuel în apele învolburate. Wheeler şi Valecia, ghemuiţi, rezistară cu greu greutăţii care-i trăgea în gol.

Fotograful dezlegă coarda care-i strângea talia şi o fixă de o stâncă. Coborî prudent până la marginea fluviului. Întinse braţul şi reuşi să prindă mâna lui Ţupa. Dintr-o mişcare suplă şi rapidă, ghidul se căţără pe mal. Puţin după aceea, cei trei bărbaţi se aflau, bine şi sănătoşi, pe pământ solid. Dar materialul, luat de curent, nu mai avea nicio şansă să fie recuperat.

Pătrunşi de frig, se ghemuiră unii în alţii, pentru a aştepta sfârşitul furtunii.

Valecia se strânse lângă Wheeler.

— Crezi că vremea s-ar putea îmbunătăţi? îl întrebă, încrucişându-şi înfrigurată braţele în jurul umerilor. Din spusele lui Dirk, ploaia poate înceta dintr-o clipă în alta. Măcar de n-ar fi rănit! adăugă, frământată.

— Fii fără teamă, cunoaşte bine regiunea. A făcut faţă unor situaţii mult mai delicate.

Averse puternice continuau să cadă peste pădure,

dar vântul împrăştie treptat norii. După mai multe ore, reapăru soarele.

Valecia, care scruta orizontul se ridică brusc.

— Vino, exclamă ea, cu voce tremurând. Priveşte.

Acolo, sub ochii lor, strălucind într-o lumină cu reflexe aurii, „fluviul negru” se întindea impresionant.

Toţi tăceau, încremeniţi de admiraţie şi Valecia, gânditoare, mulţumi lui Dumnezeu că-i cruţase.

— Eram atât de aproape! Poate am fi mers kilometri de-a lungul lui, fără să ştim, declară neîncrezătoare.

— Este posibil, răspunse Wheeler. Oricum, nu este timp de pierdut. Misiunea este probabil în mare agitaţie şi Isabelle, moartă de îngrijorare. Am întârziat atât de mult.

Valecia tăcu şi întoarse uşor capul.

— Nu fi mâhnită, o sfătui fotograful, mângâindu-i părul cu prietenie. Dirk nu este pierdut. Ca întotdeauna, va sosi când te vei aştepta mai puţin; n-ar fi prima dată. Imediat ce va ajunge la punctul nostru de plecare, va merge înainte. Ne va ajunge uşor, cu atât mai mult cu cât distanţa este scurtă.

— Oh, Wheeler, exclamă Valecia, lăsându-se să alunece pe pământul ud. Nici să nu te gândeşti la asta! Nu-l putem abandona fără să ştim măcar unde se află! Este imposibil. Poate are nevoie de ajutor.

— Trebuie, răspunse înţelegător Wheeler. Gândeşte-

te că pe aici nu trece niciodată vreo navă. Trebuie să ajungem cât mai repede la Manaus, pentru a anunţa autorităţile. Guvernul va organiza trupe de ajutor şi va desemna o echipă care va începe imediat căutarea lui Dirk. Dacă ar fi fost în locul nostru, el n-ar fi făcut altceva. Contează pe noi.

— Dar Manaus este la mai multe zile de mers! Cum vrei să supravieţuiască? ripostă Valecia cu violenţă. Oare eşti fără milă?

Luptând împotriva disperării şi a mâniei, izbucni în plâns.

— Asumă-ţi responsabilitatea asta, bâigui ea printre lacrimi. În ce mă priveşte, dacă i se va întâmpla o nenorocire, nu te voi ierta niciodată.

Cu un gest extrem de tandru, Wheeler o luă de cot şi o ajută să se ridice.

— Te înţeleg, Valecia, murmură, şterge-ţi lacrimile. îl vom găsi, îţi promit.

Tânăra fată se supuse fără tragere de inimă, dar îşi urmă camaradul.

După afirmaţiile lui Dirk, „fluviul negru” se vărsa în Brânco; merseră de-a lungul lui ore întregi…

Terenul mlăştinos şi surpăturile care le blocau trecerile, le făcea mersul anevoios.

La apusul soarelui, Wheeler ceru părerea echipei. Ce

să facă: să se oprească momentan, sau să continue?

Fu unanimitate: trebuie să găsească un adăpost. După mai mult de o oră de căutări, descurajaţi, hotărâră să petreacă noaptea sub un copac. Fiecare se instală cât mai confortabil cu putinţă, iar Valecia, care treptat se calmase, se întinse lângă fotograf.

Înduioşat, Wheeler o privi dormind. Unica sa ambiţie era s-o ducă înapoi bine, sănătoasă.

Capitolul 10

Le trebui trei zile pentru a parcurge distanţa care-i despărţea de Rio Brânco. Wheeler, care continua spre Manans, îi sfătui pe ghizi să găsească o ambarcaţiune pentru a ajunge la São Catrimani.

Auzind asta, Valecia se repezi spre fotograf.

— Vreau să merg cu ei, declară ea, pe un ton agitat, te rog!

— Ştiu că Dirk este în viaţă, dar…

— Trebuie să mă asigur de asta, îl întrerupse Valecia brusc; îndoiala asta este îngrozitoare. Nu-ţi voi fi de niciun folos acolo. Este de-ajuns să anunţi autorităţile şi să-i telefonezi doctorului Green pentru a-i da raportul expediţiei. Permite-mi să plec; nu-mi asum niciun risc.

Wheeler se lăsă convins.

— De acord. Trimite-mi un mesaj îndată ce vei dori să părăseşti satul. Voi veni să te iau cu avionul.

Profund emoţionată, Valecia i se aruncă în braţe.

— Mulţumesc, murmură recunoscătoare.

Se grăbi să ajungă la canoe, unde o aşteptau ghizii. Ambarcaţiunea se legăna, apoi alunecă încet pe suprafaţa fluviului. Întoarsă spre Wheeler, Valencia făcea semne largi de adio; de fapt, era doar un la revedere; dar trebuia să-l găsească pe Dirk, chiar dacă el se hotăra să rămână lângă Isabelle

Puţin după plecare, nişte pescari care urcau spre nord, le propuseră să-i ia la bordul bărcii lor. Abandonând piroga, se îmbarcară imediat.

Şase ore mai târziu, se vedea São Catrimani. Copii curioşi veniră pe chei pentru a-i întâmpina pe călători. Valecia îşi croi drum prin mulţime şi se îndreptă cu pas energic spre căsuţa învecinată cu misiunea.

Isabelle stătea în uşă. Când o zări pe tânăra fată, pe faţă i se zugrăvi o expresie de surpriză, amestecată cu teamă.

— Valecia! Intră repede. Ai nevoie de un întăritor.

Descumpănită, Valecia pătrunse în bucătărie şi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Veştile nu sunt bune, spuse luând paharul de coniac pe care i-l întinse Isabelle. Aceasta se încruntă.

— Chandler nu este cu voi?

— Nu.

— Ce i s-a întâmplat?

Valecia oftă, apoi îi relată în amănunt diversele peripeţii care marcaseră călătoria.

— Dumnezeule! exclamă tânăra femeie, nu-mi vine să cred.

— Nici mie, murmură Valecia. La drept vorbind, nu ştiu nici măcar de ce sunt aici; era atât de grăbit să te vadă! Dar trebuia să vin. Aici a început totul pentru mine. În acest sat, mă simt mai aproape de el.

— Îl iubeşti! exclamă Isabelle, stupefiată.

Cele două femei se priviră îndelung.

— Da, deşi îţi aparţine.

— Aşteaptă, reluă însoţitoarea sa, ce-ai spus? Dirk este al meu?

— Sunteţi logodiţi, nu-i aşa?

Isabelle roşi.

— Nu, mărturisi ea. Între noi n-a fost niciodată nimic. Avem multe puncte comune, este adevărat; dar dragostea noastră este pur şi simplu frăţească.

— Şi totuşi nu avea decât o grabă: să fie lângă tine.

— Cred că înţeleg, spuse Isabelle, gânditoare. În fiecare an, organizăm o serbare pentru aniversarea satului. Dirk este cel care l-a înfiinţat şi toţi locuitorii doresc prezenţa sa. Înainte de plecarea voastră, l-am întrebat dacă va participa la ea; mi-a promis să se întoarcă

la timp.

În plus, continuă ea entuziasmată, există un alt bărbat în viaţa mea: Carlos. Ne vom anunţa logodna în ziua ceremoniei. Voiam ca Dirk să fie primul care află.

— Aşadar, am fost geloasă fără motiv! exclamă Valecia, descumpănită. M-am comportat ca o proastă; acum, l-am pierdut.

— Nu, era o reacţie firească. Ai suferit prea mult cu ocazia primei tale despărţiri, te temeai de o experienţă de acest gen. Îţi ofer prietenia şi casa mea este a ta. Orice s-ar întâmpla, vom lupta împreună. Dar Dirk n-a murit, sunt convinsă de asta.

— Acum ştiu de ce am venit, murmură Valecia, cu un nod în gât de emoţie, eşti atât de bună!

Isabelle se apropie şi o strânse în braţe într-un gest de afecţiune.

— Îmi asum răspunderea ta. Nu te-ai îngrăşat, după cum văd… O supă caldă îţi va face foarte bine. Apoi vei face o baie. Dumnezeule, priveşte-ţi părul! Pentru întoarcerea lui Dirk trebuie să fii strălucitoare.

Valecia încercă să zâmbească; o teamă curioasă o copleşi. Capul i se învârtea şi avea impresia că se afla în echilibru pe marginea unei râpe, gata să se clatine la cel mai mic curent de aer. Oare Isabelle era sinceră, sau voia doar s-o liniştească asupra sorţii lui Dirk?

Epuizată, se hotărî să nu-şi mai pună întrebări. Se va încrede în noua sa prietenă.

După o masă copioasă, se retrase în camera sa, se dezbrăcă în grabă şi se aruncă cu încântare într-un pat moale şi parfumat.

Două zile de odihnă îi permiseră să-şi recapete puterile. Datorită devotamentului prietenei sale, timpul i se păru foarte scurt. Isabelle pleca, venea, trecea de la una la alta, debordând de dragoste şi căldură umană. Era imposibil să-i rezişti.

„Acum înţeleg mai bine sentimentele lui Dirk, îşi spuse Valecia ruşinată. Ce generozitate!”

A treia zi, se simţi complet bine. Se ridică, apoi mâncă rapid pentru a o însoţi pe Isabelle la misiune. Toţi elevii erau adunaţi în clasă. Dornică să asiste la lecţie, Valecia se instală discret în spatele încăperii. Copiii radiau de bucurie şi setea de cunoştinţe era de nepotolit. Căutându-l cu privirea pe băieţelul care-i atrăsese atenţia cu ocazia primei sale treceri, nu-l văzu nicăieri.

— Unde este Ţaţo? întrebă când se termină lecţia.

— Îţi aminteşti de el! se miră Isabelle, în timp ce clasifica lucrările. Tatăl său este foarte bolnav şi nu mai părăseşte spitalul. îl vei întâlni când îmi voi face vizita.

Valecia simţi un nod în gât.

— Ce se va întâmpla cu el după moartea tatălui său?

— Va merge la sora Louise; este adevărat, n-o cunoşti. Se ocupă de orfani, acolo sus, în căsuţa galbenă. Dirk îşi asumă toate cheltuielile. Mortalitatea a scăzut considerabil de la sosirea noastră.

— Oamenii aceştia sunt atât de nenorociţi!

— Într-adevăr. Dar urmează-mă; dispensarul nu este departe.

Trei pacienţi, printre care tatăl lui Ţaţo, o aşteptau pe

Isabelle. Trăsăturile bătrânului bărbat reflectau o suferinţă acută, dar în privirea îndreptată asupra fiului său, strălucea o nespusă mândrie.

Îndată ce o văzu, Ţaţo se aruncă de gâtul Valeciei.

— N-ai uitat-o pe domnişoara Jordan, făcu Isabelle ciufulindu-i părul.

— Mi-a vorbit despre dumneavoastră, spuse tatăl. Sunteţi tânăra persoană care-l însoţea pe domnul Chandler.

— Engleza dumneavoastră este perfectă, remarcă Valecia, surprinsă.

— N-am niciun merit. Părinţii mei erau misionari; mi-am făcut studiile în America. Totuşi, am ales să trăiesc printre ai mei.

Tăcu, slăbit.

— Să-l lăsăm să se odihnească, declară Isabelle,

învelind bolnavul. Tânăra femeie care este alături va naşte în câteva ore, tatăl trebuie să fie pregătit.

Aranjară un pat de campanie într-o mică firidă.

— Tatăl lui Ţaţo este condamnat? întrebă Valecia.

— Din păcate. Nu mai este nimic de făcut.

Emoţionată, tânăra fată ieşi pentru a lua aer. Ţupa, care discuta cu un indigen, îi zâmbi cu amabilitate. Valecia începea să cunoască mai bine acest popor şi se ataşa de el cu fiecare zi ce trecea.

Se îndreptă spre liziera junglei şi se aşeză pe o buturugă. Natura, scăldată într-o lumină caldă şi pătrunzătoare, degaja pace. Un covor de iarbă moale acoperea solul şi ici şi colo se înclinau sub mângâierea brizei, arbori uriaşi se înălţau spre cer.

La picioarele cascadei, râul curgea liniştit şi nesfârşit. Lângă mal, indieni, înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, urmăreau peşti cu reflexe argintii. Deodată, în liniştea pădurii răsună sirena unei mici ambarcaţiuni care aluneca de-a lungul fluviului.

Valecia închise ochii. O cuprinse o imensă tristeţe. „Dirk unde eşti? spuse în şoaptă. Întoarce-te la mine”.

În acea clipă, o mână i se aşeza pe umăr: Ţaţo o privea. Spontan, se cuibări în braţele ei. Rămaseră astfel mult timp, strânşi unul lângă celălalt.

Valecia se înfioră; nori mari întunecaţi acopereau

treptat piscurile munţilor. Oare era semnul unei noi furtuni? „Nu, se rugă în sinea ei, nu înainte de a-l fi găsit pe Dirk!”

Îşi stăpâni lacrimile şi strânse copilul la piept.

— Să mergem, spuse încet; probabil Isabelle ne aşteaptă.

Ţaţo n-o înţelese, dar o urmă încrezător.

Bebeluşul se născu odată cu ploaia. În încăperea vecină, bătrânul bărbat îşi aplecă încet capul, apoi adormi pentru totdeauna. Copilul, agăţat de braţul tatălui său, suspina, profund tulburat. Impresionată, Valecia îi mângâie cu tandreţe părul.

— Lasă-l, o sfătui Isabelle, îşi va recăpăta foarte repede pofta de viaţă. Este atât de tânăr!

Valecia, care nu împărtăşea deloc optimismul Isabellei, părăsi spitalul.

Calmul naturii o linişti. Oare va reuşi să se obişnuiască din nou cu civilizaţia? Nu era sigură…

Printre arbori, o suprafaţă netedă şi strălucitoare scânteia sub razele soarelui. Îndepărtând tufişurile, Valecia înainta ezitând. Brusc, se opri uimită: în faţa ei într-un spaţiu închis de verdeaţă, se ascundea un mic iaz.

Liniştea lacului, îi aminti alte locuri, alte clipe… Atunci, fusese atât de fericită!

Se aşeză pe mal.

Niciun sunet, nicio adiere. Nimic nu venea să tulbure acel loc fascinant. Un miros de pământ ud plutea în aer, amestecându-se cu parfumul greu şi ameţitor al florilor de iasomie.

Brusc, tânăra fată tresări; tocmai trosniseră nişte crăcuţe… Neliniştită, se întoarse repede. Dirk se afla în faţa ei. Consternată o clipă, îşi reveni foarte repede. Sări în picioare şi, nebună de bucurie, se repezi spre tânărul bărbat.

— Valecia, spuse acesta în şoaptă.

— Dirk, tu eşti! Spune-mi că nu visez!

I se agăţă de gât şi-şi afundă faţa în umărul său.

— Oh, draga mea, murmură Dirk, tulburat, în sfârşit tu!

— Te rog, povesteşte-mi, ce ţi s-a întâmplat? Furtuna, care era în toi, nu ne-a permis să te aşteptăm; a trebuit să continuăm. Ca o culme a ghinionului, treceam apele învolburate, când materialul a căzut în apă… în ziua următoare, Wheeler şi Ţupa au pornit să te caute; nu erai nicăieri.

Tăcut, Dirk o acoperea cu sărutări.

— Am descoperit o trecere, începu el. Imediat, m-am întors din drum să vă anunţ.

Vă regăsisem, când un copac s-a prăbuşit peste mine. Lovit, mi-am pierdut cunoştinţa.

Ridicând ochii, Valecia remarcă bandajul pe care-l purta tânărul bărbat.

— Eşti rănit! exclamă ea.

— Nu este grav, o asigură Dirk zâmbind. Când mi-am revenit, continuă el, v-am căutat, dar dispăruserăţi. Am presupus că eraţi în căutarea unui adăpost, sau cel puţin a unui teren mai uscat. Eram sigur că Wheeler va lua situaţia în mână. Eu nu puteam rămâne în apropierea râului. Am mers ore întregi înainte de a găsi un loc în care să petrec noaptea. Când m-am trezit, ploaia încetase, vremea se limpezise şi Rio Negro era la picioarele mele. Era gata să plec, când mi-a atras atenţia o pată de culoare, batista ta zăcea lângă apă… Poate opriserăţi o ambarcaţiune. Nu-mi rămânea decât un lucru de făcut: să vă urmez exemplul.

— Şi? întrebă Valecia, sorbindu-i cuvintele.

— Dacă ai fi văzut acea ambarcaţiune! Fără radio, cu un motor aproape distrus… începusem să disper, când o patrulă ne-a dublat; m-au luat şi m-au debarcat la confluenţa lui Rio Brânco. Acolo, am luat vedeta care făcea traversarea până la São Catrimani. Iată, ştii totul.

Adâncindu-şi ochii de un albastru-închis în cei ai însoţitoarei sale, reluă:

— În timpul furtunii, am crezut că înnebunesc. Mă gândeam la clipele minunate pe care le-am împărţit şi le

credeam pierdute pentru totdeauna. N-aveam decât o idee: să te revăd.

Atunci am jurat să nu te mai părăsesc.

Valecia se cuibări strâns lângă el.

— Am ţinut să fiu aici, mărturisi Valecia în şoaptă. Printre aceşti oameni pe care-i iubeşti atât de mult. Isabelle m-a ajutat foarte mult. Nu s-a îndoit niciun minut de întoarcerea ta. Dirk, ţine-mă lângă tine.

— Te ador, îi şopti el, mângâindu-i părul bogat şi mătăsos. Mi-am imaginat deseori această clipă.

Valecia îl privea înnebunită de fericire. Îi mângâia încet ceafa puternică şi energică.

— Dragostea mea, îi murmură el la ureche, este atât de mult timp

— Prea mult, repetă Valecia.

De ce această confuzie, toate aceste clipe pierdute? Dirk era acolo, viu. Nu-l va mai lăsa să-i scape.

— Suntem făcuţi unul pentru altul, pentru totdeauna, afirmă bărbatul, atrăgând-o pe nesimţite spre sol.

Întinsă lângă el, Valecia pierdea treptat cunoştinţa naturii înconjurătoare. Trupul îi ardea de dorinţă şi se lipi de cel al lui Dirk.

— Aşteaptă, îi şopti acesta, îndepărtându-se uşor pentru a-i descheia corsajul, lasă-mă să te privesc.

Ochii săi aţintiţi asupra pieptului rotund şi ferm al

Valeciei, străluceau de admiraţie de-abia stăpânită. Cu un gest extrem de tandru, puse mâna pe un sân şi-l sărută cu pasiune, apoi îşi afundă capul între cei doi sâni.

Gemând de plăcere, tânăra fată se arcui.

Hainele scoase în grabă, zăceau acum toate lângă ei.

Buzele lui Dirk, calde şi senzuale, întârziară îndelung pe pielea goală a Valeciei, intensificându-i dorinţa, pe care nu mai putea să şi-o stăpânească.

— Te rog, îi şopti, gâfâind.

— Te doresc, oftă Dirk îmbrăţişând-o cu pasiune şi te iubesc.

— Şi eu te iubesc, murmură ea.

Trupurile li se uniră cu înflăcărare. Apoi, ca un val supus fluxului şi refluxului, dorinţa li se potoli şi treptat se domoli.

Lacrimi de bucurie curgeau pe obrajii Valeciei. Cu o mişcare suplă, îl îmbrăţişa pe Dirk, strângându-se din nou lângă el.

— Nu mi te pot imagina cu un altul, făcu el brusc. Am înţeles-o văzându-te cu Lopa. De aceea te-am urmărit în pădure. În noaptea aceea, eram gata să-l omor.

— Aşadar ştii pentru ce eram geloasă pe Isabelle.

— Isabelle! Dar între noi n-a fost nimic vreodată!

— Mi-ai vorbit despre un sentiment foarte puternic şi am dedus că erai îndrăgostit de ea. Oh, iartă-mă că m-am

îndoit de tine.

Valecia fu străbătută de un lung frison; nu putea rezista mult contactului cu acel trup energic şi musculos. Îşi îmbrăţişă cu pasiune însoţitorul şi degetele sale, nerăbdătoare, se apăsară pe soldurile lui.

Dirk o sărută şi răspunse înflăcărat mângâierilor sale.

Unirea fu pasionată, dar lentă şi senzuală.

Valecia se cuibări toată lângă Dirk. Nu se putea hotărî să-l părăsească. Şi totuşi… Cu preţul unui imens efort, se smulse încet din braţele lui.

— Când ai ştiut că mă iubeşti? îl întrebă curioasă.

— Imediat. Îţi aminteşti de acea primă dimineaţă la Rio, în sufrageria hotelului? N-am rezistat caracterului tău fermecător… declară maliţios Dirk.

— Oh tu! exclamă Valecia.

— Te tachinez, precizează exploratorul, sărutând-o uşor pe frunte. Dar acum am dreptul: eşti a mea. Îndrăzneşti să pretinzi contrariul?

— Nu pot să neg, acceptă Valecia, visătoare.

Luna răsărise, umplând cerul cu strălucirea sa. Razele cădeau perpendicular pe silueta lui Dirk, punându-i în valoare profilul cu trăsături energice.

— Vei împărţi viaţa cu mine? întrebă el brusc.

„Ar fi atât de uşor să spun da”, se gândi Valecia. Dar

la ce bun să se amăgească?

Nu-i era de-ajuns să-i fie alături, îşi dorea să devină soţia lui. Ori, el nu vorbise niciodată despre căsătorie.

— Nu ştiu, îi răspunse încet.

— Eşti cea mai adorabilă femeie pe care am întâlnit-o, dar şi cea mai complicată. Singura mea dorinţă este să te iubesc. Acceptă-mă de soţ, Valecia.

Tânăra fată nu avu timp să răspundă: Dirk pusese stăpânire pe buzele sale.

— Nu ştiu ce ne rezervă viitorul; totuşi, sunt sigur de un lucru: nu pot trăi fără tine, adăugă bărbatul, grav.

Valecia se simţi cuprinsă de o încântătoare stare de bine.

— Te-ai gândit bine?

— Dumnezeule! Ce trebuie să fac pentru a te convinge?

— Începe prin a mă săruta, murmură calm Valecia.

Tandru îmbrăţişaţi, se îndreptară spre sat.

— Trebuie să mă grăbesc, spuse Valecia. Ţaţo probabil mă astea sptă. I-am promis că mă întorc foarte repede.

— Ţaţo? se miră Dirk.

— Da, tatăl său a murit ieri după-amiază. Nu-l ştii? Nu mai are pe nimeni pe lume. Aş vrea atât de mult să-l păstrez lângă mine.

— Legile acestei ţări sunt foarte stricte şi nu este indicat să fie despărţit de mediul în care a crescut. Este o decizie care nu trebuie luată cu uşurinţă.

— Sunt conştientă de asta, admise Valecia.

— Aud copiii; Isabelle nu trebuie să fie departe.

— Oh, lasă-mă să-i anunţ vestea, exclamă tânăra femeie, punându-şi tandru capul pe umărul însoţitorului său.

— Cu plăcere, spuse acesta maliţios. În ce mă priveşte, le voi trimite un mesaj lui Wheeler şi doctorului Green, pentru a-i linişti. Nu uita să-ţi anunţi părinţii. Le vom trimite bilete de avion îndată ce vom stabili data căsătoriei.

— Mulţumesc, Dirk, răspunse Valecia, impresionată de acest gest. Wheeler a fost atât de bun cu mine; am putea să-l invităm şi pe el, ce crezi?

— Mă încred în tine. Eşti regina serbării şi tu decizi, afirmă Dirk zâmbindu-i.

Valecia era în culmea fericirii.

— În schimb, adăugă brusc exploratorul, luna noastră de miere ar putea să fie întârziată…

— Oh, nu! exclamă repede tânăra fată. Oare ce mai ai să-mi anunţi?

— Nimic grav, liniştеşte-te. Doar o împrejurare neprevăzută. Dar dacă nu doreşti să vizitezi Columbia…

— Explică-te.

— Guvernul american mi-a propus să conduc o expediţie în junglă. Este vorba să găsesc o mină de smaralde. La început, n-am fost entuziasmat, dar până la urmă am semnat. De altfel, le-am vorbit despre tine; sunt întru totul de acord să participi la lucrările noastre. Ce crede eminentul nostru geolog?

Uluită, Valecia încremeni pe loc.

— Iartă-mă, poţi să repeţi?

Dirk rămase mut.

— Încă o dată, hotărăşti soarta celorlalţi! Totuşi era mai simplu să mă informezi înainte! Cine-ţi spune că doresc să merg să râcâi pământul într-o regiune neexplorată, după tot ce tocmai am trăit? Ştii ce doresc? Să schimb mediul şi clima. Dar, bineînţeles, nu ţi-a trecut asta prin minte.

Dirk o asculta stupefiat.

— Îmi pare rău. Doream atât de mult să te fac părtaşă la această nouă aventură! Dar nu te supăra: decizia îţi aparţine.

„Nu se va schimba niciodată”, îşi spuse ea, resemnată.

— Totuşi, ideea mi se pare interesantă, exclamă pe un ton detaşat.

Veneţia sau Bogotá, ce importanţă avea? Cu condiţia

ca Dirk să-i fie alături.

— Crezi că înainte de plecare, ne vom bucura de o clipă de intimitate? reluă Valecia, maliţioasă. Până acum au fost rare.

Amazonia nu oferea decât un confort relativ poate că o cameră într-un hotel

O gropiţă se formă în colţul gurii lui Dirk şi, cu un gest tandru, o strânse pe Valecia la piept.

— Tot ce vei vrea, draga mea, făcu el, radiind de bucurie. Acum, răspunde-mi: eşti fericită?

Răvăşită de emoţie, Valecia nu putu decât să dea din cap; dar în privirea sa, luminată de pasiune, străluceau mii de stele.

Sfârşit